

Nghệ ~~ Bảo bối

Contents

Nghệ ~~ Bảo bối	1
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Người Là Người Cô Đơn (phần 1)	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Người Là Người Cô Đơn (phần 2)	3
3. Quyển 1 - Chương 2-1: Thượng Quan Gia Ở Khánh Nguyên (1)	6
4. Quyển 1 - Chương 2-2: Thượng Quan Gia Ở Khánh Nguyên (2)	8
5. Quyển 1 - Chương 3-1: Cuộc Sống Tiêu Dao (thượng) (1)	9
6. Quyển 1 - Chương 3-2: Cuộc Sống Tiêu Dao (thượng) (2)	12
7. Quyển 1 - Chương 4-1: Cuộc Sống Tiêu Dao (trung) (1)	15
8. Quyển 1 - Chương 4-2: Cuộc Sống Tiêu Dao (trung) (2)	17
9. Quyển 1 - Chương 5-1: Cuộc Sống Tiêu Dao (hạ) (1)	21
10. Quyển 1 - Chương 5-2: Cuộc Sống Tiêu Dao (hạ) (2)	23
11. Quyển 1 - Chương 6: Nghệ, Bảo Bối	24
12. Quyển 1 - Chương 7-1: Nhất Chi Mai (thượng) (1)	31
13. Quyển 1 - Chương 7-2: Nhất Chi Mai (thượng) (2)	33
14. Quyển 1 - Chương 8: Nhất Chi Mai (hạ)	35
15. Quyển 1 - Chương 9: Hai Đóa Hoa	42
16. Quyển 1 - Chương 10: Tha Hương Ngộ Cổ Nhân	48
17. Quyển 1 - Chương 11: Phiên Ngoại 1 – Tuổi Thơ ‘thê Thảm’ 1	55
18. Quyển 1 - Chương 12: Phiên Ngoại 2 – Tuổi Thơ ‘thê Thảm’ 2	58
19. Quyển 2 - Chương 13: Chạy Trốn	62
20. Quyển 2 - Chương 14: Cái Này Gọi Là ‘mị Lực’	69
21. Quyển 2 - Chương 15: Một Ngọn Lửa	77
22. Quyển 2 - Chương 16: Tình Điều’ Và ‘tình Thú	84
23. Quyển 2 - Chương 17: Một Phong Thư Tình	92
24. Quyển 2 - Chương 18: Nhật Được Bảo Bối (thượng)	99
25. Quyển 2 - Chương 19: Nhật Được Bảo Bối (hạ)	106
26. Quyển 2 - Chương 20: Bảo Bối Của Bảo Bối*	113
27. Quyển 2 - Chương 21: Tư Tưởng Giáo Dục***	121

Nghệ ~~ Bảo bối

Giới thiệu

Thể loại : cổ trang, cung đình, vương gia, tranh đấu...Bề ngoài của hắn thật sự không cường thế như vậy. Nhưng tại vì h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-bao-boi>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Người Là Người Cô Đơn (phần 1)

Đại niên đêm 30, vô luận phú quý hay bần cùng, mỗi nhà đều đèn đuốc sáng trưng, cùng nhau vui vẻ hòa thuận. Một nhà lớn bé ngồi vây quần bên nhau, ăn cơm tất niên, đón năm mới đến. Ngoài trời tuyết bay khắp nơi, tuyết trắng trên mặt đất bị gió bắc cuốn đi mang theo. Giá lạnh bên ngoài cũng không chút nào ảnh hưởng đến mọi người trong nhà, trong lòng ấm áp, chỉ cần ở cùng nhau, vô luận có gian khổ thế nào cũng cố gắng kiên cường vượt qua, vô luận bên ngoài có lạnh giá thế nào nhà vĩnh viễn là nơi ấm áp nhất.

Ánh trăng lạnh lẽo rơi trên mặt đất, ở một góc tường hiện ra một thân ảnh nho nhỏ quần áo phong phanh, đi chân trần, ở nơi này tránh gió co ro vì lạnh. Tiếp tục lùi vào trong góc tường, hai tay chấp lại thổi một chút khí, sau đó chà xát chà xát.

“Không thể ngủ, không thể ngủ, lần trước bá bá than lạnh rồi ngủ thiếp đi sau đó không tỉnh lại nữa. Vì vậy vô luận có lạnh, có mệt mỗi bao nhiêu cũng không được ngủ. Dật nhi không lạnh, Dật nhi không lạnh, Dật nhi có ấm lò (lò sưởi) bên người. Có đồ ăn ngon Dật nhi không thèm ở trong nhà.” Lau nước mắt, đứa nhỏ dùng sức mở to hai mắt, cứ nghĩ bên cạnh hẳn thật ra có rất nhiều thứ.

“Chỉ cần chờ tới ngày mai thái dương gia gia xuất hiện, Dật nhi có thể ra phía sau ngõ hẻm tìm thức ăn. Ta có thể tự chiếu cố bản thân mình, ta không cần cha mẹ. Dật nhi không cần bọn họ nữa, không đúng là bọn họ không cần Dật nhi, là họ không biết Dật nhi thực hảo!” Nước mắt không ngừng chảy ra, đứa nhỏ dùng đôi tay nhỏ bé đã đỏ lên vì lạnh ra sức lau đi: “Không được khóc, Dật nhi không phải là đồ không ai cần!” Nghe thấy những nhà xung quanh truyền tới hoan thanh tiểu ngữ, đứa nhỏ cúi đầu chôn vùi vào hai chân.

“Này người ở đây làm gì, người không lạnh sao?” Một giọng nói thanh thúy vang lên.

Đứa nhỏ ngẩng đầu nhìn thoáng qua tiểu cô nương mặc đồ mới vừa cúi đầu ở trước mắt. Lại một người nữa đến chiêm chọc hán, thế giới này thật là kỳ lạ. Vì sao mọi người thích diễu võ dương oai ở trước mặt người thua kém hơn mình. Vì sao họ thích khi dễ người yếu kém để tỏ ra mình hung hãn.

“Người thật không tệ nha! Chỉ có người là không để ý đến ta.” Tiểu cô nương đưa tay kéo tay đứa nhỏ. “A, thật là gầy, toàn là xương.” Ra sức nắm đầu đứa nhỏ, nào biết bị hán hung hãn cắn một cái.

“Người... người dám... người dám cắn ta! Người chờ ta sẽ không bỏ qua cho người!” Giơ lên cánh tay bị chảy máu, tiểu cô nương trừng mắt với cái người nho nhỏ đen đen rồi chạy ra ngoài.

Rốt cục cũng an tĩnh. Mọi người vì sao đều thích khi dễ hán, hán khiến người ta chán ghét vậy sao? Hay bởi vì hán bị bán đi, rồi mới bị người trong quan quán vứt bỏ sao?

“Mẹ, mau tới, ở nơi này!” Tiểu cô nương lôi kéo một mỹ phụ chạy tới.

Thì ra là đi tìm người giúp đỡ. Không sao, bất quá bị đánh một trận mà thôi, hán đã quen rồi. Thấy bước chân dừng ở trước mặt, hán ôm kỹ đầu. Nhưng chờ tới không phải là quyền cước đấm đá, mà là một cái áo khoác mang theo nhiệt độ cơ thể, hán kinh ngạc ngẩng đầu, thấy một người rất đẹp ở trước mặt mình.

“Đệ đệ, người nhà của người đâu?” Mỹ phụ ôn nhu hỏi.

Hán lắc đầu.

“Người vì sao ở đây?”

Hán cúi đầu.

“Người tên gì?”

Hán ngẩng đầu, nhìn một hồi, mới nói: “Dật, bọn họ đều gọi ta là Dật nhi.”

“Mẹ, người nói nhiều với hán làm gì!” tiểu cô nương chen vào, “Bởi vì người cắn ta, người phải chịu trách nhiệm. Từ hôm nay trở đi người là đệ đệ ta. Đệ đệ dụng ý chính là khi nào có chuyện phải đứng ra bảo hộ tỷ tỷ, lúc không có chuyện thì làm cho tỷ tỷ hài lòng. Từ hôm nay trở đi đều phải nghe lời tỷ tỷ, lời tỷ tỷ là trọng yếu nhất. Hiện tại người chính là nam nhân duy nhất trong nhà, gánh nặng nuôi gia đình liền

giao cho người!” Tiểu cô nương tiến lên dùng tư thế tự cho là ‘vững vàng’ mạnh mẽ vỗ vỗ vai hắn đang ngỡ ngàng.

“Vũ nhi, đừng làm rộn.” Mỹ phụ kéo tiểu cô nương qua một bên. “Người đừng nghe nàng nói bậy, người nguyện ý làm nhi tử của ta, đệ đệ của nàng không?” Nàng giúp hắn xoa xoa khuôn mặt.

“Người ... các người sẽ không bỏ rơi ta chứ?” Hắn sợ hãi hỏi.

“Sẽ không, không ai lại bỏ rơi người nhà của mình cả.”

“Vậy lúc không có tiền các người có bán ta không?”

“Người nhà là trân quý, vô giá nhất, vô luận thế nào chúng ta cũng không bán người nhà của mình.”

“Có thật không...”

“Ha ha, đương nhiên. Ta họ Thượng quan, nàng gọi là Thượng Quan Vũ. Người nguyện ý cùng chúng ta làm người một nhà không?”

“Ân!” Hắn gật đầu.

“Thật tốt quá! Ta cũng có đệ đệ. Mẹ, ta muốn ăn lẩu, chúng ta đi ăn mừng thôi!” Tiểu cô nương kéo kéo mỹ phụ.

“Được, Vũ nhi từ hôm nay bắt đầu làm tỷ tỷ rồi, không được bắt nạt đệ đệ, biết không?” Nàng vỗ vỗ đầu tiểu cô nương.

“Ân, Vũ nhi sẽ đem đồ ‘đẹp’ của mình cho đệ đệ mặc!”

“Người nha!” cười lắc đầu, ôm lấy hắn đang tê cóng, “Từ bây giờ, người gọi là Thượng Quan Dật, được không?”

“Ân” dựa vào người mỹ phụ. Từ giờ hắn là nam nhân duy nhất của Thượng Quan gia.

Mở mắt, Thượng Quan Nghê nhìn nóc giường, trên mặt mang ý cười. Thật là hần thể nào lại nằm mơ, nhớ lại trước đây. Xem ra mình thực sự già rồi, bắt đầu nhớ lại chuyện xưa, chút nữa phải đắp mặt nạ phòng ngừa xuất hiện nếp nhăn đáng sợ.

Từ ngày đó trở đi, hần có người nhà. Cũng từ đó hần bắt đầu một cuộc sống như ‘địa ngục’. Lớn lên, ngoại trừ có bộ dáng đẹp, ra ngoài kiếm tiền thì cái gì cũng không biết. Giặt quần áo thì làm rách đồ, nấu cơm thì đốt luôn trù phòng. Lúc nhỏ thì càng tệ hơn, căn bản cái gì cũng không biết, cái gì cũng ‘bắt nạt’ hần. Cho đến khi lớn hơn một chút gầy dựng nên một đội công tác hậu cần, hần mới thực sự trở thành ‘nam nhân có tiếng nói’ trong nhà, nhìn hai nữ nhân một lớn một nhỏ mang về mặt sùng bái nhìn mình thì thoải mái vô cùng. Phát hiện cuộc sống thật là tốt đẹp cực kỳ.

Sau đó mẹ ở bên ngoài mang về lão tam, ta làm ca ca, rốt cuộc biết lão đại là tỷ tỷ ngày đó vì sao vui vẻ như vậy. Đêm đó hần liền nấu một nồi lẩu. Rồi sau đó lão đại nhặt về tiểu tứ, bản thân ở cổng sau quán nhậu được tiểu ngũ đang bị bệnh đậu mùa. Tiếp đó bọn hần giúp đỡ lẫn nhau cho đến giờ.

Nếu không phải là mình trời sinh hậu đình nhỏ hẹp, không có khả năng ‘hầu hạ’ người, cũng sẽ không bị ném ra khỏi quán tự sinh tự diệt, mình cũng không ở đó bị đói bảy ngày trong đêm giao thừa bị lão đại phát hiện, được mẹ nhặt về nhà, sẽ không có Thượng Quan Nghê ngày hôm nay rồi?

Gia đình là thứ hần trân quý nhất, không cho phép người khác phá hủy. tuy rằng không còn là nam nhân duy nhất trong nhà, thế nhưng hần bây giờ là đương gia (chủ gia đình) của Thượng Quan gia.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Người Là Người Cô Đơn (phần 2)

“Vương gia, vương gia, người thức dậy chưa?” Tiểu thái giám nhỏ giọng hỏi. Người nào không biết gọi Nghê thân vương rời giường là chuyện rất nguy hiểm, không cẩn thận sẽ mất nửa cái mạng.

“Vương gia...” hần kiên trì hỏi lại.

“Dậy rồi, trở về nói với chủ tử của ngươi, để cho bọn họ ăn trước, ta một hồi đi ra.” Thượng Quan Nghị đứng dậy đi đến tủ tìm y phục.

“Đã biết, nô tài cáo lui” Tiểu nô tài vội vàng chạy đi.

Hôm nay tâm tình không tệ, Thượng Quan Nghị chọn một cái áo khoác màu xanh da trời mặc vào. Đẩy cửa ra hướng tới nhà ăn, đám người kia nếu không đủ người chắc sẽ không ăn cơm, liền đi nhanh một chút, bằng không thật sự trở thành đối tượng để mọi người chỉ trích.

Cái hần mặc tới là ‘Chủ nghĩa xã hội’ tân nữ tính của mẹ cũng không biết hiện tại cùng ‘thân thân’ của nàng sống như thế nào, tìm người viết một lá thư cũng không có, rốt cục không biết nàng coi trọng nam nhân kia ở chỗ nào. Thượng Quan Nghị vừa oán hận vừa đi ra khỏi phòng, đi đến nhà ăn.

Nhà ăn

“Đã nói đừng có chờ ta, kêu các người ăn trước, nếu ta chưa thức dậy các người cũng không ăn cơm!” Thượng Quan Nghị đi vào nhà ăn thấy mọi người quả thực đang đợi hần, ngoài miệng trách cứ nhưng trong lòng lại là ấm áp. Đây mới là người nhà nha! Hần cười, đến chỗ trống bên cạnh Sở Lạc Phong ngồi xuống. “Lão bà, ta rất nhớ ngươi!” Hôn Sở Lạc Phong một cái, đối với biểu tình tái đi của mọi người mà đưa mắt phượng nháy mấy cái thị uy.

“Tâm tình không tệ?” Sở Lạc Phong hỏi. Người này hôm nay mặc áo màu xanh, bình thường chỉ có lúc vui vẻ hần mới mặc như vậy.

“Àn, có một giấc mơ đẹp.” Cười với Sở Lạc Phong, nói “ Các người đang nói cái gì? Cười vui vẻ như vậy?”

“Nói ta ban đầu làm sao nhất được ngươi.” Lão đại Thượng Quan gia cười kiêu ngạo. “ Ta còn thực hoài niệm ngươi lúc đó đen gầy nhỏ xíu, đáng vẽ một người trong đêm giao thừa núp ở góc tường.” Thấy lão đệ nhà mình thay đổi sắc mặt, nói lời thành khẩn: “Ngươi phải nhớ ơn ta, ngươi phải nhớ kỹ là ai khi đêm giao thừa lạnh giá không ở trong nhà mừng năm mới, đem ngươi chịu đói lạnh mang về nhà, cho ngươi cơm ăn, cho ngươi áo mặc, nhớ kỹ ngươi cần ta, phải dùng cả đời trả lại.” Hướng về phía Thượng Quan Nghị ném một cái bánh bao.

Dùng đũa kẹp lấy bánh bao thịt bay tới cho vào miệng, Thượng Quan Nghị mắt tròn trắn. Nữ nhân này thật là nói không biết ngượng. “Vậy ngươi có nói vì sao ta cần ngươi không?” Đảo mắt qua mọi người, xem ra là nói không biết ngượng.

“Ngươi thật không có lương tâm mà!” Thượng Quan Vũ có điểm chột dạ.

“Thượng Quan Vũ, Ta không có chắc ngươi có! Ngươi tại sao không nói ngươi đi loạn ra ngoài là bởi vì ngươi thay rằng mẹ không cho ngươi ăn kẹo. Ta không để ý ngươi, là vì ngươi cầm ăn ở trước mặt người đói rét mà trêu đùa. Ta cần ngươi bởi vì ngươi thấy ta thảm như vậy mà còn đùa bỡn ta.”

Mọi người nghe Thượng Quan Nghị nói xong, đồng loạt đối Thượng Quan Vũ biểu thị ‘xem thường’. Thật không nghĩ tới nữ nhân này trước đây lại không có mắt, ngay cả tên ăn mày nhỏ cũng không tha.

Thượng Quan Vũ sao không đọc được ý tứ trong mắt mọi người, bất bình nói: “Là ta thật tình mắt có được hay không, trong hoàn cảnh đó ta cũng đoán được tương lai hần là một ‘đại mỹ nhân’, cũng không phải tất cả mọi người đều nghĩ giống ta. Nếu không sao hần lại bị lão bản quán quán vứt ra lúc trời đông rét mướt, bộ dạng hần lúc đó quá xấu, thân thể thì không ‘hầu hạ’ được người.

“Vậy sau khi phát hiện hần đẹp hơn ngươi thì ‘yêu thương’ vô cùng, hần một ngày không khóc là ngươi không thoải mái, kết quả về sau hần biến thành bộ dạng như bây giờ.” Từ ngày thơ tiểu bạch thái biến thành âm hiểm phúc hắc đại hôi lang.

“Không có chuyện gì ngươi còn đem tên của nhị ca sửa lại.” Không còn trầm tĩnh mà trở nên cáu gắt, đó là lý do nhị ca cáu gắt, mà người gánh chịu hậu quả đáng thương chính là mình.

“Đổi thành tên gì?” Mộc Lãm tò mò hỏi.

“Người ta vốn tên là ‘Dật’. Nàng đòi đổi thành tên bây giờ là ‘Nghệ’, nói là muốn chữ ‘Vũ’ ở trên để đề ta cả đời!” Thượng Quan Nghệ ủy khuất nói.

“Không thể được! Làm cho tất cả gia quy đều có lợi cho mình.” Thượng Quan Hạo nghiêm túc nói.

Thượng Quan Du không dám lên tiếng, bắt quá hướng tam ca giờ ngón tay cái tỏ vẻ ủng hộ.

“Người có ý kiến!” Thượng Quan Vũ nhìn chằm chằm Thượng Quan Hạo.

“Đương nhiên có! Người có biết hay không, người đối với nhị ca như vậy mọi ủy khuất hẳn đều đổ lên người ta. Mà tiểu tứ bị ảnh hưởng cũng đối với tiểu ngũ như vậy. Chúng ta bất hạnh là do người.” Thượng Quan Hạo bị kiềm nén hai mươi mấy năm ‘buồn bực’ rốt cục cũng bạo phát.

“A!” Thượng Quan Vũ há to miệng, nàng thực sự không biết. Thấy tiểu tứ Thượng Quan Yên trêu đùa véo véo mặt của tiểu ngũ Thượng Quan Du, hôn một cái rồi nâng lên lên đùi. Mà tiểu ngũ khóc không ra nước mắt dựa vào người Văn Hạo là lão công của hắn, mặc cho người bảo hộ. Đây là bắt đầu từ khi nào. Chắc không phải là noi theo nàng mà thành như vậy đi!

Nhìn lão đại nhà hắn giật mình ngẩng ngơ, Thượng Quan Nghệ cười ngặt nghèo. Suýt nữa từ trên ghế tuột xuống, nắm được Sở Lạc Phong, sau đó ghé vào người Sở Lạc Phong tiếp tục cười.

“Người bị bán ở đâu?” Sở Lạc Phong hỏi. Nếu lão bản quán lúc trước biết được mình ném ra là một ‘chậu châu báu’ thì bây giờ nhất định là hối hận chết. Thật không thể tin được đáng về người này một thân một mình chui rút ở nơi hẻo lánh.

“Trước đây rượu thịt ê hề.” Chính mình vĩnh viễn cũng không quên được nơi đó.

Mọi người nói chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng đem ai đó đá ra cười nhạo một phen. Cơm nước no nê thì trời cũng cũng tối rồi.

“Sổ sách năm nay mấy ngày nữa cũng phải đưa đến Khánh Nguyên rồi. Ta thật là căm ghét ngày ngày đối chiếu sổ sách.” Thượng Quan Hạo bày ra trên ghế. Hàng năm mấy ngày này bọn họ đều vội vàng vàng, ban ngày thì họp, buổi tối thì xem sổ sách, cũng muốn chết rồi.

“Ân, lại không thể ngủ nướng!” Thượng Quan Du bĩu môi, dùng một chiếc đũa ra sức chọc thủng mặt bàn.

“Lão công, ta sẽ đun nước chờ người trở về!” Thượng Quan Vũ kéo tay lão công thâm tình nói.

“A!” Thượng Quan Yên cười cười không ra tiếng, chỉ là nhẹ nhàng vỗ vỗ cái bụng. Hôm nay mới phát hiện nàng có thai thật là tốt quá.

Uống xong rượu trong ly, Thượng Quan Nghệ quét mắt qua đôi vợ chồng ở trước mặt, thu vào mắt hâm mộ nói: “Được rồi, các người nên làm gì thì đi làm đi! Sổ sách, ta một mình trở về Khánh nguyên đối chiếu, các người cũng đừng quan tâm. Giao cho ta là tốt rồi, ai bảo ta là ‘đương gia’”

“Ca!” Huỳnh đệ đều nhìn về phía Thượng Quan Nghệ.

“Cứ quyết định như vậy đi! Giải tán! Giải tán! Đi ăn khuya thôi!” Hắn đứng dậy đi đến cửa, “Ta sáng mai trở về Khánh Nguyên, các người đừng quên đem con dấu của mình giao cho ta”

Một mình đi trong sân, nhìn sao trên trời, Thượng Quan Nghệ sửa sang lại y phục cười cười. Hạnh phúc của hắn chính là bảo vệ hạnh phúc của người nhà.

3. Quyển 1 - Chương 2-1: Thượng Quan Gia Ở Khánh Nguyên (1)

Nghệ — Bao Bối

Chương 2: Thượng Quan gia ở Khánh Nguyên

Phần 1

Thượng Quan gia có bao nhiêu của cải, chưa có ai tính ra được. Trên đại lục mỗi quốc gia đều có nền trang của Thượng Quan gia, hiệu cầm đồ, có nơi có sản nghiệp của Thượng Quan gia, sinh hoạt hàng ngày thì có hàng hóa của Thượng Quan gia, chỉ cần nghề nào kiếm được tiền Thượng Quan gia đều chen vào một chân. Học đường, y quán, quầy thuốc, cửa hàng gạo, tiệm vải, kỹ quán, đồ phương, tiểu cục, nhà trọ, lầu lầu v.v...

Âm trang ở các nước đối Thượng Quan gia đều vô cùng trung thành, phụ trách sinh ý ở địa phương, tháng tám hàng năm đều báo cáo doanh thu trong năm của viện cho tổng bộ ở Khánh Nguyên. Do Thượng Quan gia nắm đại tổng quân sự bộ kiểm tra đối chiếu sau đó mới chia ra giao cho năm vị thiếu chủ phụ trách các ngành.

Ngồi trên xích đu, ăn miếng dưa ướp lạnh do thị nữ đưa đến bên miệng, vuốt đầu tiểu quan đang nằm trên đùi mình, nhắm mắt nghe tiếng ngũ đại tổng quân liên tục gây ồn ào.

Wisterialk0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bối

"Nhị thiếu gia của ta ơi! Tiểu tử tổng a! Xin ngài thương xót, trở lại giúp một chuyện có được hay không, đừng có ở đó mà bực bội chúng ta có được không!" Từ tổng quân nhìn nhị thiếu gia vênh vào nhân mã đi chơi, đó kỳ mà nghiêm túc. Ban đầu bọn họ chính là thấy bản mặt thần một mình ở trước bàn đọc sách, tính toán chông số sách, trùng đối mặt to đáng thương chốt lại nhìn lên bọn họ, kết quả bọn họ liền máu vọt vào đại não, nhất thời kích động đem tất cả công tác tiếp nhận.

"Ta đây không phải là đang cùng các người sao! Nhìn vu vơ vật trong người, ta đều ngồi ngay ngắn không loạn, ta rất tinh nghĩa!" liếc mắt trách móc từ tổng quân. Bất tay đưa đến trên đùi tiểu quan xoa xoa, lại ăn thêm một miếng dưa được đưa đến bên miệng.

"Nhị gia, ăn ~" Tiểu quan thoải mái gọi "Nó, muốn gìa..."

Thượng Quan Nghệ ngẩng đầu vô tội nhìn năm vị đại tổng quân ngơ ngơ ở đó.

"Ân, nhị thiếu gia nếu mệt thì về phòng 'nghỉ ngơi' trước đi! Những ... số sách trước bữa tối là có thể làm xong, ngài hay là trở về phòng làm chuyện muốn làm đi!" Nhị quân gia lên tiếng.

Wisterialk0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bối

"Không được, người ta muốn cùng các người cùng một chỗ, ta ở đây xem, tuyệt đối không quấy rầy các người, yên tâm, các người làm việc đi, ngay cả 'làm việc' ta cũng sẽ rất nhỏ giọng." Đưa tiểu quan ôm tới ngang hông mình, đưa tay đến nơi tư mật phía sau của tiểu quan.

"Tâm ý của người chúng ta nhận, người nếu không đi nữa, ta cũng không thể cam đoan đến lúc đó mấy thứ này có làm xong hay không. Nhị thiếu gia tự xem mà làm đi!" Đại quân gia để bút xuống, nói với Thượng Quan Nghệ.

"Điều không phải ... là ta không nói nghĩa khí! Là các người không cần ta ở đây nha!" Đứng dậy, nhắc lên tiểu quan mềm nhũn phi thân ra ngoài. "Chúng ta mặc dù vắng mặt, nhưng tính thần ta vẫn ở cùng với mọi người." Giọng nói Thượng Quan Nghệ từ xa truyền tới.

Ai! Năm vị tổng quân thương yêu tức đầu, đó chính là báo bởi chưa trưởng thành của bọn họ. Phụng ở trong tay thì sơ sơ, ngấm ở trong miệng thì sơ sơ, biết rõ bản gia bộ, nhưng vẫn nhìn không được cùng chửi hân, thương yêu hân. "Tiếp tục đi, làm xong sớm, nghỉ sớm." Đại tổng quân thở dài.

"Đã biết! Các huynh đệ bắt đầu."

Wisterialk0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

Đem tiếu quan thân thể mềm dẻo treo trên người vớt trên mặt đất, “Lục” Thương Quan Nghệ gọi ra thiếp thân âm vé, “Bắt hẳn dẫn đi hỏi ra xem là ai sai khiến đến đây dò xét cho ta, sau đó người xem rồi xử lý!” Xoay người chuẩn bị rồi đi.

“Rõ” Định nhắc đến tiếu quan trên mặt đất, thì thấy người này đột nhiên rút ra dao trong tay đánh về phía Thương Quan Nghệ, Lục chưa phi thân tiến lên, chỉ là đứng tại chỗ lấy tay che hai mắt lại. Thăm rồi, thăm rồi! Đáng lẽ tên gian tế này còn có thể toàn thân, bây giờ thì thôi đi.

“Thứ không biết chết sống.” Không thèm nhìn một cái, hất tay một cái đem người xông đến đánh văng ra ngoài. Tiếu quan bay lên không trung về ra một đường cong ‘mỹ lệ’, nặng nề rơi trên mặt đất, tung bụi trém mặt đất, một búng máu từ trong miệng nhỏ ra, Thương Quan Nghệ đi lên trước, một chân đạp lên đầu hắn, giễu cợt cười cười.

“Lá gan cũng thật lớn, đáng khen cho dũng khí của người. Ta quyết định để cho người biết cái gì là không bằng heo chó!” Rút chân về, gọi Lục đứng ở một bên lại. Sau hai ngày ta muốn gặp người sai khiến đằng sau.” Đi ra sân, hề là ai nghĩ đối với hắn bất lợi hẳn đều không bỏ qua.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Mang theo người bị dọa sợ đến phát run tiếu thất ở trong sân.

“Nhị thiếu gia!” tiếu tư bên người Thương Quan Nghệ, tiếu quan gia Từ Nghiên từ trong đại trạch chạy tới, đưa một phong thư cho Thương Quan Nghệ, cung kính đứng ở phía sau. “Khánh Nguyên triều đình truyền đến tin tức, hoàng thất có ý định muốn liên hôn với chúng ta, bọn họ là để đề phòng tài lực Thương Quan gia quá lớn sẽ uy hiếp hoàng quyền thống trị của bọn họ.”

“Phải người trả lời vị công công đến đây, người của Thương Quan gia đều đã thành thân, vô pháp tiếp nhận ý tốt của triều đình, hơn nữa gia huấn Thương Quan gia, cả đời chỉ lấy một vợ.” Muốn mượn liên hôn để không chế Thương Quan gia, hoàng đế này tựa như nằm mơ cũng quá đẹp đi.

“Chuẩn bị tiền nhiều một chút đưa cho lai sứ, đừng chậm trễ, thế diện chúng ta phải đủ.”

“Đã biết, Nghiên nhi sẽ đi phản phò việc này.” Đem mặt nạ nửa bên màu bạc giúp chủ tử đeo lên, “Thiếu gia muốn đi đâu để Từ Nghiên đi an bài.”

Thương Quan Nghệ thay y phục đi ra ngoài, treo một món trang sức đẹp, đem nhuyễn kiếm quán ở bên hông, chọn

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

một cây quạt xúng với y phục đi ra khỏi phòng. “Đi trả lâu đi, đã lâu không tới nghe Hoàng thúc kể chuyện xưa rồi, đi nghe một chút, nói không chừng còn có thể dụng phải anh hùng cứu mỹ nhân.” Vô vô đầu Từ Nghiên, tiếu tư này đều đã mười tám tuổi rồi, vóc dáng sao còn thấp như thế, cô cần thiếu gia ta tìm cho người mấy viên thuốc tăng chiều cao, đã nhiều năm rồi người sao vẫn không cao thêm chút vào chứ?”

Gạt bàn tay ở trên đầu, Từ Nghiên ai oán nhìn Thương Quan Nghệ, “Nghiên nhi quá thấp ở chỗ nào, rõ ràng chủ tử quá cao, hơn nữa người ta bây giờ còn cao nữa, nhưng người mỗi ngày để cho ta làm việc trí lực nhiều như thế, dinh dưỡng tiêu hao quá nhanh, mới có thể có bộ dáng như vậy, người còn nghĩ ngờ người ta, Nghiên nhi không bao giờ làm trâu làm ngựa cho người nữa.” Từ Nghiên ôm đầu gối ngồi chồm hổm dưới đất.

‘Bá’ mở cây quạt trong tay, khẽ lay động, “Đi thiếu gia mời người đi ăn tiệm, hào hào bồi bổ cho người, đừng thật mệt quá phá hư bảo bối của ta, thiếu gia sẽ đau lòng.”

Hắn kéo tay của Từ Nghiên nói.

“Đừng tưởng rằng cho ta ăn, ta sẽ không tức giận.” Giật nhẹ tay áo Thương Quan Nghệ, tiếp tục nói: “Ta muốn ăn

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bồi

cánh gà nường, cá chum, gà luộc, thịt xào, thiết bàn vu
ngư...” Từ Nghiễn đưa từng ngón tay ra đếm.

“Hào, đều cho người ăn!” Hân véo khuôn mặt nhỏ
nhăn của Từ Nghiễn.

“Còn có, ta còn muốn...” Dọc theo đường đi Từ Nghiễn
muốn đòi hỏi ‘lợi tức’. Không cho, ta sẽ khóc cho người
xem, đây chính là điều thứ nhất hân học được từ trên
người thiếu gia.

Thượng Quan Nghệ thật phiền muộn, hân có nhiều ưu
diễm như vậy thiếu gia khóa này không học, hành vi vô lại,
chơi xấu hân đều học được, thực sự là mất mặt a! Hân lấy
cây quạt che lên mặt.

Wisterialh0601.wordpress.com

4. Quyển 1 - Chương 2-2: Thượng Quan Gia Ở Khánh Nguyên (2)

Nghệ --- Bao Bồi

*****Chương 2: Thượng Quan gia ở Khánh Nguyên*****

*****Phần 2*****

Khánh nguyên hoàng cung:

“Hoàng thượng, công công đi Thượng Quan gia truyền
chỉ đang ở ngoài đợi truyền gọi.” Đại tướng quân Khánh
Nguyên đương triều Lý Lăng Kỳ tiến lên bẩm báo cho
Hiển Đế đang phê duyệt tấu chương.

“Tuyệt!” Hiển Đế không có ngừng công việc, tiếp tục
xem tấu chương.

“Thần tuân chỉ!” Lý Lăng Kỳ hành lễ lui ra.

Đế bút xuống, khép lại tấu chương. “Chu khanh thấy việc
này thế nào?” Hiển Đế hướng Hình bộ thị lang ngồi ở một
bên hỏi, hân hạ ba lần ý chỉ, từ hôn với Thượng Quan gia,
bất quá đều bị bọn họ lấy lý do khác nhau mà cự tuyệt, lần
này hân hạ chỉ chiêu người của Thượng Quan gia tiến
cung làm phi, đối với một người bình dân mà nói, đây là
hoàng gia ban cho ân lớn nhất rồi. Nữ tử thượng gia ở
Khánh nguyên là không có tư cách thị quân.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bồi

“Bệ hạ, thứ cho thần nói thẳng, sợ rằng lần này hoàng
thượng lại thất vọng, y theo thần thấy được lần này
Thượng Quan gia vẫn là sẽ từ chối ý tốt của hoàng
thượng.” Chu Sảng Văn cười cười, hoàng thượng là thần
ở trong cung không biết chuyện ở bên ngoài. Nếu như
Thượng Quan gia dễ dàng không chê như vậy, như thế
nào lại có quyền thế và địa vị như ngày hôm nay.

“Ái khanh nói như thế là có ý gì?” Tựa lưng vào ghế ngồi,
Hiển Đế nhìn thư đồng đi theo từ nhỏ uống trà, người này
cho tới bây giờ nói chuyện thích nói phân nửa, làm cho
thần thần bí bí.

“Thượng Quan gia không có người độc thân, làm sao mà
tiền cung thị quân chứ?” Hôm nữa một đám người như
vậy làm sao cũng mọi người cùng hầu hạ chung một
chống, đi sắc thị quân. Theo hân biết Thượng Quan gia vô
luyện là nam hay nữ đều có khả năng hô phong hoán vũ, bá
chủ một phương.

“Không phải nói nhĩ thiếu gia và tử tiểu thư Thượng Quan
gia đều chưa có thành thân sao? Nhà bọn họ thể diện thật
lớn a, ngay cả trăm tử hôn cũng dám ngăn cản vài lần, rất
không đem trăm để ở trong mắt.” Hiển Đế vuốt ngọc bội

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bồi

bên hông, mắt lộ ra sát khí, không vì hân sơ dụng vậy thì loại bỏ cho đảm bảo.

Lắc đầu, Chu Sùng Văn cười. “Hoàng thượng sẽ không nghĩ tới, vì sao Thượng Quan gia tài phú như vậy vẫn có thể bình yên bảo toàn, chưa từng có người nào có khả năng chiếm được một phần không?”

“Người là nói bọn họ có chỗ dựa vững chắc lớn hơn?” Nghĩ tới như vậy là có vấn đề.

“Không sai.” Chu Sùng Văn gật đầu. “Chỗ dựa vững chắc lớn nhất của bọn họ là mạng lưới sinh ý, nếu như Thượng Quan gia gặp chuyện không may, sinh ý của bọn họ ở các quốc gia đều bị tê liệt, đến lúc đó vật tư thiếu hụt sẽ là nguyên nhân này sinh hỗn loạn. Cho nên dù bề họ muốn đóng vào Thượng Quan gia, các quốc gia khác cũng hiệu buồn thế gia cũng sẽ vì lợi ích của mình mà bảo tồn Thượng Quan gia một con đường sống.

“Liên quan lợi ích lẫn nhau chính là bảo hộ mệnh của bọn họ.” Hiến Đế suy nghĩ sâu xa, bọn họ thực sự là thông minh, biết dùng ‘kiểm chế’ để bảo tồn an nguy bản thân.

“Không chỉ thế, bọn họ còn biểu lộ rõ ràng thái độ trung lập, vô luận các quốc gia tranh đấu thế nào, bọn họ cũng không giúp đỡ bất kỳ bên nào. Cho dù không thế cũng

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bồi

được mọi người gọi là bất bại chiến thần của Yên Khánh quốc – Mộc Đế.”

“Cái gì?” Chu Sùng Văn kêu sợ hãi. “Người nói vua của một nước lại muốn ... tin tức chuẩn xác không?” Nếu như là sự thật, sự cân bằng cũng rất có thể bị lộn xộn. Hơn nữa có ai gặp qua hoàng đế ở ở nhà gái, Mộc Đế này cũng quá...

“Chu đại nhân, nó lúc đầu cũng không tin, nhưng trong lúc vô ý trông thấy từng rương từng rương ‘đồ cười’ do Yên Khánh chuyển vào, mặt trên còn in hình huy văn Yên Khánh hoàng thất.”

“Người đi xuống trước đi.” Xua tay cho thái giám lui ra.

“Vâng, nô tài xin cáo lui.”

Sau khi thấy thái giám rời khỏi, Hiến Đế nhìn hai người phía dưới. “Các người thấy việc này thế nào?” Khó trách bọn họ không muốn tiếng cung làm phi, lại là có ‘hoàng đế’ tự mình tới cửa làm con rể.

“Nếu như là sự thật, ta dấy dõng Thượng Quan gia càng có hứng thú hơn. Không thể phủ nhận Yên Khánh là một cường đại ồ ồ. Biết đâu họ sẽ dời nhà đi, dù sao ở đó càng ‘an toàn’ hơn.” Chu Sùng Văn nói.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bồi

“Lăng Ký người thấy thế nào?” Chu Sùng Văn hỏi đương gia Lý gia.

“Thần cho là, phải người đi không bằng tự mình đi Giang Nam một chuyến, nhìn một chút Thượng Quan gia rốt cục có bao nhiêu đặc biệt. Nghĩ cách để bọn họ ở lại Khánh Nguyên, như thế cũng có thể lần cận quan chế. Khi cần thiết ban cho một nhân tân phong hào, để bọn họ không thể tùy tiện rời khỏi Khánh Nguyên.”

“Lăng Ký nói có lý, ta cũng tán thành biện pháp thế này.”

Chu Sùng Văn nói: “Chúng ta hiểu rõ Thượng Quan gia đều là cấp dưới bảo lén, là vì tìm một người đáng tin chỉ bằng tự mình đi nhìn một chút.”

“Cứ quyết định như vậy, ba ngày sau hai người bởi trăm xuất cung đi Giang Nam tìm tới hư thực.” Giang Nam Thượng Quan sao? Trăm muốn nhìn một chút người có phải là thật hay không thần bí như vậy trong truyền thuyết.

“Vâng, thần đi chuẩn bị ngay.”

“Thần xin cáo lui.”

Hết chương 2

Wisterialh0601.wordpress.com

5. Quyển 1 - Chương 3-1: Cuộc Sống Tiêu Dao (thượng) (1)

“Thiếu gia, đùi gà này ăn thật là ngon. Nếu người không nếm thử một chút, không thì ta sẽ ăn hết.” Trong miệng tuy nói như vậy, bất quá Tử Nghiên đã đem hai cái đùi gà còn sót lại trong mâm đều giữ lại. Cầm chặt trong tay, ngón bắt do trung (lời không thật lòng) hỏi Thượng Quan Nghệ, mắt lóe ra quang mang ‘đừng đến tranh cùng ta’.

Kháo! Đều dính đầy nước miếng của người, ta làm sao mà ăn. Tiểu tử này thật là càng ngày càng vô pháp

vô thiên. Một bàn đều để cho hấn ăn đến ngửa mặt lên trời, còn có mặt mũi hỏi mình có muốn ăn hay không. Ăn cái gì? Ăn cái mâm sao!

Phủ lên một nụ cười mê người, ôn nhu nói: “Nghiên nhi ăn no chưa? Nếu không ta lại gọi thêm, dù sao cũng là tửu lâu nhà mình, lại không tiêu tiền, ăn cái gì nói với thiếu gia.” Người nha, một người mà ăn hai mươi món, uống ba bầu rượu, toàn bộ khẩu trừ từ tiền tiêu vặt hàng tháng của người, một chút giảm giá cũng không.

“Không ... không cần.” Tử NghiêN xấu hổ cuối đầu. Thiếu gia dù cho dùng nữa bên mặt nạ che mặt, cũng như trước không ngăn được hào quang. Trước đây, nếu không phải là thiếu gia đem mình từ trong tay bọn buôn người cứu ra, vậy hấn sớm đã chết ở trên giường của những nhà giàu sang biến thái này rồi.

Coi như tiểu tử người biết điều. Thượng Quan Nghê ‘dối trá’ lần thứ hai quan tâm nói: “Không có việc gì, người thật vất vả mới được đi ra một lần, đương nhiên muốn ăn no chơi đủ mới trở về. Coi như thiếu gia ta thường cho người chăm chỉ làm việc.” Mẹ kiếp, chết đói lão tử rồi, một hồi sẽ đi đến chỗ can nường ăn một bữa thật ngon, xem tên tiểu tử này ăn cái gì ngon miệng cũng không có.

Tử NghiêN cúi đầu dùng ngón tay cuốn vạt áo, nâng lên khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn “Thiếu gia, ta ... ta có thể kêu thêm đĩa chân giò kho tàu và thịt bò nướng không?” mắt lấp lánh tỏa sáng.

“Được!” Thượng Quan Nghê vừa cười vừa một tay ‘cố sức’ xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử NghiêN, một tay ở dưới bàn đem cái ly cầm trong tay bóp vỡ nát. “Tiểu nhị đem lên hai món nữa.” Ánh mắt hiện lên lục quang đem tiểu nhị muốn vào cửa dọa sợ nhuyển chân.

“Tạ ơn nhị thiếu gia!” Tử NghiêN vui vẻ nhào vào trong lòng ngực Thượng Quan Nghê.

“Không cần! Người ăn ngon là được.” Ăn no chết người luôn đi.

“Vị gia này, ngài đoán mệnh không?” Một thầy tướng số mù đi vào gian phòng Thượng Quan Nghê.

“Vị tiên sinh này, nơi này không thể tùy tiện đi vào đâu. Hơn nữa thiếu gia nhà ta cũng không tin mệnh.” Tử NghiêN nhận được tín hiệu của Thượng Quan Nghê, ngăn lại thầy tướng số muốn vào cửa.

“Tiểu công tử, tại hạ vừa mới đi đến cửa ngoài, sau khi nghe thấy giọng nói của thiếu gia nhà người, liền cảm thấy một cổ tử khí từ trong phòng xông đi ra, có thể để cho tệ nhân vì thiếu gia mặt cốt (sở xương)” Vòng qua Tử NghiêN đi về phía Thượng Quan Nghê.

“Người này nói nghe không hiểu sao, đã bảo người rời đi rồi.” Tử NghiêN bực bội từ chối, tiến lên lôi kéo ...

“Nghiên nhi, gọi hấn qua đây, thiếu gia ta muốn nghe thử một chút hấn sẽ nói thế nào!” Ngăn lại Tử NghiêN.

“Tiên sinh là muốn tay trái hay là tay phải?”

“Nam trái nữ phải, đương nhiên là tay trái.” Thầy tướng số nắm lên tay trái Thượng Quan Nghê, đột nhiên sưng sốt. Sau đó, hai chân run rẩy quỳ rạp trên mặt đất.

“Thảo...thảo...thảo dân bái kiến hoàng thượng!”

“Ha ha” Thượng Quan Nghê rút tay về cười cười, cầm lấy khăn lông bên cạnh lau một chút. “Tiên sinh này vì sao nói như vậy? Tại hạ cũng bất quá là một người bình dân mà thôi, tại sao có thể là đế vương trong miệng người. Là ngài sờ sai rồi!”

“Không sai được!” Thầy tướng số nắm chặt Thượng Quan Nghê, “Mão phu mặt cốt hai mươi năm, chưa bao giờ đoán sai. Xương cốt của ngài rõ ràng chính là vận thể đế vương cốt, quân lâm thiên hạ mệnh. Đứng ở đỉnh cao quyền lực. Tuy lúc nhỏ cơ khổ, nhưng sau này chắc chắn đạt được thành tựu vận sự thiên thu mà truyền đến đời sau.”

Đưa tay phải đến trước mặt thầy tướng số, Thượng Quan Nghê nói: “Tiên sinh cũng giúp tại hạ xem một chút cái này.”

“Vâng.” Vẫn còn quỳ trên mặt đất, thầy tướng số nghe lệnh cầm lên tay kia của Thượng Quan Nghê, kết quả lần này càng kinh hãi hơn một chút ngồi dưới đất. “Không có khả năng ... không có khả năng ... lại là đế hậu mệnh cách!” Nhưng đây rõ ràng là một nam nhân, hơn nữa còn...

“Một tay đế vương mệnh, một tay đế hậu mệnh, ngài lại là song mệnh cách. Người song mệnh có được sáng thế và cũng có thể tiêu thế, vận mệnh nắm hết trong tay.” Dập đầu một cái, “Thiếu gia, nghe lão phu nói một câu, song mệnh chỉ có thể lấy một, nếu không nhất định sẽ có tai họa giáng xuống. Nam tử mà có phụng mệnh kỹ là nghịch thiên, một đường nhấp nhô, trừ phi đồng thời với đế vương mệnh cách của người, bằng không vô luận là người yêu ngài hay là người ngài yêu đều có kết cục thê thảm, mong rằng thiếu gia lựa chọn cẩn thận.”

“Tạ tiên sinh tứ ngôn. Nghiên nhi tiến tiên sinh ra cửa.”

“Dạ thiếu gia, tiên sinh mời!” Thiếu gia nhà hần mà cũng nói như vậy, dùng tiền ra sức nhét vào trong tay thầy tướng số.

“Không dám, dừng bước, lão phu xin cáo lui.” Thầy tướng số cung kính rời khỏi.

“Thiếu gia, ông ta nói ...”

“Không có việc gì” cắt đứt lời Tử Nghiên, ăn nhanh một chút đi! Ăn xong chúng ta phải tới chỗ can nường.” Kết cục thê thảm sao? Thượng Quan Nghê che giấu trong mắt ủ rũ bi thương nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ tới vì mình mà chết hai người.

“Nga!”

Sư phụ, sao ngươi đi lâu vậy? Đói chết ta!” Thanh niên đi theo phía trước đỡ lấy thầy tướng số đang lão đảo đi ra. “Đã xảy ra chuyện gì!” Sư phụ sao lại sợ hãi đến như vậy?

“Xuất hiện rồi! Xuất hiện rồi! Đồ nhi, thu dọn đồ đạc nhanh lên, chúng ta mau mau trở về trên núi lấy đồ.” Kéo đồ nhi liền hướng ra ngoài thành.

“Sư phụ, ngươi rốt cục nói rõ ràng a, xuất hiện vật gì?” Thanh niên vội hỏi.

“Người có song mệnh cách xuất hiện, người có song mệnh cách xuất hiện!” Thầy tướng số vừa đi vừa lầu bầu.

“Thật sự!” Thanh niên kinh hãi, bọn họ qua nhiều thế hệ chờ hầu hạ, chủ nhân rốt cục xuất hiện rồi.

“Thằng nhỏ ngốc!” Thầy tướng số lắc đầu, hôm nay sư phụ vi phạm tộc quy, chỉ ra mệnh các của chủ nhân, đại nạn đã đến. Nhưng kì thực sư phụ không muốn ngươi cũng vì vậy mà bị liên lụy.”

“Sư phụ ...”

“Vi sư nhất định sẽ làm cho ngươi vượt qua kiếp nạn này...” Thầy bói kéo theo đồ đệ duy nhất đi ra ngoài thành.

6. Quyển 1 - Chương 3-2: Cuộc Sống Tiêu Dao (thượng) (2)

“Can nường! Can nường!” Thượng Quan Nghệ cùng với Tử Nghiên mỗi người cầm trong tay một túi hạt dẻ rang đi tới vũ quán lớn nhất Giang Nam – Vân Thường Quán.

Đưa đầu vào trong cửa liếc mắt nhìn, không nhìn thấy bất cứ người nào. “Tử Nghiên, ngươi nói can nường và các tỷ muội trong quán có phải đi chơi đập thanh rồi hay không?” Thượng Quan Nghệ kéo kéo Tử Nghiên. Can nường thật là không có ý tứ, đi ra ngoài chơi cũng không mang ta theo. Ai oán ngồi xổm ngoài cửa, nhìn xung quanh, vốn đang cho là sau khi đến đây sẽ có món ngon ăn, ai ngờ ngay cả cái bóng cũng không thấy.

“Nghiên nhi, ta đói quá đi!” Ôm chân núp ở một bên, bao tử không ngừng kêu cô lỗ cô lỗ, sớm biết vậy trước hết ăn một chút gì. Thật đáng thương, nghĩ hán đường đường nhị thiếu gia Thượng Quan gia mà lại bị đói bụng.

“Vậy thiếu gia muốn ăn cái gì? Nghiên nhi đi mua cho ngươi!” Hạt dẻ rang đường này ăn thật là ngon, một hời tiện đường lại mua thêm một bao.

“Nghiên nhi, người thật là tốt! Ta muốn ăn bánh bao thịt!” Hôn Tử Nghiên một cái thật sâu.

“Vây ... Vây Nghiên nhi đi nha!” Tử Nghiên đỏ mặt hướng cửa hàng bánh bao chạy đi.

“Nhớ kỹ đừng đi đường vòng mua hạt dẻ nha, bằng không ta sẽ bị chết đói a! Ha ha ...” Thấy Tử Nghiên chạy ở trước mặt, sau khi nghe thấy lời của mình thì té ngã một cái ‘cầu khăng thử’, Thượng Quan Nghệ cười thiếu chút nữa thở không ra hơi, về điểm này hẳn có chút nhỏ mọn bản thân còn không biết. Hai chân chéo nguẩy vừa mới chuẩn bị tựa vào trên cửa, đã bị người bất thành linh mở cửa đẩy ra ngoài.

“A!”

“Nha! Ai nha? Không có mắt hả, đây là nơi người có thể dựa vào ... xin ... xin lỗi, nhị gia ngài ngã có đau không? Tiểu nhân xin lỗi ngài, ngài mau đứng lên.” Vừa thấy là Thượng Quan Nghệ, tiểu tư trong quán lập tức cúi người gập đầu, tiến lên đỡ Thượng Quan Nghệ. Đây chính là lão bản chỉ thị, nghĩ ở trong lòng, hẳn có mười cái mạng cũng không đền nổi a!

“Không có gì, lần sau cẩn thận một chút!” Thượng Quan Nghệ đứng lên phủi bụi bặm trên người, “Can nường đâu? Sao không có ai, đều bận rộn cái gì vậy!” Thượng Quan nghệ được đỡ đi vào trong quán.

“Bảo bối!” Trên lầu truyền xuống tiếng gọi sợ hãi, một mỹ phụ vẫn còn thướt tha vọt xuống tới, ôm cổ Thượng Quan Nghệ trái hôn một cái phải hôn một cái. “Bảo bối sao có thời gian tới đây thăm can nường.” lão bản Vân Thường quán vui vẻ hỏi.

Thượng Quan gia quý cái này, cả ngày bận rộn không thấy bóng dáng, đặc biệt là mấy ngày nay, thấy người cũng gây đi, đau lòng sờ sờ ‘khuôn mặt nhỏ nhắn’ của Thượng Quan Nghệ. “Bảo bối, ăn cơm chưa?”

“Chưa, bảo bối nhớ người, liền chạy tới đây thăm người, cũng không có ăn cơm.” Thượng Quan Nghệ nói dối, đem đầu tựa vào trong lòng mỹ phụ. “Can nường, tỷ muội trong lầu đâu, thế nào đều không thấy bóng dáng ai?”

Vỗ vỗ tiểu tâm can trong lòng, “Ồ vô dụng này, ngay cả một tiết mục cũng không chuẩn bị tốt, người nói ba ngày sau làm sao có thể tranh ngôi hoa khôi, cũng không thể để cho danh hiệu năm năm gìn giữ cho người khác đoạt đi, này sẽ rất mất mặt nha. Ta sẽ buồn đấy...”

Thượng Quan Nghệ hí cặp mắt gian xảo, vừa xoay ‘nhỏ lệ’, lém lỉnh nói: “Bảo bối đáng lẽ có thể hóa trang lên sân khấu thay thế, bất quá tổng quản bọn họ muốn ta về sớm một chút, bằng không thì ...”

“Đúng vậy! Ta thế nào lại quên. Nghệ bảo bối nhà chúng ta chính là tài nghệ song tuyệt, được, ba ngày sau người liền thay thế cho Vân Thường quán của can nường lên sân khấu. Trong nhà lão gia hỏa người không cần xen vào, can nường đi nói với bọn họ muốn lưu người ở lại mấy ngày. ”

“Được!” Thượng Quan Nghệ cười trộm, “Can nường, bảo bối đói bụng rồi!”

“Ta cho người đi chuẩn bị ăn.”

“Can nương thật là tốt!”

“Đình Hiến, đi vào Vân Thành phía trước, chính là phạm vi thế lực của Thượng Quan gia, ngài nghĩ ra tiến vào Thượng Quan gia như thế nào chưa?” Chu Sùng Văn hỏi Triển Đình Hiến cùng xuất cung, từ khi xuất cung bọn họ xưng hô với nhau bằng tên. Tựa như cùng Đình Hiến lúc còn là thái tử.

“Chưa có, đến nơi nói sau. Bất quá lần này cùng nhau đi tới ta đối với Thượng Quan gia lại có nhận thức.” Liên tiếp mấy ngày mưa to, Trường Giang và Hoàng Hà vỡ đê, khu vực thành trấn Giang Nam đều bị ngập. Bách tính trôi dạt khắp nơi, xác chết rải rác, thấy dọc đường đều là dân đói kém.

Hơn nữa những người dân đói kém này lại một đường đi hướng phía nam, tiến về thành thị phía thượng du. Theo lý thuyết, nếu vỡ đê nguyên nhân đầu tiên đều là do phía thượng du, nhưng theo bọn họ xuôi nam, lại phát hiện càng xuôi về nam đê lại càng kiên cố, sinh kế của bách tính càng tốt. Đặc biệt là lúc đi vào Phong Châu, quan viên địa phương đem nạn dân ngăn lại ở ngoài thành, không cho vào thành. Đi ra phát gạo, xem bệnh dĩ nhiên là cửa hàng gạo và y quán của Thượng Quan gia. Bọn họ lại tổ chức lao động dư thừa trong thành xuất thành giúp đỡ nạn dân đắp trụ sở tạm thời. Mỗi nạn dân đề cập đến mệnh quan triều đình đều có bộ dáng nghiêng rãng nghiêng lợi, nhưng vừa nhắc tới Thượng Quan gia, mọi người vừa mang ơn vừa khóc rống chảy nước mắt.

“Nhưng đến lúc này, chúng ta thay đổi không được Thượng Quan gia, Thượng Quan gia quá được lòng dân, chỉ cần chúng ta động vào hấn, đều có thể khiến cho dân oán.” Lý Lăng Kỳ nói.

Này cũng chưa phải là những quan viên vô dụng đó, nếu như có một nửa của Thượng Quan gia, cũng không đến nỗi biến thành như vậy.” Chu Sùng Văn bắt đầu lắc đầu, những quan viên này thật là ... “Tiếp tục như vậy nữa, thiên hạ còn không loạn sao.”

“Trên đường xuôi nam này càng thêm hiểu biết, một thành so với một thành biến hóa thật lớn, vào ranh giới Vân Thành này rồi còn không biết biến thành ra cái dạng gì đây. Nếu không tận mắt nhìn thấy, thật không nghĩ tới Giang Nam bây giờ là tình hình thủy hỏa lưỡng trọng thiên (hỗn loạn). Một bên là nghĩ biện pháp tiếp tục sống, bán con, một bên là thay đổi biện pháp để cuộc sống trôi qua thoải mái hơn, nhà nhà cơm no áo ấm.” Chu Sùng Văn phóng ngựa tiến lên, vỗ vỗ vai Triển Đình Hiến, “Đình Hiến, nói thật chúng ta còn phải thật sự cùng người ta học hỏi một chút, không nói khác được, quang cảnh con đê này bọn họ sửa còn kiên cố hơn so với triều đình, ngay cả một tham quan cũng không có, người nói thế nào những viên quan làm việc thực tế vì bách tính đều chạy tới đây.”

“Đúng vậy, nếu như đại thần trong triều đều giống như quan viên ở đây, vậy thật là thiên hạ thái bình rồi.” Lý Lăng Kỳ cũng tán đồng gật gù đầu. “Cấp dưới báo lại, đương gia đương nhiệm Thượng Quan gia đang ở Vân Thành, lần này nói không chừng có thể chạm mặt.”

“Đương gia sao?” Triển Đình Hiến suy nghĩ một chút. “Hắn là người như thế nào?” có thể đem một gia tộc

to lớn quản lý ngay ngắn rõ ràng, được người này trợ giúp nhất định có thể an quốc.

“Không ai thấy qua ‘chân diện mục’ của hần, bởi vì đồn đại hần giỏi nhất chính là thuật dịch dung. Bất quá ở Vân Thành cũng rất phân biệt, bởi vì ở đây hần không dịch dung, chỉ đeo một bên mặt nạ màu bạc. Hơn nữa nghe nói hôm nay trong Vân Thành tổ chức ‘hoa khôi chi tranh’, tất cả các ca vũ quán đều phải người tham gia, một lòng tranh cao thấp, nhị thiếu gia Thượng Quan gia cũng sẽ có mặt, khi đó có thể gặp gỡ một chút.”

“Vậy còn chờ gì a! Mau lên đi!” Chu Sùng Văn cười nói, đây chính là một cơ hội tốt.

“Giá!” Muốn xem xem rốt cuộc hần là dạng người gì, Triển Đình Hiến một ngựa đi trước, Chu Sùng Văn và Lý Lăng Kỳ chờ theo ngoài sau, thẳng đến Vân Thành.

7. Quyển 1 - Chương 4-1: Cuộc Sống Tiêu Dao (trung) (1)

Lúc ba người Triển Đình Hiến đi vào là lúc hiện trường tổ chức cuộc thi ‘hoa khôi chi tranh’, trong sân từ lâu đã không còn chỗ trống, tiếng nói ồn ào. Các học gia lên tiếng ủng hộ đội ngũ cũng đều kêu lên có một khẩu hiệu đặc biệt, cầm biểu ngữ xanh xanh đỏ đỏ cùng với danh hào, vì bọn họ đề cử ra người tham gia thi đấu cổ gắng cổ động.

Chu Sùng Văn thấy ra một thỏi bạc cho tiểu tư dẫn đường phía trước, “Tiểu ca, xin hãy tìm giúp chúng một chỗ có tầm nhìn rộng rãi, vị trí vừa thanh nhã vừa yên tĩnh một chút, làm phiền.” Nhìn thỏi bạc trong tay, tiểu tư vui mừng hơn, “Ba vị gia nói sớm, tiểu nhân liền dẫn các vị lên lầu ba, nơi đó đều là chỗ ngồi tốt.” Tiểu tư mang theo ba người lên lầu.

“Tiểu ca, hôm nay sao lại náo nhiệt như vậy?” Chu Sùng Văn hỏi. Nhìn về phía dưới sân khấu một vòng, phát hiện lầu một ngồi đều là một ít bình dân bách tính. Có nam có nữ, thậm chí còn có lão nhân và hài tử. Lầu hai là một ít quan gia hoặc nhà có tiền tiểu thư công tử, đều là phòng bao riêng lẻ, người phía dưới căn bản không nhìn thấy phía trên, trái ngược với lầu một yên tĩnh hơn nhiều.

“Ở đây nữ quyến cũng có thể đi vào xem sao? Đêm nay không phải là tranh giải hoa khôi sao?” Lý Lăng Kỳ nghi hoặc hỏi.

“Ba vị là người nơi khác đến sao! Vân Thành chúng ta cũng không chú trọng nhiều như vậy. Ở đây không biết có bao nhiêu nhà có lão bản cửa hàng là nữ, cũng không ít nữ thương gia đều ra tiếp quản việc làm ăn của gia tộc. Những địa phương khác tiểu nhân không biết, nhưng ở trong Vân Thành này chỉ xem năng lực kiếm tiền, bất kể nam nữ. Đại tiểu thư Thượng Quan gia nói, mọi người đều bình đẳng, có thể kiếm tiền mới là tài!” Tiểu tư giơ lên ngón tay cái. Đẩy cửa ra nói: “Chính là nơi này, mời các vị gia.”

Mở cửa lầu ba, hiện ra trước mắt là một gian thanh nhã, mộc mạc. Chỉ có mấy cái bàn đặt trước lan can, nhưng cẩn thận xem xét sẽ phát hiện mấy cái ghế kiểu dáng bình thường, đều làm từ gỗ lim quý hiếm. Hương trà trên bàn bay tới, nước dùng để pha trà ngay cả cống phẩm trong cung cũng khó có thể so sánh.

‘Vân Thành này rốt cuộc giàu có bao nhiêu?’ Trong đầu ba người suy nghĩ cùng lúc một vấn đề.

“Ba vị gia mời ngồi ở đây!” Tiểu tư chạy ra phía sau vôi vãi pha trà bưng lên. Sau khi hành lễ với ba người Triền Đình Hiến, đối với mỗi người cúi chào một cái. “Ba vị gia đều là người vùng khác đến, không biết quy củ này. Mấy vị lão bản cũng không nên mượn cơ hội phải ‘hắc’ (chơi xấu) người khác.”

Không có trách móc, chỉ có tiếng cười ồn ào, nam tử mặc hoa phục cười to nhất trong đám, nói: “Tiểu An Tử yên tâm, hôm nay chúng ta chỉ tới quyên tiền, sẽ không mượn cơ hội ‘tể nhân’, phải nhớ kỹ cam đoan của nhị thiếu mới được. Gia cũng không tin, ta đêm nay nhiều người như vậy cũng đâu không lại một mình hấn.”

“Nhất định, nhất định!” Mấy vị lão bản cũng hòa theo.

“Nhị thiếu gia chúng ta nói, miễn là các vị mang theo đủ tiền là được. Vậy không còn việc gì nữa Tiểu An Tử phải lui xuống.” Thái độ thủy chung không kiêu ngạo không xiểm nịnh.

“Ai! Không phải ta nói chứ, Thượng Quan gia ngay cả một hạ nhân cũng như vậy có tiền có lùi!” Một lão bản nói, trong mắt đều là hăm dọa.

Nhận ra Triền Đình Hiến nghi hoặc, Chu Sùng Văn nói: “Xin hỏi các vị, đây là ý gì?” Tay chỉ phía dưới, tiểu tư kia vừa xuống lầu lại đem bạc của họ thưởng cho sự hiểu biết vào trong một cái rương đồ thủy. Trên rương càn là viết ba chữ to ‘Thùng quyên góp’.

“Ha ha!” Lão bản bên cạnh bọn họ cười cười, “Các vị không biết, đêm nay tuy là Vân Thành cùng với ba châu phụ thuộc có sở hữu thanh lâu, quan quán tổ chức ‘hoa khôi chi tranh’ nhưng vì đưa tiền xoay sở cho nạn dân ở hạ du gặp thiên tai, nhị thiếu gia của Thượng Quan gia càng là bất tiếng, vô luận đêm nay sẽ có bao nhiêu người quyên góp, Thượng Quan gia bọn họ sẽ xuất ra gấp đôi tổng số. Đêm nay mọi người đều hăng hái tinh thần.”

“Quyên góp?” Triền Đình Hiến nhíu mi, “Triều đình không phải là phát xuống ngân lượng cứu trợ thiên tai sao? Chẳng lẽ không đủ?” Còn cần dân gian tính toán đến khoản cứu trợ thiên tai.

Mọi người đang ngồi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Triền Đình Hiến, giống như hắn là một người quái gỡ, “Vị công tử này thật là biết đùa. Người đã nhìn thấy tiền cứu trợ của triều đình rồi sao? Nếu như có phát tiền cứu trợ thật, dọc đường sao có thể có nhiều người trôi dạt khắp nơi như vậy, bệnh chết, đói chết, có đến nỗi vì một khẩu phần lương thực mà bán con! Tiền trợ cấp? không biết sớm đã vào túi tiền của người nào rồi. Nhìn một chút những bờ đê bị vỡ này đi, đều không phải là do triều đình sửa sao, kết quả đâu? Không có gì cả chỉ một trận mưa lớn, còn không kiên cố bằng chúng ta tự sửa.

“Đúng vậy! Hàng năm chúng ta đều nộp thuế cho triều đình, tiền đều bị hoàng đế đem nuôi tham quan hết rồi!”

“Trương lão bản, người cũng nhỏ giọng một chút đi, cẩn thận chém cả nhà tịch thu tài sản.” Giọng nói đầy trêu ghẹo.

“Hắn bây giờ cũng không phải hoàng thượng của ta! Sáng nay ta đã tiêu dùng sổ tiết kiệm, không phải là con dân của Khánh Nguyên rồi. Ngày mai cả nhà chúng ta bắt đầu khởi hành đi Minh Hạo, đến chỗ con trai trưởng của ta dưỡng lão.” Trong giọng nói có không muốn, “Uất khí này ta chịu đủ rồi, tiền thuế hàng năm thuộc về chúng ta buôn bán giao cho nhiều nhất, nhưng địa vị thấp nhất cũng là chúng ta, người nào cũng có thể diễu võ dương oai ở trên đầu. Người có thể nhìn thấy năm quốc gia lớn khác đối đãi với thương nhân như thế nào, tối thiểu là bình đẳng, không có nhiều hạn chế bất bình đẳng như vậy.”

“Đúng vậy!”

Những người khác cũng gật đầu tán thành, triều đình sao?

Là cái thí a! Sớm muộn gì cũng kết thúc.

“Mấy ngày nữa nhà chúng ta cũng dời đi Thiên Vũ, có tiền cũng không nhận được triều đình ba ngày hai đầu phát sinh biến đổi đòi tiền a!”

“Ta đêm nay qua đây, cũng là muốn vì hương thân Khánh Nguyên tận lực lần cuối.

“Đúng vậy. Nghe nói toàn bộ Thượng Quan gia cũng muốn dời đi Yến Khánh. Nghe nói ngay cả Thượng Quan gia cũng chịu không nổi, chúng ta còn cần phải nói sao! Xem ra không bao lâu, người giàu nhất Vân Thành, toàn bộ Khánh Nguyên này cũng không còn.”

Triển Đình Hiến cúi đầu nghe mấy vị lão bản nói ra suy nghĩ sâu xa. Nguyên lai triều đình trong mắt bách tính đã hủ bại thành cái bộ dáng này. Nếu như không phải vì muốn tìm hiểu Thượng Quan gia mà xuất cung, hắn cũng không biết từ lâu lòng dân không còn chất phác. Sau này, không cần nước khác tới xâm phạm, trước hết tự Khánh Vân cũng mất nước rồi. Hiện tại uy hiếp của Thượng Quan gia không còn trọng yếu nữa, mà là những con côn trùng có hại trong triều đình.

“Các vị yên lặng, yên lặng nào!” Tri phủ đại nhân của Vân Thành đi lên đài, hôm nay không riêng gì ‘hoa khôi chi tranh’ mỗi năm một lần, còn là vì nạn nhân khu vực thiên tai xoay sở tiền sinh kế. Mọi người có tiền ra tiền, có sức ra sức! Hạ quan ở nơi này cảm tạ các vị!” Tri phủ đại nhân đi xuống đài trong tiếng vỗ tay.

“Trận đấu chính thức bắt đầu!” Tiếng cái chiêng vang lên.

8. Quyển 1 - Chương 4-2: Cuộc Sống Tiêu Dao (trung) (2)

Hậu trường

“Can nường như vậy được không?” Thượng Quan Nghệ cúi đầu nhìn một chút y phục trên người, nếu không ta cứ giả làm nữ nhân cho xong, cũng không phải chưa làm qua!” Đầu năm nay còn lưu hành vẻ đẹp trung tính không? Không phải là lỗi thời rồi chứ!

Lão bản nương của Vân Thường quán cười to mấy tiếng, “Bảo bối tin tưởng can nương chọn trúng gương mặt này, tuyệt đối không có vấn đề, an tâm đi!” Vui vẻ sờ sờ, bảo bối nhà nàng thật sự rất có tài, có thể tự hình dung về bản thân, bảo bối liền đem khuôn mặt này bày ra bên ngoài thực hiện mộng tưởng này của nàng, thực sự là quá hoàn mỹ. Cũng là nam, cũng là nữ, thắng bại khó phân biệt. Chẳng những có sự quyến rũ của nữ tính, lại vừa không thiếu dương cương của nam tính, hoàn mỹ, hoàn mỹ a!

Phải không? Thượng Quan Nghệ hoài nghi, vén lên một đầu tóc đen ra để ở trước ngực, ngấm ngấm. “Ta nói can nương nha, người nhìn xem đại tổng quản có thể hay không phát hiện ra, ‘ta’ hiện tại cũng nên ở bên trong bao sương lâu ba.” Cũng không biết Lục một mình có được không.

“Tuyệt đối không thành vấn đề!”

Vừa nói câu này xong, Thượng Quan Nghệ nhìn lên phía trên một đội so tài thi họa, một thành ba châu này chỉ cần tên hiệu nổi tiếng đương gia đầu bài của Tần lâu Sở quán cũng đều được gọi đi ra.

Bất kể nam nữ, chỉ cần còn là thanh quan, thì có tư cách lên sân khấu thử một lần cao thấp, đoạt danh hiệu ‘hoa khôi’.

“Can nương, người nói bọn họ tranh danh hiệu này rốt cuộc là làm cái gì?”

“Còn có thể vì cái gì! Tiền, danh tiếng, tìm một người tốt thôi!” Lão bản nương đưa ánh mắt về phía trên đài. “Thắng tiền thì có thể vì mình chuộc thân ly khai, nói không chừng còn có thể cưới hoặc gả một người tốt, làm một giáo đầu. Không được nữa, ít nhất cũng có thể gìn giữ trong sạch bản thân, qua vài năm thì làm ‘nương’, làm ‘cha’.

“Vậy ta còn phải thật có lỗi với hy vọng ấp ủ của người khác.” Phủ lên một nụ cười lạnh lùng, đem sa mỏng đeo ở trên mặt, “Mộng tưởng và hy vọng của bọn họ để cho ta chính tay phá hủy!” Đi lên sân khấu, bắt đầu trận đấu thi họa của hắn.

“A ~ ” Toàn trường phát sinh tiếng kêu. Lúc đầu người này mang sa mỏng lên sân khấu, ngăn trở tương mạo không biết là nam hay nữ, đã làm cho mọi người rất tò mò. Nhưng người nọ hiện tại lại hai tay cùng lúc cầm bút, một tay viết chữ, một tay vẽ tranh, động tác lưu loát, hạ bút hữu thần, không một tia tạm dừng. Viết chữ xong đổi tay cầm bút, hai tay đồng thời vẽ tranh đưa đến giữa sân một trận kinh ngạc thán phục.

Khi những người khác mới vừa hoàn thành một nửa thì Thượng Quan Nghệ đã hoàn thành hai bức tác phẩm. Càng làm cho người ta kinh ngạc hơn chính là bút tích trên hai bức tác phẩm hoàn toàn bất đồng. Một là tinh tế thể chữ Lệ, một là không bị cản trở lối viết Thảo.

Trong lúc mọi người đang vỗ tay, Thượng Quan Nghệ làm một cái cúi chào, xoay người xuống sân khấu.

Sau khi thi văn, hai mươi lăm người dự thi chỉ còn lại mười người.

Giờ nghỉ giải lao, thư họa của mười tuyển thủ được lấy ra bán đấu giá, cuối cùng quyền được hơn một vạn lượng, hai bức thi họa của Thượng Quan Nghệ chiếm hai phần ba giá tiền. Và nhắc tới thư họa lão bản ở lầu ba đang thảo luận.

“Nếu như không phải là tận mắt chứng kiến, thật là khó tin hai tác phẩm này lại xuất phát từ đôi tay của một người, phong cách hoàn toàn bất đồng.

“Không sai, đặc biệt là câu này ‘Xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu.’ Có thể nói là kiệt tác. ‘Văn này đạo đức tốt, thanh nhã thoát tục, ngắn, dễ nhớ, thật là khó có được hoàn mỹ. Thể chữ tinh tế tú lệ, rõ ràng là xuất phát từ đôi tay nữ nhân. Và ‘Khánh Nguyên sơn hà đồ’ này tuy rằng chỉ vẽ cục bộ nhưng non sông tráng lệ mà bồng bồng trên giấy, vẽ gió to khí thế như cầu vòng, bên trên đề tự càng hào khí đầy trời, khí phách mười phần. Các người nói người này rốt cuộc là nam hay nữ?”

“Vô luận là nam hay nữ, hẳn đều là một nhân vật. ‘Đầu khôi’ lần này dù sao cũng là vật trong tay Văn Thường quán rồi!” Một lão bản nói.

“Chưa chắc! Lúc này mới so một trận, còn có hai trận nữa! Biết đâu hẳn chỉ có tài văn chương mà thôi, ta cũng không tin hẳn mọi thứ đều tinh thông!” Một người khác lơ đãng nói.

“Vậy chúng ta đánh cuộc đi! Mỗi người đặt cược tên mình hợp ý, người thua đêm nay phải quyền tiền nhiều nhất.”

“Ha ha...được! Ta cược...”

Mấy vị lão bản vây cùng một chỗ, bắt đầu đánh cược.

Tay cầm ‘Khánh Nguyên sơn hà đồ’, Triển Đình Hiến trong lòng sục sôi. Rốt cuộc hạng người gì mới có thể vẽ ra tác phẩm phong vận như thế, lời tựa này càng rung động lòng người. Văn Thành này quả nhiên là không đơn giản, ngay cả một thanh quan nhi nho nhỏ trong vũ quán đều có tài hoa như thế, tin tưởng tài hoa của người này không chỉ như vậy, bản thân đối với hẳn thật là hứng thú cực kỳ!

“Có tài hoa đi nữa thì thế nào cũng chỉ là một quan nhi.” Lý Lăng Kỳ bĩu môi. Hẳn xưa nay xem thường nhất chính là những người tự cho là thanh cao, lại là người không nguyện xuất lực vì quốc gia.

“Lăng Kỳ, không thể nói như vậy!” Chu Sùng Văn không đồng ý lắc đầu, “Người cũng biết có bao nhiêu người bộc lộ tài năng nhưng vì xuất thân mà bị chặn ngoài cửa. Bởi vì không có bối cảnh mà bị xem thường. Chỉ nhìn vào đương gia Thượng Quan gia, tay trắng làm nên sự nghiệp, càng làm cho gia nghiệp trải ra khắp đại lục, quản lý gọn gàng, nhận được người thiên hạ kính trọng, thiên hạ có mấy người có khả năng làm được. Nếu như người này có thể vào triều làm quan, làm cho Khánh Nguyên giàu có biết bao.

“Vậy sao hẳn không vào triều...” Đúng vậy, hẳn sao lại quên rồi, Thượng Quan gia là thương nhân, thương nhân ở Khánh Nguyên không có địa vị, trong vòng ba đời là không cho phép làm quan.

“Đình Hiến, xem ra luật lệ tổ tiên đặt ra chúng ta nên sửa đổi một chút, chúng ta đã bị năm nước kia bỏ rơi quá xa rồi, nguy cơ à nha!”

“Các vị, trận thứ hai so tài võ kỹ bắt đầu!” Người điều khiển tuyên bố dưới sân khấu.

Đầu tiên lên sân khấu chính là Vân Thường Quán. Một bên trống to được mười mấy tráng hán gác ở trên vai nâng lên đài, đứng trên mặt trống là một hồng y vũ giả, mạn che trên mặt không có tháo xuống, chẳng qua là đổi thành màu đỏ, chân trần mà đứng, tay chân và trên thắt lưng đều có treo chuông bạc.

Chuông bạc trên người theo nhạc công đàn ca khúc có tiết tấu vang lên. Một tay áo như nước tản ra, xoay người, hạ thắt lưng, ngoáy đầu lại... mỗi động tác đều có sức hấp dẫn. Khi tiết tấu tăng nhanh, người đứng trên trống dùng chân đạp ra tiếng trống, ca khúc duyên dáng chợt thay đổi vang dội dâng lên làm cho nhiệt huyết sôi trào. Thượng Quan Nghệ lại lần nữa quán quân toàn cuộc, rời sân khấu trong tiếng vỗ tay như sấm.

“Bảo bối, ngươi thật sự là quá tuyệt vời!” Lão bản nương nhào tới trên người Thượng Quan Nghệ vừa xuống sân khấu. Thiên a! Đây thật sự là nhi tử của ta sao? Thật là quá thần kỳ! Báu vật a! Báu vật a!

“Thắng chắc rồi!” Nữ nhân chống nạnh kiêu ngạo cười to nói.

“Can nương!” Thượng Quan Nghệ ôm được nữ nhân treo ở trên người, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Một lát ta phải tự mình ra mặt, giúp ta chống đỡ chút!”

“Không thành vấn đề!” Sờ một cái trên đầu bảo bối. Báu vật a! Báu vật a!

“Các vị! các vị! Bây giờ bắt đầu lần quyền góp cuối cùng, chúng ta phải hạch tổng số ngay.” Tiếng nói người điều khiển vừa dứt thì có tên tiểu tư từ lầu ba đi xuống trên tay đích xác là một cái mâm ở giữa có một xấp ngân phiếu. Đi lên đài, trước mặt mọi người đem ngân phiếu đặt bên cạnh thùng quyền góp. Một lát sau, thấy không còn ai lên đài quyền tiền nữa, người điều khiển tuyên bố hạch tổng số.

Mở ra tất cả các thùng, đương gia các ngân hiệu Thượng Quan gia đi lên đài, bắt đầu thống kê dưới con mắt soi mói của mọi người. Ước chừng nửa nén hương đi qua, một người đương gia đem hóa đơn giao cho người điều khiển hội trường. Người điều khiển tay run run tiếp nhận tờ hóa đơn mở to hai mắt, “Đến... đến...hiện nay ... cho đến, tổng cộng lạc quyền ...” Ngẩng đầu nhìn về phía mọi người đang có mặt, nuốt nước miếng một cái, “Đêm nay tổng cộng lạc quyền được một nghìn ba trăm sáu mươi bốn vạn lượng bạc trắng.

“Ồ!” toàn trường nổ tung, vung cánh tay hô to. Sau đó tất cả mọi người đưa ánh mắt về phía lầu ba hướng tới một chỗ từ đầu tới cuối không có vén rèm lên, chờ đợi Thượng Quan gia thực hiện lời hứa trước đó. “Im lặng! Mọi người im lặng!” Người điều khiển đứng lên cùng mọi người nhìn về phía gian phòng ở lầu ba từ đầu tới cuối cũng không có phản ứng.

Không riêng gì bách tính ở lầu một, ngay cả người ở lầu hai, lầu ba cũng đứng lên, đi tới trước lan can, nhìn đối diện cùng chờ đợi.

Trong lúc mọi người im lặng chờ đợi, sa liêm màu trắng được thị nữ vén lên, một người toàn thân tuyết trắng, tay cầm cây quạt, nam tử mặt mang mặt nạ bằng bạc đứng dậy, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

9. Quyển 1 - Chương 5-1: Cuộc Sống Tiêu Dao (hạ) (1)

Nghệ --- Bao Bối

Chương 5: Cuộc sống tiêu dao (Hạ)

Phần 1

“Nhị thiếu! Là nhị thiếu!” Có người nhận ra Thượng Quan Nghệ kêu to.

“Các vị!” Giọng nói êm tai có từ tính vang lên, “Thượng Quan gia thực hiện lời hứa!” Ra hiệu cho hạ nhân đem hai rượu lớn đặt lên đài. Mờ nắp ra, hai rượu tràn đầy bạc trắng. “Thượng Quan gia quyền hai nghìn bảy trăm hai mươi tám vạn lượng bạc trắng.” Thượng Quan Nghệ đối với mọi người kinh ngạc ngẩng người cười cười, “Tri phủ đại nhân, đây là bốn ngàn lẻ chín mươi hai vạn lượng bạc trắng xin ngài hãy thay mọi người chúng ta dùng tốt đi!” Hành một cái lễ.

“Không dám, hạ quan nhất định không phụ kỳ vọng của mọi người!” tri phủ đại nhân lễ tạ tung hoành.

“Tri phủ đại nhân có tiếng là thanh thiên, giao cho ngài chúng ta yên tâm!” Thượng Quan Nghệ gật đầu với mọi người, lại gọi thị nữ bước rềm xuống.

Bốn ngàn lẻ chín mươi hai vạn lượng! Triển Đình Hiến cặp mắt phiếm hồng xiết chặt hai tay. Bốn ngàn lẻ chín

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

mười hai vạn lượng có ý nghĩa như thế nào? Có nghĩa là nó so với tiền cứu trợ triều đình xuất ra nhiều hơn một ngàn vạn lượng bạc trắng! Có nghĩa là Văn Thành này giàu có, nghĩa là con dân Khánh Nguyên đoàn kết cùng lớn mạnh.

Cảm thấy thấy có một đôi tay đặt ở trên vai mình, ngẩng đầu nhìn lại, là Chu Sùng Văn đồng dạng cặp mắt phiếm hồng.

Sau khi Thượng Quan gia tự quyền ra hai nghìn bảy trăm hai mươi tám vạn lượng, không khí của hội trường đạt tới cao trào nhất. Ở trong tiếng kêu của mọi người, ba người tấn cấp cuối cùng ở sau đài làm chuẩn bị, trong đó có người mới vừa trên lầu xuống, Thượng Quan Nghệ đang thay quần áo.

“Bảo bối! một hồi dù cho người không có lên đài, chúng ta cũng thắng chắc rồi!”

“Đúng vậy, cũng không nhìn xem ta là ai!”

“Người, ra tay một cái, chưa từng thua bọn họ chuyện gì.”

“Đi đường của bọn họ, để cho bọn họ không có đường để đi!” Một đôi mẹ con đem suy nghĩ cùng đi tới, hết sức rầm rồ.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

“Nói thật, bảo bối, một hồi người dự định hát cái gì?” Bảo bối nhà nàng hát cái gì cũng hay.

“Chưa nghĩ ra, bất quá nhất định sẽ làm cho Văn Thường quán của can nương đoạt giải quán quân.

“Bảo bối, can nương thật là không uống công thương người!” Ôm Thượng Quan Nghệ dùng sức hôn.

“Không hổ là trận chung kết, còn có tài nghệ như thế.” Thấy người xuống đài đối với mình khiêu khích nhất tiếu, Thượng Quan Nghệ nhếch lên khóe miệng, tháo xuống khăn che mặt mà hai trận trước vẫn luôn mang theo. Tất cả mọi người ở phía sau đài hít không khí, ôm lấy cảm của mình, cho lão bản nương một cái hôn gió, đi lên sân khấu.

“Xem đi, ta đã nói người nọ là nữ mã!”

“Người mù à, không thấy ngực hân bằng phẳng sao!”

“...Có thể là nhân thực sự quá đẹp!”

“Đúng vậy...”

Không để ý đến ánh mắt mọi người dưới đài cùng tranh luận hẳn là nam hay nữ, Thượng Quan Nghệ ôm cầm đi

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

đến trước bàn ngồi xuống. Tay vừa xet qua dây đàn, dáng
giọng hát dường như bất phân thắng bại, hát lên:

“Đi hồng biệt viện trú tại yên vũ lâu tiền

Đình tại thai giai một hữu lan trụ ngã viết tâu viết viễn

Tùy liễu hồng nhan đã bãi đoạn liễu cảm huyền

Nhĩ nhược thị nhĩ hội bất hội tại phạm tục chi gian

Tri tri lưu huyền nga

Giá trị nhất chúng yếm quyền

Đã thị nhất chúng chấp niệm

Hoang đường đích thị ngã

Chích bất quả thị khu khu đẳng nhân

Như hữu giai lệ tam thiên

Bất như tri kỷ nhất kiến

Biệt nhân tiểu ngã thái phong điền

Ngã tiểu tha nhân khán bất xuyên

Bất thị ngũ lãng hào kiệt mộ

Vô hoa vô tửu sử tổ diễn kim lữ ngọc giáp đã thị bổ y ca
sa

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

Tường vẫn thiên nhai cáo tổ ngã đao để thị chân thị giả

Phóng liễu thiên hạ đã bá ái tổng cấp nhân gia

Nhĩ thượng thị ngã hội bất hội

Bá phủ quý vinh hoa đương tác nhất bản hoàng sa.”

Không có bất ngờ, quân quân lần này lại bị Vân Thường
quán đoạt được. Trong lúc mọi người vẫn còn đang đắm
chìm trong “Trần ngoại chi âm” kia, một tiếng hét chói
tai tai từ lâu ba truyền ra. “Không xong, nhị thiếu đệ thư lại
đi ra ngoài rồi!” Tiếng kêu vừa ra, lập tức có nhóm lớn thị
vệ xông lên lâu, phía dưới hội trường cũng bắt đầu có
người chỉ đạo người xem trật tự rời khỏi vị trí.

Thật có hiệu suất, Lý Lăng Kỳ nhìn phía dưới thị vệ
không chế trạng diện có thứ tự, tự đáy lòng khen ngợi.
Bình tĩnh chỉ huy, một thị vệ thông thường cũng có thể
chính xác xử lý tình huống bất ngờ xảy ra. Nếu như bọn
họ là quân đội của một nước thì sẽ có bao nhiêu đáng sợ!

Thượng Quan Nghệ lên đến một góc ở lầu một, tiếp nhận
áo choàng do Lục đưa tới mặc vào. Xé xuống lớp dịch
dung trên mặt, để lộ ra một khuôn mặt trẻ con vô cùng
đáng yêu, “Nghien nhi đâu?”

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

“Trên xe ngựa hèm sau bên ngoài, mọi thứ đều chuẩn bị
xong, giúp Thượng Quan Nghệ mang giày xong. “Thiếu
gia, có thể bị đại tổng quân bọn họ phát hiện hay không?”
Lục lo lắng hỏi.

“Yên tâm, ta đều đã an bài xong rồi! Can nương sẽ cho là
ta đang tránh quân gia bọn họ mà giúp ta che giấu. Quân
gia bọn họ lại cho là ta bởi vì không lên đài giúp đỡ mà
trốn tránh can nương. Chờ bọn họ quay về tỉnh táo lại,
đến lúc gặp nhau thì chúng ta sớm đã tiêu dao nhanh trở
về rồi!” Thượng Quan Nghệ nắm chắc phần thắng.

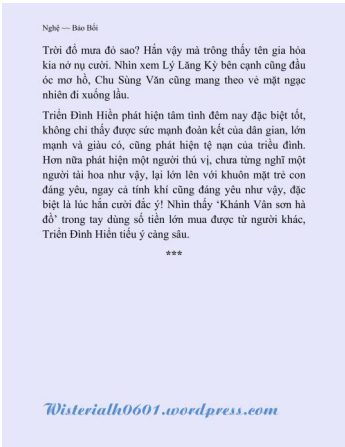
“À!” Lục ngốc tại chỗ. Nhị thiếu gia nhà hắn vậy mà lại
lôi kéo được người ở hai phía, thật là lợi hại.

“Đi thôi!” Quay đầu lại nhìn hai phe đều ở đây gắng sức
che giấu người, đọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn nụ cười
đắc ý, lại lần nữa đưa đi một nụ hôn gió, kéo Lục đi ra
khỏi hội quán.

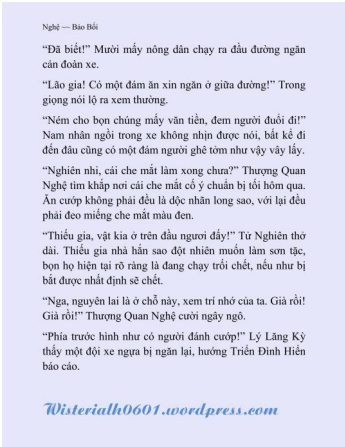
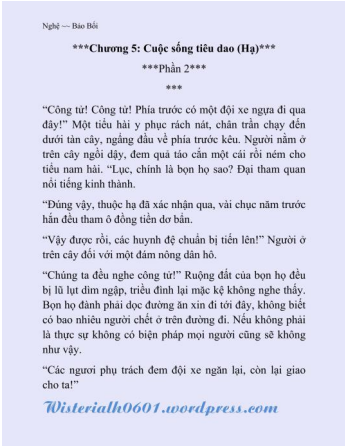
“Đình Hiến, nhìn cái gì đó? Chúng ta cũng đi thôi!”
Người này nhìn cái gì chứ, nghiêm túc như vậy? Ló đầu
ra nhìn xuống một chút thấy không có gì. Vô vô Triển
Đình Hiến nói.

“Vây đi thôi!” Triển Đình Hiến quay người đi xuống lầu.

Wisterialh0601.wordpress.com

10. Quyển 1 - Chương 5-2: Cuộc Sống Tiêu Dao (hạ) (2)

Nghệ --- Bảo Bối

“Nghiên nhi, đem hân kéo xuống, đơn giản xử lý một chút.” Thương Quan Nghệ đóng cửa xe, bỏ đi.

“Đã biết, thiếu gia!” Từ Nghiên xoay người lên xe.

“Lục, bọn họ đều đi rồi?” Quay trở lại, không thấy bóng dáng những người dân tị nạn đó nữa.

“Bọn họ vốn là muốn ở lại chăm om thiếu gia, nhưng ta sợ nhân số quá nhiều gây ra phiền phức nên đã kêu bọn họ đi hết rồi!”

Thương Quan Nghệ gật đầu một cái. “Đem hàng ở bọn chúng giải ra hết đi, ta có lời muốn nói.

“Vâng.” Tiến lên đem hộ vệ giải khai huyết đạo.

“Đại hiệp! Đại hiệp! Tha mạng a!” Mọi người quý dưới đất dập đầu.

“Không muốn chết thì đem châu báu của mình bỏ lại rồi đi, không sợ chết có thể lưu lại.”

“Chúng ta đi, chúng ta đi liền!” Hộ vệ, hạ nhân chen nhau mà đi lên, đem một rương châu báu cướp hết, trong đó bao gồm quần gia hai chân quý trên mặt đất chỉ có thể bò. Sau đó lập tức giải tán, chỉ còn lại lao tham quan bị sợ đến chân run.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bảo Bối

“Đại nhân, người nói tham thì tham đi, trong lòng mình hiểu rõ là được rồi, làm gì còn phải nhớ nhiều số sách như vậy.” Thương Quan Nghệ đã đá chân trước một cái rương nhỏ chứa đầy số sách. Trên ghi chép một số tài khoản bí mật, lại ghi chép thêm tình huống nhân hồi lộ của một đồng lớn quan lại triều đình.

Triển Đình Hiến cũng xuống ngựa đi lên trước, thấy ‘khẩu một trẻ con’ không có ngăn cản, cũng khom lưng cầm lấy một quyển số sách lật lên xem, sau đó trảm mặt đưa cho Chu Sùng Văn ở sau lưng. Hân vừa lật quyển kia vừa ghi chép mấy đại quan đương triều làm sao phân chia tiền cứu trợ.

“Lục, Ôm người đem qua đây!” nói xong, đi đến ngồi xuống cái rương đối diện tên tham quan.

“Ta ... Ta cho người biết, ta có Thương Quan gia là chỗ dựa vững chắc. Người nếu dám đụng đến ta, Thương Quan gia sẽ không bỏ qua cho người!” đại nhân ngồi dưới đất la lên.

“Ha ha ~ ~” Thương Quan Nghệ cười cười, “Đại nhân, ngài đứng làm rồi! Ai mà không biết Thương Quan gia ngoài tuần nam mộ nữ ra thì chính là mỹ thiếu niên, người nói người cùng với người nào dính dáng?” Nghiên đầu

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bảo Bối

suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Lại nói, Thương Quan gia cũng sẽ không nuôi một con cháu chuyên đào bới chân tường nhà mình.”

Thấy Lục dùng một cái sán đan đem người bao lại, ngoác tay để cho bọn họ qua đây, kéo ra sán đan nhìn một chút, phát tay cho người lui ra. Hai tay chọc má để lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ nhìn chăm chăm tên tham quan.

Chu Sùng Văn tiến lên xóc lên sán đan nhìn thoáng qua người hôn mê, tâm tư nặng trĩu. Đây cũng quá ... nhìn lại người trên mặt đất, sinh lòng chán ghét, hân biết kinh thành có rất nhiều quan viên trong nhà đều có nam sùng, cũng không nghĩ đến lại thế này.

“Đại nhân!” Thương Quan Nghệ kêu lên, “Mẹ ta kè, có một số sở thích là lạc thủ trên giường, có trợ giúp chất lượng ‘sinh hoạt’! Vui đùa một chút không việc gì nhưng trước hết là người tính ta nguyên như vậy mới có lạc thú. Nhưng nếu có một bên không muốn, vậy coi như không giống nhau ...” Hướng về phía người đối diện cười một tiếng.

“Người...!” Tên tham quan trợn to mắt, ánh mắt của hân là...là...

“Ngài nói có đúng không?” Ngọt ngào hỏi.

Wisterialh0601.wordpress.com

11. Quyển 1 - Chương 6: Nghệ, Bảo Bối

Thương Quan Nghệ đem thanh niên dùng sán đan bao lại ném cho Triển Đình Hiến bên cạnh, kéo Lục cùng Từ Nghiên vào trong bụi cây bên cạnh. Cầm trên tay mấy cành cây nhỏ che chắn lại, hướng về Triển Đình Hiến trong tay ôm người sống sờ ở đó nháy mắt mấy cái, ý bảo hân một chút đừng có lên tiếng.

Cũng không bao lâu, thì có một đám người cưỡi ngựa chạy đến, dừng lại trước mặt Triển Đình Hiến ba người. Nhìn mấy cái rương rỗng cùng với thi thể trên đất, người dẫn đầu hỏi: “Xin hỏi mấy vị có nhìn thấy

một người mang mặt nạ màu trắng đi qua chỗ này hay không?” Thật ra bọn họ phụ trách lùng bắt người cũng rất phiền muộn. Ai mà không biết sở trường nhất của nhị thiếu gia chính là thuật dịch dung, cũng không biết lần này hắn sẽ biến thành bộ dạng gì đi ra khi không che mặt, hiện tại ngay cả hắn là nam hay nữ cũng không biết.

Triển Đình Hiến đem người trong lòng ném cho Lý Lăng Kỳ đang sững sờ. “Không thấy!” Dư quang quét về phía bụi cỏ, chẳng lẽ là tìm hắn.

Thị vệ đi đầu thấy Triển Đình Hiến hơi hơi nghiêng đầu liếc mắt về phía bụi cây cũng cảnh giác nhìn sang. Tuy là không dám xác định người trong bụi cây chính là nhị thiếu gia mà bọn họ muốn tìm, nhưng một tia khả nghi bọn họ cũng không thể bỏ qua, vậy tay để cho những thị vệ khác đi lên bao vây, mình thì cùng với thị vệ phía sau kéo ra một tấm lưới chuẩn bị ‘bắt người’.

“Đừng động! Người một nhà!” Người trong bụi cỏ quát to một tiếng, vọt ra, ôm cổ người cầm đầu, nâng lên khuôn mặt trẻ con vô cùng đáng yêu.

“Ta biết! Ta biết! Ta biết các người muốn tìm người!” Vội vã từ trong ngực móc ra một cái mặt nạ nửa bên màu trắng.

“Người...” Người cầm đầu đoạt lấy vật trong tay người đối diện, lật xem kỹ càng, cuối cùng ở một góc nhỏ phát hiện một chữ ‘Nghệ’ nhỏ, đây đúng là mặt nạ bên người nhị thiếu gia nhưng làm sao có thể ở trong tay người này. Nắm lấy cổ áo ‘khuôn mặt trẻ con’, nghiêm nghị hỏi: “Nói, cái này ở đâu mà có?”

‘Khuôn mặt trẻ con’ hai chân treo lơ lửng, đập vài cái, miễn cưỡng rặn ra vài giọt nước mắt trong suốt, nghẹn ngào khóc ròng nói: “Buông tay! Đau, người buông tay, cái tên xấu xa này, Bảo Bối nói biểu ca cho mà!” Dùng sức cắn thị vệ cầm lấy tay mình một cái, thừa dịp thị vệ vì đau mà buông tay, trong nháy mắt chạy đến sau lưng Triển Đình Hiến, lộ ra một cái đầu nhỏ, trong đôi mắt thật to tràn đầy nước mắt giống như một con chuột nhỏ đáng thương.

“Lớn mặt!” Bọn thị vệ rút đao xông lên phía trước.

Bản năng đem ‘khuôn mặt trẻ con’ che chở ở sau lưng, Triển Đình Hiến rút ra bội kiếm, chống đỡ.

“Nói mặt nạ ở đâu ra?” Bọn thị vệ lộ vẻ hung hăng.

“Biểu... biểu ca... đưa cho...” nói xong lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn dính vào sau lưng Triển Đình Hiến.

Biểu ca? Tại sao lại có thêm một người, “Chủ nhân của mặt nạ đâu?”

“Đã nói là biểu ca đưa cho ta mà! Hắn đoạt hết tất cả tiền trên người ta, nói là hắn trốn nhà quên đem theo, liền đem cái mặt nạ này kín đáo đưa cho ta, bảo ta đem đến ngân trang của Thượng Quan gia đổi tiền, nhưng người ta cũng trốn...” Lập tức che miệng lại, lần nữa đem đầu lùi về.

“Biểu ca người là ai?” Chẳng lẽ biểu ca hẳn đối nhị thiếu bất lợi. Cũng sẽ không phải đâu, võ công nhị thiếu cao như vậy.

“Biểu ca ta?” ‘khuôn mặt trẻ con’ vẽ mặt nghi ngờ nhìn về phía mọi người. “Biểu ca ta là Thượng Quan Nghê.”

“Cái gì?” Lần này không riêng gì bọn thị vệ gốc tại chỗ, ngay cả Triển Đình Hiển bọn họ cũng sững sốt. ‘Khuôn mặt trẻ con’ này thật là biểu đệ của Thượng Quan gia nhị thiếu?

Giống như là muốn chứng minh lời nói của mình, tiểu nhân ở trên người mình trái sở một cái, phải sở một cái, sau đó rút cuộc móc ra một khối ngọc bài đưa tới, “Ta là biểu đệ của hắn, đây là bài tử của ta.” Đáng thương hít hít mũi, cùng với dáng vẻ phách lối ngồi trên cái rương vừa rồi hoàn toàn tương phản.

Nhận lấy bài tử toàn thể thị vệ đều quỳ trên đất. “Thuộc hạ kiến quá biểu thiếu gia, vừa rồi mạo phạm xin hãy thứ lỗi!” Không nghĩ tới tiểu nhân này thật là biểu thiếu gia, đem ngọc bài trả lại.

Lợi hại! Lục cùng với Tử Nghiên nín thở nhìn tình huống bên ngoài, thiếu gia cũng quá ngạo mạn. Cái này căn bản là ban ngày trợn tròn mắt nói mò mà thôi! Thượng Quan gia đâu có biểu thiếu gia chứ! Miễn cưỡng mà nói cũng chỉ có biểu tiểu thư. Mấy năm trước còn bị tứ tiểu thư nhà mình dọa choáng váng.

Nhị thiếu gia bây giờ nói dối thật sự là mặt không đỏ tim không loạn, người chết cũng có thể bị hắn lừa cho sống lại. Hai người ăn ý liếc nhau, lại cùng nhau cúi đầu rũ xuống. Ai! Đi theo một chủ tử như thế cũng không biết là phúc hay họa.

“Xin biểu thiếu gia hãy cho bọn thuộc hạ biết nhị thiếu gia đi hướng nào!” Xem ra là nhị thiếu gia không có xảy ra việc gì. Nhưng sao biểu thiếu gia này nhìn không giống người Thượng Quan gia, lá gan nhỏ như con chuột.

“Ta...ta... ta không biết!” Cúi đầu, nói nhỏ giọng vừa nói lắp. “Bất quá... biểu ca hình như đề cập qua cái gì nhật, cái gì cung...” Giả trang bộ dáng minh tư khổ tưởng (suy nghĩ sâu xa, ảo não).

“Tuyệt Nhật cung!” Thị vệ phản ứng lại, “Tạ ơn biểu thiếu gia!” Mọi người phóng lên ngựa.

“Đợi...đợi...đợi một chút!” Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Biểu thiếu gia mời nói!”

“Có thể đem bọn chúng xử lý sao?” Ngón tay run rẩy chỉ chỉ thi thể dưới đất. “Hắn vừa mới đối với ta ...” Đỏ mặt cúi đầu nói, “Là ba vị đã này cứu ta.”

Thị vệ nhìn thi thể trên mặt đất, vừa nhìn tiểu nhân núp ở phía sau, lại nhìn người ‘trọng thương’ hôn mê

bất tỉnh, bồng tỉnh đại ngộ! “Là thuộc hạ sơ sót, cái này phải người xử lý là được.” Gọi bọn thuộc hạ đến xử lý.

Chỉ chốc lát, hiện trường đã được xử lý sạch sẽ, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

“Vây...vây...” Gọi lại người muốn ly khai, “Có thể cho ta một ít tiền, tiền của ta bị biểu ca đoạt đi hết rồi!”

Thấy bọn thị vệ đi xa, Thượng Quan Nghệ đem ngân phiếu bỏ vào trong ngực, thuận tay móc ra một cái khăn tay màu trắng, hướng về phía thị vệ rồi đi khoát tay! “Tất cả đi ra đi!”

“Thiếu gia, người cũng không biết. Lúc bọn họ vừa mới bao vây tiến lên, bọn ta đều sợ hãi!” Tử Nghiên chạy đến bên cạnh Thượng Quan Nghệ, lôi kéo tay Thượng Quan Nghệ, “Là thiếu gia ngài phản ứng nhanh.”

“Đúng vậy!” Năm thất lưng ngựa mặt lên trời cười to.

“Thiếu gia, chúng ta đi thôi!” Lục đem xa ngựa giấu ở trong rừng dắt ra.

“Được, đem người ôm lên xe!” Quay người đối diện với triển Đình Hiến, “Vừa rồi cảm ơn người!” Từ sau khi hãn mười lăm tuổi xuất sư, đây là lần đầu tiên có người đem hãn bảo hộ ở sau lưng.

“Không cần!” Triển Đình Hiến cũng cười với Thượng Quan Nghệ. Người này quả nhiên có ý tứ, nếu không phải là chứng kiến hãn ‘đánh cướp’, thật đúng là cũng bị đáng về hãn hai mắt đắm lệ lừa. “Các người dự định đi đâu?” Hãn hiện tại cũng không muốn cùng với người thật vất vả tìm được xa cách.

Lý Lăng Kỳ và Chu Sùng Văn kinh ngạc nhìn về phía Triển Đình Hiến, thật không ngờ tới hãn lại chủ động bắt chuyện.

“Không biết! Đi tới đâu tính tới đó.” Chưa có tìm được ơi đi đến.

“Tại hạ cũng là cùng bằng hữu đi ra ngoài du ngoạn, không biết công tử có hứng thú cùng đi chung hay không?” Triển Đình Hiến chân thành cười.

Thượng Quan Nghệ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Không nên!” Lui ra sau một bước.

“Mẹ ta kìa, xuất môn ra ngoài, không nên cùng người xa lạ nói chuyện!” Dùng ánh mắt đề phòng nhìn chăm chăm ba người.

Người xa lạ? Triển Đình Hiến bật cười, “Ta vừa mới giúp người, này tính là người xa lạ?”

Chu cái miệng nhỏ nhắn, “ Ai biết người có phải hay không sớm có dự mưu? Hơn nữa bản công tử đáng đáp người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xa gian xa tái (đi nhờ xe, xe chở), một người siêu cấp vô địch mỹ thiếu niên, thủy linh linh (xinh đẹp) như thế, nếu như người có ý nghĩ không an phận đối với ta, nếu như đối với ta gây rối làm sao bây giờ, nếu cũng giống như tên tử biến thái kia làm sao bây giờ...”

“Dừng!” Triển Đình Hiến đau đầu cắt ngang Thượng Quan Nghệ liên tục ‘làm sao bây giờ’, “Yên tâm ta tuyệt đối không có ý nghĩ không an phận, tuyệt đối không có sở thích biến thái, chỉ là rất đơn thuần muốn cùng người kết giao mà đi.

Thượng Quan Nghệ hoài nghi quan sát Triển Đình Hiến một vòng, bỗng nhiên ôm chặt tiền trong ngực. “Các người nhất định là không có tiền, mới muốn cùng nhau, không có cửa đâu, tiền của ta cũng không nhiều, chỉ đủ chi phí cho ba người, bây giờ còn thêm một ‘người bệnh’”, chìa tay nhỏ bé dùng sức lắc lắc, lại lùi ra sau một bước.

“Người...” Triển Đình Hiến hoàn toàn không nói nên lời, ý nghĩ của người này thế nào mà...

“Vị công tử này!” Chu Sùng Văn cười ha hả tiến lên, “Tại hạ chẳng qua là cho rằng ba người công tử lên đường tương đối nguy hiểm, hơn nữa nhìn ra các người đang trốn người. Chúng ta cùng một chỗ sẽ tương đối không bị phát hiện, người nói có đúng hay không?”

“Có phải hay không có người thường nói người là hồ ly?” Thượng Quan Nghệ giả vờ ngây thơ hỏi, quả nhiên thấy người này vẻ mặt xấu hổ, có lẽ là bị mình nói đúng rồi.

“Nếu như là hần nói, ta còn có thể sẽ tin tưởng!” Dùng tay chỉ Lý Lăng Kỳ.

Hừ! Triển Đình Hiến cùng Chu Sùng Văn đồng thời trừng mắt liếc Lý Lăng Kỳ vô tội.

“Người yên tâm, chúng ta có tiền, bảy người một nhóm cũng cầm tiền đi ra. Tuyệt đối sẽ không dùng tiền của người, nếu như người nguyện ý đi cùng chúng ta, tiền của người có thể tự mình giữ lại.” Triển Đình Hiến tiếp tục dụ dỗ.

Thượng Quan Nghệ rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Người sẽ chi tiền lộ phí cho chúng ta?”

“Đúng vậy!” Triển Đình Hiến thành khẩn gật đầu.

“Sau đó sẽ không kêu ta trả lại?”

“Sẽ không!” Chút tiền lẻ này hần vẫn có.

“Không có sở thích đặc biệt?”

“Không có!” Hấn không cần dùng những đồ vật trợ hứng.

“Không có ý nghĩ không an phận?”

“Không có!” Nếu như mượn cơ hội tìm kiếm sẽ không tính đi.

“Vậy người làm gì nhất định muốn cho ta và người cùng đi? Chẳng lẽ người có tiền để đốt?”

“...” Triển Đình Hiến không nói được gì.

“Người chờ một chút!” Thượng Quan Nghệ chạy đi, đem Lục và Tử Nghiên kéo đến bên cạnh.

“Chủ tử, người thật muốn cùng bọn họ đồng hành?” Lục hỏi.

“Đúng vậy, có tiện nghi không chiếm là vương bát đản.” Thượng Quan Nghệ trả lời Lục.

“Nhưng bọn họ vừa nhìn cũng biết không đơn giản, tuyệt

không có hảo tâm như vậy!” Tử Nghiên nói ra suy nghĩ của mình.

“Đương nhiên ta biết!” Thượng Quan Nghệ gật đầu. “Có thể là trước mắt xem ra bọn họ chỉ là có hứng thú với chúng ta mà thôi, không có thực sự uy hiếp. Hơn nữa, bọn họ nói cũng đúng, mọi người cùng một chỗ thì tương đối có thể tránh né lục soát. Với lại hiện tại võ công ta chỉ còn lại hai tầng, đối phó người bình thường tạm được, nếu như gặp cao thủ thì xong rồi! Đúng lúc đem bọn họ làm bảo tiêu miễn phí.”

“Thiếu gia nói như vậy cũng có đạo lý. Bất quá vẫn phải đề phòng bọn họ một chút.” Lục nhắc nhở.

“Vậy thì quyết định vậy đi!”

“Được!”

Ba người Thượng Quan Nghệ trở lại, “Chúng ta thương lượng qua, chấp nhận lời mời của người!” Nói với Triển Đình Hiến.

“Tốt lắm!” Người này cuối cùng đáp ứng rồi.

“Nhớ kỹ người đáp ứng lời của ta!”

“Không thành vấn đề!”

“Nếu muốn cùng lên đường, ta chung quy phải biết tên các người chứ!”

“Ta họ Chu, tên Sùng Văn, hần là Lý Lăng Kỳ.”

Thượng Quan Nghệ gật đầu, nhìn về phía Triển Đình Hiển, “Còn người?”

“Người có thể gọi ta là Đình Hiển, hoặc Hiển! Vậy người tên gì?” Nói thật, hần thật đúng là muốn nghe được tên mình từ trong cái miệng nhỏ nhắn.

Gãi gãi đầu, Thượng Quan Nghệ nói: “Vậy ta gọi người là Hiển ca ca nhé! Như vậy có vẻ thân thiết một chút, đúng không?” Người này chính là áo cơm phụ mẫu cộng thêm cận vệ, cần phải quan hệ tốt, đưa đi một nụ cười tươi.

“Ha ha ~” Triển Đình Hiển cười to, Hiển ca ca, cũng không tệ lắm, “Vậy gọi người thế nào?”

“Mọi người trong nhà đều gọi ta là Nghệ ~ Bảo Bối!” Cố ý đem chữ ‘Nghệ’ kéo dài, làm cho người ta nảy sinh ảo giác.

“Nghệ Bảo Bối?” Đây là tên gì a?

“Thiếu gia!” Lục và Tử Nghiên kêu gào, “Ngài nói qua tuyệt đối sẽ không ở bên ngoài sử dụng cái tên buồn nôn này mà!” Cái này căn bản là lừa mình dối người nha, miễn cưỡng khiến người ta gọi hần là ‘bảo bối’.

Vô tội nhìn về phía hai người, “Nhưng người ta ở nhà, các người cũng đều gọi như thế. Chẳng lẽ còn muốn cho ta bịa một cái tên lừa gạt Hiển ca ca bọn họ sao?” Ngoảnh lại nhìn về phía Triển Đình Hiển, “Tên Bảo Bối rất mất mặt sao?”

“Sẽ không, rất êm tai! Về sau ta cứ gọi người là ‘Bảo Bối’ nha!”

“Ân!” Vui vẻ gật đầu.

“Vậy Bảo Bối hiện tại muốn đi đâu, nói cho Hiển ca ca?” Thái độ ôn nhu làm Chu Sùng Văn cùng với Lý Lăng Kỳ run lên, trời, cái này cũng quá buồn nôn rồi.

“Bảo Bối muốn đi tìm một nhà trọ nhỏ để thuê, vì phải ứng phó với xuân được trên người người nọ còn chưa giải, về sau sẽ ‘không dậy nổi’.

“Tốt lắm chúng ta đi tìm nhà trọ.”

“Được! Bất quá Bảo Bối muốn cùng với Hiển ca ca cười chung một con ngựa, bởi vì trong xe ngựa của ta không đủ chỗ.” Hần là một đại kim chủ, mình phải nhìn kỹ!

“Không thành vấn đề!” Vừa khéo mình cầu còn không được, lên ngựa đem Thượng Quan Nghệ ôm đến trước người, “Ngồi xong, chúng ta đi thôi!”

Thượng Quan Nghệ thoải mái tựa vào trong lòng người sau lưng, loại cảm giác này thực là thoải mái cực kỳ. Nguyên lai đây là cảnh giác được người ‘che chở’.

Vui vẻ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, tốt lắm, về sau trong đoạn thời gian này không có nhị thiếu gia Thượng Quan gia, đương nhiệm đương gia, cũng không có Nghệ thân vương của Minh Hạo. Chỉ có vui vẻ xuất môn trốn nhà đi chơi ‘Nghệ Bảo Bối’.

12. Quyển 1 - Chương 7-1: Nhất Chi Mai (thượng) (1)

Nghệ --- Bảo Bối

Chương 7: Nhất chi mai (Thượng)

Phần 1

“Lão bản nơi này chúng ta bao hết, đừng để cho người khác vào ở. Ngoài ra đi mời một đại phu nói danh tới đây!” Một nhóm sáu người đi tới, đem một đỉnh vàng ném cho chương quỹ nhà trọ.

“Không thành vấn đề! Tiểu nhân liền đi phân phó tiểu nhị.”

“Ngoài ra chuẩn bị hai thùng nước nóng cùng với hai thùng nước lạnh mang vào, được rồi, tìm cho ta thêm mấy sợi dây thừng.” Một người có bộ dáng khá ái khuôn mặt trẻ con phân phó.

Nói xong mấy người liền đi lên lầu.

Trong phòng.

“Đại phu, thương trên người của hần thế nào?” Thấy mấy người khác không lên tiếng, Từ Nghiễn đành phải mở miệng hỏi.

“Àn...” Đại phu sờ sờ râu dề, “Vị công tử này ‘ngươi thương’ chỉ cần bôi đủ thuốc là tốt rồi, nhưng cái khác thì...” Nhìn người hôn mê bất tỉnh trên giường, tại sao có

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bảo Bối

người biến thái như vậy, biến một người hào hảo thành bộ dáng như vậy. Nghiệp chương a! Nghiệp chương a!

“Tiên sinh có chuyện nói thẳng.” Thượng Quan Nghệ cười khá ái.

“Vị công tử trên giường này ‘mị được’ trong cơ thể vẫn còn, nhất định phải nhanh trừ đi mới tốt.”

“Vậy giúp hần tìm một cô nương hành sự được không?”

“Sợ rằng...” Lão đại phu khổ sở lung lay, “Hôm nũa lão phu phát hiện bên trong hậu đình vị công tử này vẫn còn lấp đầy đồ vật không có được lấy ra, e rằng uy hiếp tính mạng của hần.”

Mọi người cứ như vậy nhìn nhau. Đại phu nhìn về phía Từ Nghiễn, Từ Nghiễn nhìn về phía Lục, Lục nhìn về phía Thượng Quan Nghệ, Thượng Quan Nghệ lại nhảy mắt với Triền Đình Hiển, Triền Đình Hiển vỗ đầu Thượng Quan Nghệ nhìn về phía Chu Sùng Văn, Chu Sùng Văn bắt đầu đi nhìn sang Lý Lăng Kỳ, Lý Lăng Kỳ dưới ánh mắt ‘thẳng thắn’ của mọi người, lấy tiền ra đưa tiền cho lão đại phu, tiễn người ra cửa.

Thượng Quan Nghệ ăn điểm tâm tiễn đường mua dọc đi đường, mở miệng hỏi: “Chúng ta ai tiễn lên?”

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

Tiến lên cái gì? Mọi người nghĩ hoặc.

Thượng Quan Nghệ một bộ về mặt 'trẻ con không được day' trở mình đảo mắt. Tay trái nửa năm, một ngón tay của tay phải bên tay trái làm thành cái lỗ tròn ở giữa 'chọc chọc', cười ái muội.

Trừ bỏ người hôn mê trên giường cùng với Thượng Quan Nghệ ra, sắc mặt của mọi người có vài loại màu sắc nhiều lần biến đổi. Hân...vừa mới làm động tác đó là cái gì, lần nữa nhìn Thượng Quan Nghệ còn đang 'biểu thị' tay.

"Ta đi quan quán tìm một tiểu quan về đây!" Lý Lăng Kỳ đỏ mặt nói.

"Ta van người, cò nương chưa từng dùng, tiểu quan có ích lợi gì!" Khinh bỉ Lý Lăng Kỳ nói làm bầm, " Dù cho bên trong tiểu quan thật có cái này." Giơ lên tay phải một ngón tay, "Vây hân thấy chúng ta sáu người nam nhân sẽ nghĩ như thế nào, sẽ nghĩ rằng chúng ta sáu người đều không được", đó là rất mất mặt, người không muốn, ta còn muốn!" Thượng Quan Nghệ hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Người..." Quả nhiên, liên quan đến vấn đề tôn nghiêm nam tính, Lý Lăng Kỳ dừng chân lại.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

"Quên đi, cũng biết không nhớ và được các người!" Thượng Quan Nghệ bắt đầu coi quần áo.

"Thiếu gia!" Lục và Từ Nghiến sợ hãi kêu lên.

"Người làm cái gì?" Triển Đình Hiến ngăm nghiêm mặt bắt được tay Thượng Quan Nghệ đang coi quần áo.

"Coi quần áo nha!" Không nhìn thấy sao.

"Coi quần áo làm gì?" Sắc mặt Triển Đình Hiến đen hơn.

Thượng Quan Nghệ không lên tiếng, chỉ chỉ người trên giường.

"Ồ đây nhiều người như vậy, vẫn không tới phiên người!" Dám làm ngay trước mặt mình thì...

"Không phải người nói làm sao bây giờ! Cứu cứu cứu rồi, cũng không thiếu bước này đi.

"Dù là ai cũng được, chỉ người thì không được!" Triển Đình Hiến bá đạo đem người kéo đến bên cạnh mình, hoàn toàn quên mất mình và Thượng Quan Nghệ quan hệ gì cũng không có.

"Ngà!" Thượng Quan Nghệ ngoan ngoãn ngồi xuống, "Vây chúng ta rút thăm đi, ai rút ra người đó tiến lên!"

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

Đang không có biện pháp, mọi người bắt đầu rút thăm, kết quả Lục vinh quang 'trúng thưởng'.

Thượng Quan Nghệ tiến lên cho Lục một cái ôm chặt, "Yên tâm ngày mai thiếu gia ta sẽ gom lại một cái bao lì xì thật to đưa cho người, chúc mừng người thoát ly hàng ngũ 'xứ nam'.

Lục 'kích động' nắm chặt hai tay, nhịn xuống xung động đánh bẹp người này.

"Lần đầu tiên người biết làm thế nào chứ! Bất quá tính huống bây giờ có chút đặc thù. Trước tiên người phải lấy đồ vật trong cơ thể hân ra trước. Dem từ chi hân treo trên phòng lương, sau đó đem hai túi nước sạch này rót vào trong cơ thể hân, ra sức nhu bưng hân làm cho hân...A! Người nắm cổ áo ta làm gì, ta còn chưa nói hết mà..." Thượng Quan Nghệ huyền thuyến không dứt bị Lục 'vứt ra' ngoài cửa, làm một cái tư thế 'thình' kêu mọi người trong phòng đi ra ngoài.

"Lục, sau khi làm sạch hết đường ruột của hân, đừng quên đổi một gian phòng khác, bầu không khí kia sẽ không tốt!" Thượng Quan Nghệ ở dưới lầu kêu gào.

"Không quên được!" Tiếng trả lời hoàn toàn tức giận phát ra.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

“Ngà!” Kéo Từ Nghiến bên người cùng với kim chú,
“Hiển ca ca, Bao Bối đòi bụng ròi, chúng ta đi ăn cơm đi!”
“Được!”
“Bao Bối, người đang làm gì?” Triển Đình Hiến nhìn tiểu nhân trước bàn đang cắt giấy đỏ bọn họ vừa mới mua về, tò mò hỏi một chút.
“Bao Bối đang dán túi tiền, ngày mai đưa cho Lục một bao lì xì thật to!” Nghiến tức bắt tay vào làm.
Thấy Bao Bối đem một tấm ngân phiếu so với tính mệnh của mình còn trọng yếu hơn thả vào trong miệng túi niêm phong, Triển Đình Hiến có chút tư vị không đúng. “Bao Bối đối với chuyện nam nữ rất quen thuộc?”
“Hừ!” Vô ngữ một cái, “Bao Bối chính là một nam nhân bình thường.”
Nghiến mặt đem vẻ đáng ‘nhỏ nhân’ của ‘Nghệ Bao Bối’ kéo đến trong ngực, ôm ở trên đùi. “Nói cho Hiển ca ca, vì sao rời nhà trốn đi?”
“Bởi vì Bao Bối thù rằng làm chìm nhỏ bay lượn trên bầu trời, cũng không nguyên ý làm chìm ung bị nhốt trong lồng!” Dù sao chuyện đối chiếu số sách cũng sắp kết thúc, hẳn là không có chuyện gì...

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

“Vậy tại sao Bao Bối phải dịch dưng tham gia Văn Thành ‘hoa khôi chi tranh’?”
Hắn làm sao biết? Thương Quan Nghệ cả kinh, bình tĩnh lại, mặc cho Triển Đình Hiến ôm thật lưng mình, trên tay gấp hạc giấy nói: “Bởi vì Bao Bối trốn nhà quên đem tiền cho nên đi mãi nghệ a. Người cũng không biết tiền thương rất cao, ta về bức tranh rất đẹp đi!” Đặc ý hỏi người ở phía sau.
“Rất đẹp!” Chỉ là không nghĩ tới bức tranh đó lại xuất ra từ đôi tay của một người tính khí trẻ con như thế. “Bức tranh kia ta mua, chi tiếc là người chỉ vẽ Giang Nam.”
“Không việc gì! Nếu như Hiển ca ca thích, chờ lúc Bao Bối rảnh rồi về giúp người hết toàn bộ. Bất quá phải đợi Bao Bối xem qua tất cả Khánh Nguyên sớm hơn thùy thùy.”
“Quyết định!” Triển Đình Hiến cười cười, “Bao Bối biết đánh cờ không? Chúng ta đánh ván cờ đi!” Bên ngoài phòng thoáng truyền tới tiếng rên rì làm cho lòng người tâm viên ý mã. Bao Bối, đặc biệt là bản thân lại đang ôm Bao Bối đáng yêu.
“Được rồi!”

Wisterialh0601.wordpress.com

13. Quyển 1 - Chương 7-2: Nhất Chi Mai (thượng) (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghệ --- Bao Bối

Chương 7: Nhất chi mai (Thượng)
Phần 2

Hai canh giờ sau.
Thương Quan Nghệ xoa xoa con mắt mỏi mệt, “Bao Bối mệt rồi, muốn đi ngủ một giấc!” Cũng đã nằm vắn rồi.
“Ngoan! Bao Bối lại bồi Hiển ca ca một ván cuối.” Làm sao có thể, bản thân mình vậy mà một ván cũng không thắng qua, nhìn hai mắt muốn khép lại của tiểu nhân, Triển Đình Hiến không phục, muốn tiếp một ván nữa.
“Vậy một ván cuối cùng nha!”
“Một ván cuối cùng.”
Đến lúc trời gần sáng, sau khi Triển Đình Hiến lấy ưu thế nhỏ nhai giành thắng lợi, mới để cho Thương Quan Nghệ đi ngủ.
Thương Quan Nghệ thế sau này không bao giờ cùng kim chú chơi cờ nữa.
‘Ba!’ Một tiếng bặt tay vang dội từ trong buồng xe truyền ra. Theo sau truyền đến chính là Thương Quan Nghệ đẩy

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

ùy khuất, khóc thảm, kinh thiên địa, tiếng khóc càng không thể cứu vãng, hơn nữa càng ngày càng lớn.

“Ồ!” Bùm khuôn mặt bị đánh đó, ‘Nghệ Bao Bối’ đáng thương mặt đầy nước mắt bỏ ra ngoài thùng xe, nhào vào trong lòng ngực Triển Đình Hiến, vừa nghe tiếng khóc vội vàng xuống ngựa đứng ở bên cạnh xe. Một bên nước mũi một bên khóc kể lể: “Hắn... hắn đánh ta! Ô ~ ~ Bao Bối đau quá à...” Quay đầu liếc mắt nhìn, cực lực leo đến cạnh cửa xe, tựa vào thanh niên nọ, lại đem ‘khuôn mặt trẻ con’ của mình chôn ở trong lòng ngực Triển Đình Hiến.

Triển Đình Hiến đau lòng giúp Bao Bối lau sạch nước mắt, cẩn thận sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn bị sưng. Mặt sắt khi nhìn về phía thanh niên dựa ở cạnh cửa xe, người này lại dám đánh Bao Bối, thật to gan!

“Ta...ta...thật xin lỗi...”

“Người cái tên vong ân phụ nghĩa!” Từ Nghiên xồng lên trước, hần lại dám đánh thiếu gia, “Nếu không phải là thiếu gia cứu người, người sớm bị những người đồ ‘ngoan’ chết rồi! Không nói cảm ơn còn động thù đánh người!”

“Ta không phải có ý!” Thanh niên lập tức tắc đầu. “Ta vừa tình lại liên phát hiện có người ôm mình, cho nên

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

mới...” Len lên liếc mắt nhìn Lục bên cạnh xe, thấy người nọ chỉ là nhìn mình chăm chăm, thanh niên có chút thương tâm cúi đầu.

“Nói nhầm!” Từ Nghiên kéo tay áo, chuẩn bị giáo huấn thanh niên. “Thùng xe lớn như vậy, người chiếm hết một nửa! Thiếu gia chúng ta có thể không ủy khuất ngu ở bên cạnh người sao! Sớm biết sẽ không cứu người rồi!”

“Ồ ~ ồ ~” Thương Quan Nghệ ghé vào trên người Triển Đình Hiến khóc thút thít. Hắn chính là buồn bực, bản thân tình cảnh giặc làm sao theo vô công yếu đi. Người này tinh đấy, vậy mà hắn một chút cũng không phát giác ra. Hoàn hảo chỉ là một cái tát, nếu là cho mình một dao, mạng nhỏ của hắn không phải là trực tiếp... Ai... cũng không thể oán người được.

“Nghien nhi...là...là ta không tốt...không trách hắn!”

“Thiếu gia! Hắn...”

“Từ Nghiên!” Lục lên tiếng ngắt lời Từ Nghiên. “Thiếu gia nói không có sao chính là không có sao, đừng quản nhiều!” Là so sót của hắn, hắn đã quên vô công thiếu gia bày giờ chỉ còn lại có một phần, nếu như vừa này người này muốn đối với chủ từ gây rối, hậu quả kia không thể lường được.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

“Lục, ta không sao, là ta tự mình không cẩn thận!” Thấy trong mắt Lục tự trách, Thương Quan Nghệ hướng Lục ám thị. Hắn tựa như là giả bộ đáng thương vui đùa một chút, nhưng đã quên ở đây còn có một người chỉ biết quan tâm. “Hiển ca ca Bao Bối muốn ăn cơm, chúng ta mau vào thánh đi!” Ngáng đầu nhìn về phía Triển Đình Hiến đang ôm mình.

“Được!” Cung chiêu sờ đầu một cái, “Bao Bối ngồi xe ngựa hay là cười ngựa cùng ta?” Tiểu nhân nhi này sao khá ái như vậy, khiến cho người ta yêu thích không muốn rời tay.

“Bao Bối và Hiển ca ca cùng một chỗ!” Khảo! Chẳng lẽ để cho hắn trở về trong xe cùng với tiểu tử kia mất to trứng mắt nhỏ sao? Vẫn là cùng với kim chủ của mình chung một chỗ chút, ít nhất để chịu hơn! Xem đi, làm một người nhu nhu nhược nhược thật là tốt, có người bảo hộ, có người thương yêu, ăn uống không cần lo, thân người an toàn cũng không cần lo lắng. Loại cuộc sống này thật là hạnh phúc làm người ta thiết chối tai!

“Bao Bối hát một ca khúc nghe đi!” Hắn không quên được Bao Bối biểu diễn sau cùng ở Văn Thành.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

“Nghệ thiếu gia biết hát?” Chu Sùng Văn hỏi, Đinh Hiền chiếm hữu dục quá lớn, không cho phép bọn họ gọi ‘Bao Bối’.

“Đúng vậy, thiếu gia chúng ta hát rất hay!” Từ Nghiễn ngồi ở cạnh xe ngựa, vẻ mặt tự hào.

“Hát cái gì?”

“Chỉ cần Bao Bối hát là được!”

“Vây được rồi!” Thương Quan Nghệ thông hòng, kêu Lục đem cầm ở trong xe đưa cho mình, ngồi trên lưng ngựa xong, kêu Triển Đình Hiền đem mình đang ôm cầm đặt lên đùi. “Người cần phải ôm chặt ta, đừng làm cho ta té ngã!”

“Yên tâm!” Triển Đình Hiền ôm sát.

“Nhất định phải ôm!” Thương Quan Nghệ lại lần nữa dặn dò.

“Biết rồi!” Không tin nhiệm hân như thế, Triển Đình Hiền cố chút tức giận.

“Vây thì tốt!” Tay lướt qua dây cầm...

Thương hải tiểu

Thao thao lưỡng ngân triều

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

Phủ trầm tùy lãng ký kim triều.

Thương thiên tiểu

Phân phân thể thượng triều

Thủy phụ thủy thăng xuất thiên tri hiếu.

Giang sơn tiểu

Yên vũ diêu

Đào lãng đảo tần hồng trần tục sự tri đa thiếu.

Thanh phong tiểu

Cánh nhả tịch liễu

Hào tình hoàn thặng

Nhất khảm văn chiếu

...”

Tiếng cầm trên tay Thương Quan Nghệ chưa dứt, lại có tiếng sáo trúc truyền ra, phối hợp thiên y vô phòng

! Mọi người nhìn lại, phát hiện là Lục.

Thương Quan Nghệ ngoái lại cười với Lục, tiếp tục hát:

“Thương hải tiểu

Thao thao lưỡng ngân triều

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

Phủ trầm tùy lãng ký kim triều.

Thương thiên tiểu

Phân phân thể thượng triều

Thủy phụ thủy thăng xuất thiên tri hiếu.

Giang sơn tiểu

Yên vũ diêu

Đào lãng đảo tần hồng trần tục sự tri đa thiếu.

Thương sinh tiểu

Bất tái tịch liễu

Hào tình nhưng tại si si tiểu tiểu

...”

Trong tiếng hát của Thương Quan Nghệ, mọi người hướng phía kinh thành bước đi.

Bao Bối, đây là ông trời ban cho Bao Bối! Triển Đình Hiền ôm thật chặt tiểu nhân đang vui vẻ ca hát, hân rớt cuộc còn có bao nhiêu tài hoa chưa lộ ra, người này cuối cùng sẽ cho mình vô hạn kinh hỷ!

Wisterialh0601.wordpress.com

14. Quyển 1 - Chương 8: Nhất Chi Mai (hạ)

Tửu lâu

“Tạm thời lên trước những món này, nhanh lên một chút!” Chu Sùng Văn đem bạc giao cho tiểu nhị.

“Mấy vị gia xin chờ một chút, rượu và thức ăn lập tức tới ngay!”

“Nghiên nhi, bánh quả hồng này ăn rất ngọt! Người nếm thử!” Thượng Quan Nghệ đem bánh quả hồng ngọt đút cho Tử Nghiên: “Có phải ăn rất ngon không?” Vươn ra đầu lưỡi liếm một vòng quanh miệng sạch sẽ, sau đó bắt đầu liếm ngón tay dính đường mạch nha. Vốn là một động tác rất thông thường, để cho Thượng Quan Nghệ làm lại là phiền tình, nhìn người miệng phát khô, toàn thân nóng lên.

“Thực sự như vậy! Ta còn muốn ăn nữa!” Tử Nghiên đoạt lấy tất cả bánh quả hồng trong ngực Thượng Quan Nghệ: “Thiếu gia, ăn quá nhiều đồ ngọt sẽ bị đau răng, đau răng là một sự tình rất đau khổ, cho nên đau khổ này hãy để cho Nghiên nhi thay người gánh chịu đi!” Móc ra trong túi bánh quả hồng còn thừa lại. Sau khi liếm lần lượt một vòng, mới ăn từng ngụm từng ngụm: “Ngọt, thật là ngọt!”

“Lục!” Hai mắt đắm lệ nhìn về phía Lục: “Người xem Nghiên nhi a...”

“Này...” Trợn mắt liếc Thượng Quan Nghệ, nghiêng mặt qua một bên.

“Ô ——” Đáng thương cuối đầu, dùng ngón tay ở trên mặt bàn vẽ vòng tròn. Đang lúc mọi người không thấy được góc chết câu lên khóe miệng. Ăn đi, ăn đi, ăn no chết người! Xem người một lát làm sao giành ăn cơm với ta! Nga ha ha

Thấy tiểu nhân nhi đáng thương cúi đầu, nhìn thoáng qua Tử Nghiên vui vẻ ăn cùng với Lục vẻ mặt không liên quan đến ta trách móc: “Cơm nước xong ta cùng Bảo Bối lại đi mua nữa, được không?” Rót cho Thượng Quan Nghệ chén trà nóng, vừa xoa xoa tay hắt. Một loạt động tác Chu Sùng Văn và Lý Lăng Kỳ nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu nhị đem từng món rượu và thức ăn bày lên bàn: “Mấy vị mời dùng!”

“Nga, ăn cơm thôi!” Thượng Quan Nghệ hoan hô, ha ha ha, xem ai còn đoạt cùng ta.

Mười ngón tay khép lại, dùng hai ngón tay cái kẹp lấy đũa: “Ta bắt đầu ăn!” Thượng Quan Nghệ, Lục cùng với Tử Nghiên cùng lúc hô lên.

Thói quen thật kỳ quái. Nhìn ba người rõ ràng là chủ tớ, nhưng lại không giống chủ tớ, Chu Sùng Văn nghĩ. Buổi sáng gặp mặt phải nói ‘chào buổi sáng’ với nhau, buổi tối trước khi đi ngủ phải nói ‘ngủ ngon’, trước khi ăn cơm phải nói ‘ta bắt đầu ăn’, ăn cơm xong lại phải nói ‘ta ăn no rồi’. Thật muốn biết rốt cuộc là hắt lớn lên trong hoàn cảnh như thế nào.

“Uy! Người tên là gì? Trong nhà còn có ai? “ Nuốt vào thức ăn trong miệng, Thượng Quan Nghệ hỏi thanh niên.

“Ta tên là Thiệu Lam, không có người nhà, từ nhỏ sống nương tựa sư phụ mà lớn lên. Nhưng sư phụ lại bị tên tham quan kia làm cho...” Đỏ mắt cúi đầu, vừa nghĩ tới sư phụ chết thảm, cùng phân phó của hắn lúc lâm chung, Bản thân liền...

“Ăn đồ ăn đi!” Thượng Quan Nghệ và Lục cùng lúc gấp thức ăn vào trong chén Thiệu Lâm.

“Sư phụ người làm cái gì?” Lục mở miệng hỏi.

“Sư phụ ta là một vị sư phó mặc cốt mù mắt.”

“Hả!” Thượng Quan Nghệ và Tử Nghiên nhìn nhau một cái, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Cúi đầu bỗng nhiên móc cơm trong miệng ra.

...

“Uy, nghe nói gì không? Lần này Vân Thành quyên góp hơn bốn ngàn vạn lượng cho mấy thành bị thiên tai! Còn nhiều hơn so với tiền trợ cấp thiên tai triều đình phát xuống, thật sự là có quá nhiều tiền. Người nói người có tiền ở Khánh Nguyên này có phải hay không đã chạy đi đâu hết rồi?”

“Không phải vậy, còn nghe nói chỉ một nhà Thượng Quan gia đã lấy ra xấp xỉ ba nghìn vạn lượng!”

“Cho nên hiện tại Vân Thành được quan viên mấy thành chung quanh vây chặt kín, đều là toan tính đi đòi tiền! Tất cả cửa hàng ở Vân Thành đều đã đóng cửa hết rồi! Ngay cả đại môn Thượng Quan gia cũng đóng chắc không mở. Thật là, ai cũng không chịu nổi đòi tiền như thế! Quyên tiền là đạo nghĩa, không quyên là tình lý. Ta xem là những tên quan này moi tiền moi đến choáng váng rồi, ngay cả tiền của Thượng Quan gia cũng dám đoạt.”

“Đúng vậy, bắt quá Thượng Quan gia cũng thật xui xẻo, ai bảo bọn ở phải một quốc gia tràn đầy bọn tham quan lộng quyền!”

“Ha ha...” Mấy người cười to.

Nghe xong mấy người nói chuyện, Triển Đình Hiến, Chu Sùng Văn và Lý Lăng Kỳ đều thả đũa trong tay xuống, sắc mặt âm trầm. Không nghĩ tới quan lại triều đình bây giờ đều đích thân tới cửa ‘đòi tiền’, còn hướng bách tính...

“Hiển ca ca, sao người không ăn nữa?”

Triển Đình Hiến nghe thấy Thượng Quan Nghệ hỏi mình, liền cầm lấy đũa giúp hắn gấp thức ăn: “Bảo Bối, nghe nói Thượng Quan gia muốn dời nhà là thật sao?”

“Ân!” Gật đầu một cái: “Thường nghe thấy trưởng bối trong nhà vì chuyện này mà đánh nhau. Nói cái gì mà tất cả sản nghiệp ở Khánh Nguyên này của Thượng Quan gia kiếm được ít nhất, nộp nhiều nhất xác thực là đa dạng các loại tiền thuế, đãi ngộ cũng kém nhất. Bọn họ luôn nói triều đình bây giờ thiên cận, một ngày nào đó lại bởi vì nghi ngờ mà còn bắt lợi đối với Thượng Quan gia cho nên vẫn là khẩn trương

như vậy, không thể chọc vào, ta còn trốn không thoát!” Thượng Quan Nghệ nói như có chuyện rất lạ.

“Có lẽ là trưởng bối nhà ngươi quá buồn lo vô cớ thôi?” Chu Sùng Văn cười ha hả nói, không nghĩ tới Thượng Quan gia đã sớm phát hiện.

Ăn đùi gà lắc đầu nói: “Biểu ca nói, theo triều đình ba lần mấy lượt tứ hôn là có thể nhìn ra đã không dung cho Thượng Quan gia ở Khánh Nguyên rồi! Hơn nữa tứ biểu tỷ phu cũng nói như thế chúng ta tốt nhất dời tới Yên Khánh, đến đó có hắc chiếu cổ.”

Xem ra công công truyền chỉ trở về nói là sự thật.

Ngay lúc mọi người tự mình suy nghĩ chuyện tình, tiếng nói chuyện cách vách lại vang lên.

“Nhìn xem tri phủ đại nhân của chúng ta, bất hiển sơn bất lộ thủy! Theo tin tức đáng tin nói, sau khi hắc đem tiền cứu trợ thiên tai đoạt được trong tay, lại đem lương thực triều đình phát xuống bán đi, lại kiếm được một khoản lớn. Cũng không biết triều đình này chọn lựa quan viên tiêu chuẩn gì, mười quan có đến chín là tham quan, còn lại một người thanh quan kia cũng bị cách chức rồi!”

“Trên đời này có nhiều trộm như vậy, sao không có lá gan to mà đi trộm những tham quan đó chứ?”

“Đừng nói, thật là có a! Lần trước có một tên trộm không sợ chết đến nhà tri phủ, bắt quá bị tươi sống đánh chết.”

“Thật hay giả?”

“Chuyện này còn có giả sao!”

“Ai! Ăn cơm, ăn cơm!”

Thượng Quan Nghệ ánh mắt gian xảo vừa rơi nước mắt xoay người đứng lên vừa thấy Lục toàn thân run rẩy.

“Không được! Lần này nói cái gì cũng không được!” Không đợi Thượng Quan Nghệ mở lời, Lục lập tức phủ định. Thiếu gia, người bây giờ giống như không có võ công, cũng đừng làm càn làm loạn thêm có được hay không! Dùng nhân thân cảnh cáo đối với Thượng Quan Nghệ đang tiến lên phía trước.

Hừ! Thượng Quan Nghệ nghiêng đầu qua chỗ khác, bĩu cái miệng nhỏ. Thấy Triển Đình Hiển cặp mắt sáng ngời, ngọt ngào kêu lên: “Hiển ca ca!” Người nghe xương cốt đều run ra.

“Bảo Bối, có chuyện gì vậy?” Nhìn tiểu gia hỏa này hai mắt lộ ra lục quang, cũng biết hẳn nhất định lại có

hoa chiêu (trò bịp bợm, mảnh khỏe) gì rồi: “Đến, nói cho Hiền ca ca, Bảo Bối của chúng ta lại muốn làm chuyện xấu gì nữa!” Chỉ mấy ngày ngắn ngủi có thể đem hành động của tiểu nhân nhi này phỏng đoán được bảy tám phần.

“Oa, chỉ có Hiền ca ca hiểu ta!” Thượng Quan Nghệ đứng lên, ghé vào bên tai triển Đình Hiền khe khẽ nói chủ ý của mình.

“Không được! Đây quá hồ nháo!” Nghe xong Thượng Quan Nghệ nói, Triển Đình Hiền phi thường tức giận, người này thật là quá không ngoan. Những cái khác coi như không tính, vậy mà còn muốn làm tiểu thâu (tên ăn trộm), những cái khác có thể đáp ứng, việc này thì không thể.

“Hừ!” Thượng Quan Nghệ, mỉa máo: “Hiền ca ca là tên lừa gạt, nói không giữ lời! Bảo Bối không bao giờ thích người nữa!” Hốc mắt gần lệ.

“Không cần các người! Bảo Bối một mình cũng tiến vào. Nhiều nhất là đem làm nam sủng của hần, bộ dáng Bảo Bối đáng yêu như vậy, nhất định là rất được sủng ái!” Nha, nếu không phải là hiện tại võ công của lão tử chưa khôi phục, chỗ đó còn cần tới các người sao!

“Người dám!” Triển Đình Hiền tức giận túm lấy Thượng Quan Nghệ.

“Người hung dữ với ta! Mẹ ta cũng không hung dữ với ta!” Hít hít mũi, bắt đầu rơi ‘kim đậu đậu’.

Vừa thấy Thượng Quan Nghệ thực sự bắt đầu khóc lên, Triển Đình Hiền luống cuống, lập tức dụ dỗ nói: “Đừng khóc! Đừng khóc! Bảo Bối nói làm cái gì thì làm cái đó, được không? Tới đây, lau nước mắt nào!”

“Thật không?” Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lau đi nước mắt.

“Thật sự! Hiền ca ca không nên hung dữ với Bảo Bối, đừng khóc nữa!” Đem Thượng Quan Nghệ ôm lên đùi.

“Vây... vậy người sẽ mang ta đi?” Thượng Quan Nghệ nghiêm túc hỏi, điệu bộ ‘nói không mang ta đi thì ta sẽ khóc đến chết cho người xem’.

“Đi, đi! Về sau đến chỗ nào cũng mang Bảo Bối theo.”

“Vây Bảo Bối còn rất rất thích Hiền ca ca!” Thượng Quan Nghệ ở trong lòng làm dấu ‘V’.

Lục và Tử Nghiên vô lực cúi đầu gục trên bàn. Vốn tưởng rằng vị ‘Hiền ca ca’ kia là một người có nguyên tắc, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là thua dưới ‘kim đậu đậu’ của thiếu gia, thật quá vô dụng.

“Đêm nay đi ngay sao?” Triển Đình Hiến hỏi Thượng Quan Nghệ.

“Đêm mai đi! Bất quá đêm nay để cho Lục đi thăm dò một chút, cái này gọi là ‘tri kỷ tri bỉ, bách chiến bất bại’ (biết người biết ta, trăm trận không nguy): ‘Ta phải trở về ‘chuẩn bị một chút’, đem đồ vật mang theo đầy đủ.

“Được, vậy tối mai chúng ta đi, bây giờ Bảo Bối có thể ăn cơm được rồi!”

“Àn, Hiến ca ca cũng ăn cơm đi!”

Đêm ngày thứ hai.

Thượng Quan Nghệ đứng ở ngoài tường nhà tri phủ nhìn về phía bức tường than. Ai...”Nghĩ trước đây tường thành cao mười mấy thước cũng không cản trở hắn, bây giờ ngay cả một bức tường chỉ cao hai thước hắn cũng trèo không qua, buồn bã cúi đầu, nặng nề thở dài. Nghiêng đầu nhìn sang phát hiện trong góc hẻm nhỏ có một cái thang bị hư, thế là Thượng Quan Nghệ lên tinh thần chạy tới. Ngại vì chiều cao hiện nay và hình tượng nhu nhược, Thượng Quan Nghệ đành phải cố sức kéo cái thang trở về.

“Bảo Bối người kéo cái thang qua đây làm cái gì?” Nhìn tiểu nhân nhi cật lực kéo cái thang về tới, Triển Đình Hiến đi tới phía trước đem cái thang trong tay Thượng Quan Nghệ lấy ra: “Bảo Bối, leo tường thì không cần dùng thang.” Đem người trở lại góc tường.

“Bảo Bối không biết khinh công, không giống như Hiến ca ca bay qua như vậy.”

“Vậy cũng không cần Bảo Bối tự mình leo thang, Hiến ca ca có thể ôm người đi qua.” Mình tới đây không phải là giúp hắn leo tường cùng với tránh thoát hộ viện tuần tra, theo hắn đoạt đồ vật nha.

“Nhưng lần đầu tiên làm hiệp đạo Bảo Bối muốn tự bản thân trèo qua tường, như vậy mới không làm Bảo Bối thất vọng vì tối nay mà cố ý mua quần áo mới.”

Triển Đình Hiến nhìn hắc tú đoạn ngoại sáo (áo khoát gấm thêu hoa màu đen) trên người Thượng Quan Nghệ. Có người bởi vì sẽ phải đi ăn trộm mà cố ý trì hoãn một ngày, tiêu tiền đi làm một bộ y phục mới không? Còn nói là quần áo làm việc: “Bảo Bối vì sao không mặc y phục dạ hành, không nên mặt một bộ quần áo mới?”

“Cái này gọi là ‘đặc lập độc hành (đặc: đặc biệt, chuyên biệt —— lập: chế, lập —— độc hành: đi một mình), cùng người khác bất đồng’! Cùng mặc y phục dạ hành thật không có cá tính a. Hơn nữa chỉ có như vậy mới có thể tôn lên anh vũ bất phàm của Bảo Bối.” Vừa nói vừa đem cái thang dựng ổn, vén vạt áo xong, bắt đầu trèo lên cái thang: “Hiến ca ca, người đừng có chỉ đứng nhìn a, mau đi đến bên trong tường đỡ Bảo Bối a!” Thấy Triển Đình Hiến đứng tại chỗ bất động, Thượng Quan Nghệ thúc giục.

“Nga, đi ngay!” Hai chân chạm đất nhẹ nhàng bay qua tường, đứng ở bên trong. Sau đó kinh hãi phát run

nhìn Thượng Quan Nghệ mạo hiểm vượt qua bức tường. Cho đến khi người trên tường bình yên vô sự nhảy vào lòng ngực mình, Triển Đình Hiến mới yên tâm.

“Bảo Bối người xác định là đi hướng này à?” Thấy Thượng Quan Nghệ giống như ngựa quen đường cũ vòng tới vòng lui ở trong sân.

“Yên tâm, ta đã nhớ kỹ địa đồ Lục vẽ, nhìn xem, tới rồi!” Tránh thoát hộ viện gác đêm, hai người đi đến chỗ giấu tiền tài của tri phủ, chỗ có một cái khóa lớn.

“Ha ha, cuối cùng có thể sử dụng cái đã học rồi!” Thượng Quan Nghệ rút cây trâm bằng bạc trên đầu xuống, trên ổ khóa lắc qua lắc lại một hồi, ‘ba’ một tiếng cái khóa được mở ra, kích động đến nỗi Thượng Quan Nghệ ôm ổ khóa trực tiếp hôn lên.

“Nhanh đi vào, coi chừng bị phát hiện!” Triển Đình Hiến đem người kéo vào phòng. Xem ra người này muốn làm phi tặc cũng không phải là chuyện một hai ngày, xem đi, ngay cả mở ổ khóa cũng đi học.

Đem hai cái túi may được tối hôm qua treo ở hai bên thắt lưng, sau đó đem những thứ mình thích để vào trong túi bên trái, đem tiền bạc thả vào trong túi bên phải, bình hoa và thư họa có giá trị đặt trên chân đệm, định một lát đóng gói mang đi.

Trong lúc Thượng Quan Nghệ vợ vét tài vật (của cải), Triển Đình Hiến cũng tìm được tội chứng tham ô nhiều năm qua của tri phủ, đem đồ vật nhét vào trong lòng ngực, xoay người nhìn về phía Thượng Quan Nghệ: “Bảo Bối, đã lấy hết toàn bộ rồi chưa?” Thấy dáng người Thượng Quan Nghệ không cao, đồ vật cầm cũng lấy không ít, túi ở hai bên phình to, sau lưng lại đeo một đại bao phục (túi vải), hẳn có chút sợ Bảo Bối bị ép hết sức.

“Xong ngay!” Thượng Quan Nghệ từ trong ngực móc ra một cái hộp mực màu cùng với bút lông, ở một khoảng trống trên tường vẽ lên bức tranh, không bao lâu một nhánh hoa mai sôi nổi trên tường, sinh động như thật: “Thế nào, đẹp không! Đây là ta muốn lưu lại danh tự (tên).

“Nhất chi mai?” Triển Đình Hiến nhìn hoa mai sinh động trên tường.

“Ân, này là chúng ta cũng phải làm một kẻ trộm ‘thanh cao.’” Thượng Quan Nghệ gật đầu. Nhìn một lát, ở nhánh cây tăng thêm một đóa hoa mai, trở thành hai đóa: “Cái này là Hiến ca ca, cái này là ta. Hai chúng ta mới là một nhánh mai.” Cười với Triển Đình Hiến. Ta phải kéo theo một người chịu tội thay, sau này cũng không thể chỉ bắt một mình ta nha!

“Bảo Bối...” Triển Đình Hiến đương nhiên không biết suy nghĩ trong đầu Thượng Quan Nghệ, chỉ là cảm động nhìn hai đóa hoa mai trên tường. Sau đó lại thấy Thượng Quan Nghệ đem một cái thiệp (thiệp) gói đi để nơi không thấy được, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện chỗ đó. Triển Đình Hiến đi tới cầm lên nhìn một chút, chỉ thấy trên đó viết ‘Nghe thấy quân gia nhiều của cải, tối nay giờ tý đập nguyệt (đi dưới ánh trăng) mà đến, giang hồ cứu tề, mượn đi dùng một chút!’

Nhìn cười to, nhận lấy bao vải trên người Thượng Quan Nghệ, cười hỏi: “Bảo Bối, thứ này chắc là phải gởi đi trước đó chứ?” Hần nghĩ ra được cũng thật thiếu sót.

“Đúng vậy! Nhưng ban ngày Bảo Bối không có thời gian.”

“Vậy thì không cần để lại.”

“Không được! Phải để lại mới thể hiện rõ kỹ thuật trộm của chúng ta rất cao. Hơn nữa, người không nói, ta không nói, cũng không ai biết tấm thiếp này để lại sau đó, hoàn toàn không phát hiện ra được.” Che miệng cười giảo hoạt.

“Đi thôi!” Triển Đình Hiến kéo tay Thượng Quan Nghệ ly khai.

Yên lặng đến, yên lặng đi. Cho đến khi hai người trở lại nhà trọ, người trong phủ nha mới phát hiện bị trộm, tiếc là không có manh mối. Chỉ để lại trên tường một nhánh hoa mai và không ai phát hiện ‘trước đó’ thiếp ‘dự tri’ (báo trước).

15. Quyển 1 - Chương 9: Hai Đóa Hoa

“Sùng Văn, đem những tội chứng này cùng với thư viết tay của trăm phái người giao cho khâm sai từ kinh thành đi ra, để hẩn xử lý nghiêm khắc cho trăm. Ngoài ra cũng giao cho thân tín bên kia kinh thành mang một lá thư, để cho bọn họ bắt đầu bí mật điều tra kỹ toàn bộ quan viên kinh thành từ tứ phẩm trở lên, cần phải hảo hảo tẩy trừ triều đình một chút thôi.” Triển Đình Hiến đem mật hàm vừa viết xong giao cho Sùng Văn.

“Thần đi làm ngay.” Chu Sùng Văn tiếp nhận mật hàm cất xong: “Lần này sau khi chúng ta đi ra đạt được thật đúng là không tệ, có quá nhiều tệ nạn là chúng ta ở trong triều đình vĩnh viễn sẽ không phát hiện. Hơn nữa bây giờ hình tượng Khánh Nguyên triều đình trong mắt bách tính thật sự là rất kinh khủng Cứ như vậy thêm nữa, nếu như có chiến tranh, không cần quân địch công kích, nói không chừng công thành cũng sẽ bị dân chúng tự mình mở ra.” Chu Sùng Văn lo lắng nói.

“Không sai, đây cũng là lo lắng của ta.” Triển Đình Hiến suy nghĩ sâu xa: “Quan viên hiện tại phần lớn tuổi đã già, tư tưởng bảo thủ cổ hủ, không theo kịp hình thức biến hóa, nhưng đều giữ chức vị trọng yếu, mượn cơ hội lâm tài (lâm: thu tóm, gom), không làm việc thật sự, nên đem vị trí nhường cho người có tài làm. Lăng Kỳ, thúc phụ người hiện tại thế nào rồi? Từ sau sự kiện năm đó, hẩn liền đóng cửa không ra, đến lúc đó những lão gia phản đối kia còn phải dựa vào hẩn tới gây áp lực đấy.”

“Thúc phụ bây giờ người mặc dù không hề cùng quan lại trên triều qua lại, nhưng một chút đại sự hẩn vẫn biết. Với lại Lý gia chúng ta chỉ trung thành với hoàng thượng, bệ hạ không cần lo lắng, nếu mà đến lúc đó có nhu cầu, thúc phụ nhất định sẽ ra mặt.”

“Hai vị công tử Lý gia còn không có tìm được sao?” Chu Sùng Văn hỏi. Chuyện này lúc đó chính là huyền não dư luận xôn xao, công chúa phái người sát hại nguyên phối phu nhân của hầu gia (vợ lớn, chính thức cưới hồi), lại đem tiểu hầu gia chỉ có sáu tuổi bán cho quan quân. Mà bản thân công chúa cuối cùng cũng

bị tố cáo toàn bộ tội trạng, treo trần chuồng trên cổng thành. Thái hoàng cũng vì vậy bệnh không dậy nổi, nhường ngôi vị hoàng đế.

Lý gia lục lợi tắc cả các quan quán lớn nhỏ, đừng nói không thấy bóng dáng tiểu hầu gia thất lạc mười mấy năm trước, ngay cả sau đó tiểu công tử mất tích cũng tìm không thấy.

“Một chút manh mối cũng không có, xem ra bây giờ là dữ nhiều lành ít.” Nhớ tới bọn họ mấy ngày trước cứu người, hắn là...

“Nga, đúng rồi! Đình Hiến, rốt cuộc người tính xử lý thế nào ‘Bảo Bối’ kia của người? Sẽ không thật tính toán cùng hắn chơi đùa suốt như thế chứ!” Nói xong chính sự, Chu Sùng Văn bỗng nhiên nói đến Thượng Quan Nghị. Dọc đường đi, hắn thấy rõ ràng, Đình Hiến thay đổi quá lớn. Hắn rất để ý một người, mà đây đối với một bậc đế vương mà nói là rất không cần thiết.

“Ta nghĩ muốn mang hắn đem về cung.” Triển Đình Hiến nói ra ý nghĩ của mình. Hắn chưa từng có qua cảm giác như vậy, như thế để ý một người. Mỗi ngày muốn trông thấy hắn, nhìn thấy hắn vui vẻ, không muốn hắn thương tâm không khoái lạc. Chỉ cần thấy thần sắc hắn sinh lực bắn ra tứ phía thì cảm thấy thoải mái vô cùng.

Lúc trước mới đầu hắn chỉ là bị thu hút bởi tài năng của hắn, về sau biết hắn là hậu nhân của Thượng Quan gia mới mượn cơ hội tiếp cận. Nhưng hiện nay chung sống cùng nhau lại bị người này thu hút sâu sắc, không muốn buông tay.

“Tiến cung? Người cảm thấy hắn thích hợp ở chốn hậu cung người lừa ta gạt sao? Hắn như vậy tại triều đình không có chỗ dựa vững chắc, lại được người sủng ái chỉ có một kết cục, đó chính là chết! Nếu như không muốn chết sẽ học được nguyên tắc sinh tồn của hậu cung, thay đổi dung tục không chịu nổi. Khi hắn học được tranh giành tình nhân, cố tình gây sự, người còn có thể thích hắn giống như bây giờ không? Dem hắn ném ở hậu cung tự sinh tự diệt? Đừng quên, hắn cũng coi như là tiểu cữu tử (em vợ) của hoàng đế Yến Khánh quốc chứ, người nọ sẽ cùng Thượng Quan Nghị ngồi yên không để ý sao?”

Đúng vậy, làm Bảo Bối có một ngày cũng thay đổi biến thành giống như những hậu phi, nam sủng trong cung chỉ biết nịnh hót đòi cung chiều dung tục thế nào, mình làm sao bây giờ, khi thế lực phía sau gây áp lực hắn làm sao bây giờ.

“Yên tâm, ta sẽ bảo vệ hắn tốt, sẽ không để hắn bị nhiễm bẩn. Hắn vĩnh viễn sẽ không thể biến thành người dung tục chỉ biết quyền lợi cùng với tranh thủ tình cảm.” Cũng không biết là nói cho Chu Sùng Văn nghe hay là nói cho chính mình nghe.

“Lăng Kỳ, lát nữa người và Lục cùng đi khu dân nghèo phân phát tiền của, lại...” Triển Đình Hiến lời còn chưa nói hết, đã bị một hồi tiếng gõ cửa ngắt lời.

Lý Lăng Kỳ mở cửa, phát hiện là Thiệu Lam gọi cửa: “Có chuyện gì?” Sắc mặt không tốt.

“Thật xin lỗi, vốn không nên tới quấy rầy các người, nhưng thật sự là...” Thiệu Lam khổ sở nhìn ba người trước mắt hình như đang nói chuyện trọng yếu, nghĩ là hẳn bây giờ tới không đúng lúc. Cho nên sau khi nói xin lỗi, quay người chuẩn bị ly khai, lại bị Triển Đình Hiến gọi lại.

“Chờ một chút, có phải Bảo Bối có chuyện hay không?”

“Đúng... là công tử và Lục đang giành đồ vật, công tử muốn cầm về chiếm làm tư hữu (sở hữu tư nhân), Lục không đồng ý, cho nên công tử liền đem tất cả mọi thứ đeo ở trên người bỏ dưới sàng giường không ra được. Lục cũng đem chó dữ lão bản nhà trọ nuôi lôi đến hù dọa công tử. Kết quả công tử càng sống chết không chịu ra, bây giờ trong phòng loạn thành một đồng rồ!”

“Cái gì?” Giấu ở dưới sàng, hắn đã bao lớn rồi, Chu Sùng Văn cười to: “Hắn thật là xứng đáng với tên của mình, đích thật là một bảo, còn là hoạt bảo (Bảo vật sống)!”

“Cần quấy!” Triển Đình Hiến vội vàng đi ra khỏi phòng, hướng phòng Thượng Quan Nghệ đi tới, đẩy cửa ra cảnh tượng làm cho hắn dở khóc dở cười. Chỉ thấy Lục đặt một con đại hoàng cầu (hoàng: màu vàng) ngồi ở bên cạnh bàn uống trà, Tử Nghiên ôm đồ ăn vặt nằm lì ở trên giường, thỉnh thoảng đem một khối điểm tâm đưa tới dưới giường, cho người núp ở đó ăn. Mà người núp ở dưới giường mở mắt to nhìn chăm chăm, hai tay đang cầm điểm tâm ăn. Chỉ cần đại hoàng cầu áp sát một chút, tiểu nhân liền lập tức lùi về, mơ hồ có thể thấy được toàn thân hắn hơi hơi run rẩy, bộ dáng đáng thương làm cho người đau lòng.

“Hiển ca ca!” Thấy Triển Đình Hiến đi vào, Thượng Quan Nghệ xúc động vạn phần. Khi nghĩ tới Lục gia hỏa này dùng sinh vật mình sợ nhất hù dọa hắn, thật là đáng ghét!

“Bảo Bối, mau ra đây, dưới sàng giường rất bẩn a!” Triển Đình Hiến ngồi xổm bên mép giường: “Ngoan, Bảo Bối mau ra đây, chúng ta còn phải đem những tài vật này phân phát tiếp nữa, nếu không nhanh lên một chút trời sẽ sáng mất!”

“Đồ vật ở trên bàn đó!” Thượng Quan Nghệ vẫn không có thò đầu đi ra.

Nhìn về phía cái bàn, Triển Đình Hiến rốt cuộc biết tại sao Lục sinh khí (tức giận) như thế, rõ ràng ba bao đồ vật hiện tại chỉ còn có một bao rưỡi, hơn nữa còn là một ít đồ cổ, thư họa và đồ trang sức, bạc vụn: “Bảo Bối, ngân phiếu và ngọc sức (trang sức bằng ngọc) đâu?” Tiểu gia hỏa này sẽ không thực sự giấu đi rồi chứ. Ý bảo Lục đem cầu đất đi, đem người giao cho mình.

Lục đặt chén trà xuống, đứng lên. Nhìn thiếu gia dưới giường một cái: “Tử Nghiên người cũng đi ra đi!” Dắt cầu ly khai.

“Tới đây!” Mang giày xuống giường, đem đồ ăn vặt phân một nửa giao cho Triển Đình Hiến: “Thiếu gia, Nghiên nhi trở về phòng ngủ đây!” Đem cửa cài lại.

“Bọn họ đều đi hết chưa?” thương cảm hê hê hỏi.

“Đều đi hết rồi, đi ra đi!” Triển Đình Hiển đem tiểu nhân lôi ra ngoài. Nhìn trên người hắn treo đầy ngọc sức: “Bảo Bối, những vật này phải phát cho những người nghèo túng, hơn nữa ngươi lưu những vật đáng giá này lại chiếm làm tư hữu thì cùng những quan viên đó có cái gì khác nhau. Đây cũng không phải là hành vi của hiệp đạo, không phải trở thành giống như những tên tiểu tặc không phẩm chất sao?”

“Ai nói! Bảo Bối cùng bọn họ không giống nhau. Bảo Bối suất (đẹp trai) hơn bọn hắn nhiều! Hơn nữa hiệp đạo cũng là người a, cũng ăn cơm, đi ngủ, tiêu tiền. Chỉ có chúng ta trước tiên giàu lên, mới có thể lãnh đạo những người khác làm giàu.”

“...” Đây là cái gì ngụy biện. Thấy nói không thông, Triển Đình Hiển quyết định dùng thủ đoạn bạo lực giải quyết: “Lục, Lăng Kỳ các ngươi đi vào một chút!” Biết hai người này nhất định giữ ở ngoài cửa.

Quả nhiên, nghe thấy tiếng kêu hai người đẩy cửa đi vào.

“Đem người giữ chặt cho ta, chúng ta hợp lực đem tiền lục soát hết!” triển Đình Hiển phân phó.

“Các ngươi... dám... buông tay... đem đồ vật trả lại cho ta...” Thượng Quan Nghệ kêu gào.

Cuối cùng trong tiếng kêu khóc cùng ăn vạ ba người lục soát hết sạch tất cả tang vật trên người Thượng Quan Nghệ, có một túi lớn.

“Đem nó trả lại cho ta có được hay không, Lục! Chỉ một cái này thôi!” Thượng Quan Nghệ nằm trên mặt đất ôm chân Lục thật chắc không thả ra: “Đem khối dạ minh châu trong con cá nhỏ kia lưu lại cho ta có được hay không!” Vô cùng thành khẩn nhìn Lục.

Sau một khắc (15’) hai người nhìn nhau, cuối cùng Lục mềm lòng thỏa hiệp, đem dạ minh châu đưa cho Thượng Quan Nghệ: “Chỉ một cái này thôi!”

“Ân, Lục, ngươi thật sự là người tốt!”

“Được rồi, hai người các ngươi mau đi đi, trời gần sáng rồi. Còn ngươi nữa, Bảo Bối, cũng nên lên giường ngủ đi!” Đem Thượng Quan Nghệ ôm lên giường, cởi quần áo cho hắn, đắp kín mền: “Bảo Bối, ngủ trước đi, một lát Hiển ca sẽ trở lại cùng ngươi.” Thổi tắt đèn, đóng cửa phòng.

“Hừ! Đồ ngốc mới đem tiền giấu ở cùng một chỗ! Ha ha...” Từ dưới đệm giường móc ra ba tấm ngân phiếu trị giá một vạn hai. Sau khi khóa vào trong rương nhỏ của mình, mới lên giường đắp kín mền đi ngủ.

Trước kia đều phải ngủ đến mặt trời lên cao ba sào Thượng Quan Nghệ mới rời giường, hôm nay thức dậy rất sớm. Hơn nữa còn cố ý ăn mặc xinh đẹp, chọn một bộ chổi mắt đại hồng sắc (màu đỏ đậm) y phục đi ra cửa, ngay cả Lục và Tử Nghiên cũng không mang theo. Chỉ để ở trên bàn một mảnh giấy, trên đó viết bản thân xuất môn đi dạo một chút, giữa trưa sẽ trở lại không cần lo lắng, đem rượu và thức ăn hắn thích gọi ra.

“Lục, các người biết Bảo Bối hẩn đi làm cái gì không?” Triển Đình Hiến có chút lo lắng hỏi. Bảo Bối dửng dưng khả ái như vậy, lại không biết võ công, nếu như đụng phải người xấu làm sao bây giờ?

Không để ý Triển Đình Hiến khẩn trương hề hề. Lục ăn điểm tâm suy nghĩ một chút, hỏi: “Tử Nghiên, người có đồ vật gì không thấy không?” Đoán chừng chắc là đi ăn thôi, với tính cách của thiếu gia, hẩn bây giờ hẩn là ở...

“Hong!” Tử Nghiên kỳ quái kêu. Nhắc tới cái này hẩn liền tức giận, thiếu gia vậy mà đem đồ ăn ngon mình giấu cũng cầm đi hết, một cái cũng không lưu lại, thật là quá hắc (xấu xa) mà! Hẩn đem hạt dưa cùng với đậu phộng tối hôm qua ta cố ý lưu lại cầm đi. Đúng rồi, còn hai khối hoa quế cao! Cắn chiếc dưa trong tay: “Sáng nay ta còn thấy hẩn đem Thiệu Lam kéo đến một bên nói thầm, hình như là để Thiệu Lam làm cái gì cho hẩn ăn?”

Mọi người nhất tề nhìn về phía Thiệu Lam đang cúi đầu ăn điểm tâm: “Ta...” Buông dưa xuống: “Công tử nói ta từ nhỏ cùng sư phụ sống nương tựa lẫn nhau, cho nên nhất định biết nấu cơm, cho nên hỏi ta có thể nấu nước ô mai hay không, hẩn muốn mang theo uống. Sau khi ta nấu xong, công tử liền đem nước ô mai đựng trong ống trúc mang đi.” Sau đó lại suy nghĩ một chút: “Nga, hẩn lúc gần đi còn hướng lão bản mượn một băng ghế nhỏ.”

“Chuyện này có ý tứ gì?” Chu Sùng Văn nghe được có chút mơ hồ, không phải là nói Bảo Bối kia đi đâu rồi sao? Sao nói tới cái này.

“Không cần lo lắng!” Lục gấp lên một cái dầu cháo quấy: “Thiếu gia là chạy đi nơi nào đó phủ nha ‘đào hố’ đi, hẩn nhất định muốn là người đầu tiên tận mắt thấy lệnh truy nã ‘bản thân’ dán trên tường.” Dùng dưa chỉ vào hai mắt của mình: “Lúc này mới mang theo đồ ăn và ghế đi ra ngoài. Thiếu gia nhà chúng ta chính là một chủ tử biết hưởng thụ, cho dù là ‘đào hố’ cũng tuyệt đối không ủy khuất chính mình, ấy không, đồ ăn uống cũng mang theo đầy đủ.”

“Các người cũng không lo lắng hẩn gặp nguy hiểm sao?” Triển Đình Hiến cảm thấy chính mình hiện tại rất nhúc nhích. Bảo Bối này sao không thể thành thật một chút, ngoan ngoãn đợi, chẳng lẽ hẩn cũng không biết vóc dáng mình rất ‘nguy hiểm’ sao?

“Yên tâm, thiếu gia tuy rằng ‘không’ biết võ công, nhưng trên người hẩn có tất cả các loại mê dược, ám khí cũng trang bị không ít, đi ra lăn lộn, làm sao có thể có chuyện gì!” Tử Nghiên an nhàn nói.

Quả nhiên, đến trưa, Thượng Quan Nghệ mang theo băng ghế nổi giận ùng ùng trở về: “Lão bản, trả lại người!” Dem băng ghế nặng nề đặt ở trên quầy, quay người lên lầu.

“Ai nha!” Bởi vì tức giận không có chú ý dưới chân, Thượng Quan Nghệ vấp ngã trên thang lầu. Tiếng kêu bi thương lập tức làm cho mọi người lo lắng chờ đợi trong phòng vọt ra, nhưng mọi người chỉ thấy Thượng Quan Nghệ nằm ở trên thang lầu kêu rên.

“Bảo Bối!” Triển Đình Hiến kinh hô chạy tới, đem người nằm trên mặt đất ôm đứng lên: “Có bị thương ở đâu không?”

“Không sao!” Từ trong lòng ngực Triển Đình Hiễn nhảy xuống. Thở phì phò lên lầu trở về phòng đập phá đồ đạc. Tiếng đập phá ‘tích tích ba ba’ từ trong phòng truyền ra, còn xem vào tiếng mắng chửi của Thượng Quan Nghệ.

“Mẹ nó! Đều là bồng chùy (chày gỗ), cái kia chó má tri phủ đúng là sủa đản (ngu đần), người đề bạc hấn là hấn đản (khốn nạn), hoàng đế để cho hấn làm quan là vương bát đản (khốn khiếp), triều đình như vậy sớm muộn gì cũng sụp đổ!” Thượng Quan Nghệ ở bên trong chửi, Triển Đình Hiễn ở bên ngoài nghe sắc mặt biến đổi nhiều lần.

“Hấn rốt cuộc làm sao vậy, hiếm có ai có thể làm hấn tức giận thành như vậy!” Chu Sùng Văn cười không nổi.

“Đừng đi!” Lục kéo Triển Đình Hiễn muốn đi vào dỗ người: “Thiếu gia hiện tại đang bị bực bội, người đi vào cũng chỉ là dẫn tới mắng chửi, hấn phát tiết xong liền sẽ đi ra, lát nữa là tốt rồi!” Lôi kéo Tử Nghiên và Thiệu Lam xuống lầu ăn cơm.

Nghe Lục nói, Triển Đình Hiễn nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, cũng đành đi xuống lầu.

“Ừ, thấy lệnh truy nã sáng nay nha môn dán bên ngoài không?”

“Thấy rồi, không phải là tối hôm qua có một tên trộm to gan đi trộm nhà tri phủ sao! Nghe nói là hấn trước đó đã sớm phát ‘dự tri hàm’(thư báo trước), nhưng mà người trong nha môn không có phát hiện. Hơn nữa tên trộm kia trước khi đi còn lưu lại một bức họa.”

“Vậy tên trộm đó tên gì?”

“Người người này sao dần thế, tri phủ đại nhân không phải đã nói rồi sao, tên trộm kia gọi là ‘Hai đóa hoa’, bởi vì hấn vẽ trên tường hai đóa hoa.”

“Phốc!” Lục và Tử Nghiên đem rượu trong miệng đều phun ra ngoài. Má ơi, bọn họ mới vừa nói cái gì, ‘hai đóa hoa’? Cái này ở đâu ra?

Triển Đình Hiễn cũng suýt nữa bị rượu trong miệng làm sặc. Hấn bây giờ rốt cuộc biết vì sao Bảo Bối trở về tức giận như thế. Rõ ràng một cái danh tự nhã trí (lịch sự tao nhã), mà vị đối thành tâm thường như vậy.

“Sùng Văn, sau khi trở về đem quan viên tiến cử tên tri phủ này xử lý cho ta.” Danh tự này rõ ràng là vũ nhục hấn và Bảo Bối.

“Vâng, đã biết!” Cười run rẩy.

16. Quyển 1 - Chương 10: Tha Hương Ngộ Cổ Nhân

“Bảo Bối mau tới, đường thối nư (cá chua ngọt) người thích nhất sắp nguội lạnh rồi!” Triển Đình Hiễn thức dậy dẫn Thượng Quan Nghệ ‘tát hoàn khí’ (phát tát hết bức bối) mới ra cửa. “Đừng tức giận, một chút Hiễn ca ca giúp người hả giận, đói bụng không? Mau ăn cơm đi!” Đem Thượng Quan Nghệ nhấc ở trên ghế, lại đem chén dưa nhét vào trong tay hắn.

“Ta không có khẩu vị.” Bỏ xuống chén dưa, đem đầu để ở trên bàn, biểu tình ám nhiên (u ám, ngu muội), buồn bức không vui. “Bảo Bối vì sao mệnh khổ như thế, không phải là muốn làm một hiệp đạo sao, sao khó như vậy. Cứ như vậy từ ‘nhất chi mai’ cao nhã biến thành ‘hai đoá hoa’ dung tục, nguyên lai đây gọi là thể sự vô thường, đại khởi đại lạc (thay đổi nhanh chóng).

Đây cũng là cái gì đến cái gì a! Mọi người bắt đầu nhìn người ‘thống khổ’ rên rĩ, đến nỗi vậy sao?

Thượng Quan Nghệ bỗng nhiên ngồi thẳng người lên, đem tất cả mọi người có mặt sợ hết hồn. “Sớm biết liền kêu ‘ngã lai dã’ rồi, vừa kêu ngạo lại dễ nhớ! Ai... Có tiền khó mua sớm biết!” Sau một tiếng thở dài, lại nằm ở trên bàn.

“Thiếu gia người đừng như vậy! Tuyệt đối không phải là danh tự ngài lấy không tốt, cũng không phải người vè khó coi! Là tên tri phủ kia không có học thức, không biết thưởng thức.” Tử Nghiên thấy Thượng Quan Nghệ không còn hào quang như ngày xưa, lo lắng muốn chết.

“Nếu không như vậy đi.” Lục cũng để dưa xuống. “Đem một cái bao tải tròng vào đầu tên tri phủ kia, sau đó lôi đến trong ngõ hẻm thanh thoi đánh một trận, cho hắn biết lợi hại của ta!” Lục xuất ngôn an ủi.

‘Phanh’ ném dưa xuống, Thượng Quan Nghệ thật nhanh chạy ra ngoài, không thấy bóng dáng.

“Thiếu gia!”

“Bảo Bối!”

Trong lúc mọi người còn không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Thượng Quan Nghệ lại chạy trở về, trên tay mang theo một cái bao bố lớn cùng với cây gậy.

“Thiếu gia, người sẽ không thật sự muốn...” Lục trợn mắt há hốc mồm nhìn điệu bộ Thượng Quan Nghệ, hẳn chính là tùy tiện nói một chút, không cần nghiêm túc như vậy chứ?

“Lục, đừng ăn nữa! Đi nhanh một chút đi!” Thượng Quan Nghệ thúc giục, đã là lúc nào rồi mà còn ăn!

Trùng trùng trách cứ Lục nói lung tung, Triển Đình Hiễn kéo Thượng Quan Nghệ qua, “Bảo Bối, mệnh quan triều đình là không thể loạn đánh.” Bảo Bối nhà hắn tại sao đơn thuần như vậy, người ta nói cái gì cũng tin.

“Tại sao?” Loại hỗn đản này đánh chết một người ít đi một người. Đè xuống nộ hỏa (lửa giận), Thượng Quan Nghệ ‘miễn cưỡng tươi cười’ ngây thơ hỏi.

“Bởi vì đánh quan viên triều đình chẳng khác nào là đánh hoàng thượng, muốn bị chém đầu sao!” Chu Sùng Văn giải thích.

Thượng Quan Nghệ suy nghĩ một chút, nãi thanh nãi khí hỏi: “Nói như vậy, trộm của quan viên triều đình chẳng khác nào trộm của hoàng thượng?”

“Có thể nói như vậy.”

Tránh khỏi tay Triển Đình Hiến, “Tính ra như thế, quan viên kia tham ô ngân lượng, giết oan bách tính cũng coi như là hoàng thượng làm rồi?”

“Cái này...” Ngay cả Chu Sùng Văn cũng không biết trả lời như thế nào.

“Bị đánh chính là hần! Hoàng thượng hần không có ở chỗ này, ta ở đây biết rõ đánh không có sai, những cầu quan này không phải hần phong sao? Ta hôm nay vẫn là đánh yên đám cầu của hần!”

“Lớn mật!” Lý Lăng Kỳ thấy Thượng Quan Nghệ vũ nhục thánh thượng, vỗ tay lên bàn.

“Lớn cái đầu mẹ ngươi! Lục, chúng ta đi, trở về thiếu gia đích thân xuống bếp nấu cơm cho ngươi ăn.” Trùng mắt nhìn Lý Lăng Kỳ.

Vừa nghe thiếu gia muốn đích thân xuống bếp, Lục lập tức vứt bỏ đũa. “Thiếu gia đi! Hôm nay nhất định phải đánh cho mẹ hần nhìn không ra đây là con của nàng.”

“Thiếu gia, ta cũng đi! Ta canh gác cho các ngươi.” Thiếu gia nấu cơm nha, có chết cũng theo.

“Vậy ta cũng đi!” Thiệu Lam thấy Lục và Tử Nghiên đều muốn đi, cho nên hần cũng muốn tham gia.

“Được, nhiều người lực lượng đại!” Thượng Quan Nghệ cứ như vậy mang theo đội ngũ ‘quần ấu’ đi ra khỏi phòng.

“Chờ một chút, ta cũng muốn đi!” Triển Đình Hiến cũng đi tới, kéo tay Thượng Quan Nghệ. “Ngươi nói không sai, ngươi nói không sai, tên hoàng đế này đáng đánh. Hiện tại hần không có ở đây, chúng ta liền đánh cầu của hần hả giận!”

Thượng Quan Nghệ nghẹo đầu nhìn Triển Đình Hiến một chút, cầu nhà mình có cái gì tốt để đánh? Thêm phiền, “Hiển ca ca yên tâm, ta sẽ không đánh chết hần, ta còn muốn xem ‘chủ nhân’ hần xử lý hần như

thế nào mà!” Xoay người ly khai, la to một tiếng “Đi đánh chó!”

“Hoàng thượng, hần...” Triển Đình Hiến ngăn cản Lý Lăng Kỳ muốn nói, chạy theo Thượng Quan Nghệ.

“Sùng Văn, sao ngươi cũng không khuyên nhủ hoàng thượng, để cho hần đuổi theo Nghệ Bảo Bối kia càn quấy!”

“Lăng Kỳ, Bảo Bối nói rất đúng, đây là lỗi của chúng ta.”

“Sao ngay cả ngươi cũng...”

Một lúc lâu sau.

“Hả giận, thật sự rất hả giận!” Tử Nghiên quạt cái quạt, uống nước.

“Đúng vậy, ta còn là lần đầu tiên đánh người đánh tới vui vẻ như vậy!” Thiệu Lam vui vẻ nói. Vừa nghĩ tới dáng vẻ tri phủ kia quỳ dưới đất cầu xin tha thứ liền muốn cười.

Chu Sùng Văn nhìn một vòng, thấy không có thân ảnh Thượng Quan Nghệ, Triển Đình Hiến, còn có Lục, hỏi: “Ba người bọn hần đâu? Sao chỉ có hai người các người trở về?”

“Ngươi nói thiếu gia bọn họ hả, đi chợ mua đồ ăn rồi!” Hần cũng chờ không kịp! Thiếu gia ngươi mau mau trở về nấu cơm đi.

“Mua đồ ăn?” Chu Sùng Văn ngốc ở đó, ai thấy qua vua một nước mà đi chợ. “Vậy Đình Hiến đi sao?” Hần lại không nhận ra rau cải.

Người này có phải ngốc hay không, Tử Nghiên nhìn nhìn Chu Sùng Văn, đương nhiên nói: “Có thể đi làm gì, trả tiền chứ sao?”

“Hiển ca ca, ngươi mau đi ra đi! Ở đây toàn là khói dầu, ta xào một món nữa là xong rồi!” Thượng Quan Nghệ một bên thúc giục Triển Đình Hiến ly khai, một bên nhìn canh hầm hơn một canh giờ.

Nhìn tiểu nhân nhi đang bận rộn đầu đầy mồ hôi, “Bảo Bối, cũng không phải không có đầu bếp, ngươi tự xuống bếp làm chi?” Nhìn người mang mệt mỏi.

“Không sao!” Thượng Quan Nghệ đem Triển Đình Hiến đẩy ra trù phòng. “Ta nếu đã đáp ứng Lục rồi thì sẽ làm được. Đây là nguyên tắc làm nam nhân. Hiển ca ca không tín nhiệm Bảo Bối?” Có điểm thương tâm nói.

“Tốt lắm, ta trở về đợi Bảo Bối, người phải nhanh lên một chút nha!” Không đành lòng thấy Bảo Bối khổ sở.

“Mau đi đi! Một lát là có thể ăn cơm rồi ~!”

“Được, ta đi.” Cũng chịu sờ đầu Thượng Quan Nghệ, hướng gian phòng đi tới.

Nhìn bóng lưng Triển Đình Hiến rời đi, Thượng Quan Nghệ hạnh phúc cười cười, cuộc sống mà mình muốn là đây sao! Đáng tiếc, nếu như ‘Triển ca ca’ hần là một người bình thường thì tốt rồi.

“Nghệ công tử, những món này đều là người làm sao!” Nhìn tám món một canh, Chu Sùng Văn vẻ mặt kinh ngạc.

“Đúng a! Người thử một chút xem!”

“Nga...ngon...”

“Mọi người nhanh ăn đi!”

“Ta bắt đầu ăn!” Lục và Tử Nghiên nói xong giống như hổ ‘đói’ xuất hạp, cứ bỏ vào miệng mà ăn.

“Bảo Bối!” Triển Đình Hiến ăn thức ăn trong miệng, cũng ngạc nhiên. Hần không nghĩ tới thủ nghệ của Bảo Bối vậy mà so với ngự trù cung còn lợi hại hơn.

“Hiển ca ca, ăn ngon không?”

“Ngon, sau này thường làm cho ta ăn được không?” Vừa ăn vừa gấp thức ăn cho Thượng Quan Nghệ.

“Ha ha...” Thượng Quan Nghệ không trả lời, sau khi cười xong, Thượng Quan Nghệ gấp một cái đùi gà cho vào chén triển Đình Hiến.

“Công tử còn có thể làm món gì?” Thiệu Lam hỏi Thượng Quan Nghệ. Công tử thật là lợi hại, ngay cả những việc này cũng biết làm.

“Dương cao nhi chưng (cừu non), hùng chưởng chưng (bàn chân gấu), lộc vĩ nhi chưng (đuôi nai tơ), thiêu hoa áp (vịt tơ nướng), thiêu sô kê (gà con nướng), thiêu tử nga (ngỗng quay), lô trư (heo dứt lò), lô áp (vịt dứt lò), tương kê (gà nấu tương), tịch nhục (thịt khô), tùng hoa tiểu đồ nhi (trứng muối bao tử), lượng nhục (thịt khô), hương tràng nhi (lạp xưởng), thập cẩm tô bàn nhi (các món thập cẩm), huân kê bạch đồ nhi (bao tử gà xông khói), thanh chưng bát bửu trư (heo bát bửu hấp), giang mễ nhược áp tử (gạo nếp nhồi vịt), quán nhi dã kê (gà rừng hầm trong vại)...”Thượng Quan Nghệ nhớ tới vừa kể vừa hát theo nhịp điệu.

“Chờ...chờ một chút...những món này người đều biết?” Lý Lăng Kỳ hỏi, hắn cũng không tin.

“Đâu chỉ nhiều đó!” Tử Nghiên trong miệng còn nhai, “chiên, rán, hầm, luộc, chưng hấp, mọi thứ thiếu gia chúng ta đều biết. Mì và cao điểm càng là tuyệt nhất.

“Bảo Bối, người là một thiếu gia nhà giàu, học những cái này làm gì?” Quân tử xa nhà bếp, hắn không hiểu sao?

“Đây là khóa bắt buộc của nam nhân Thượng Quan gia Không biết? đó là đi tìm chết!” Thượng Quan Nghệ nhún nhún vai.

“Bảo Bối, biểu ca người Thượng Quan Nghệ là một người như thế nào?” Triển Đình Hiến mượn cơ hội hỏi.

Thượng Quan Nghệ suy nghĩ một chút, bỏ chén đũa xuống, nghiêm túc nói: “Hắn ‘cuồng ngạo’ nhưng mà tâm địa thiện lương, hắn tính tình điệu thấp (khiêm tốn), không thích xuất đầu nhưng bị người chú ý, vạn người kính ngưỡng. Hắn một thân anh dũng cùng hiệp nghĩa, càng là mỹ mạo cùng với trí tuệ song toàn. Hắn đối đãi chân thành với bằng hữu, giúp đỡ hết mình. Đối xử với địch nhân lãnh khốc vô tình tuyệt không nhân từ nương tay. Hắn võ nghệ cao cường, một người làm quan vạn người khai thông...” Nói nói, bỗng nhiên Thượng Quan Nghệ dừng lại, tay che ngực.

“Bảo Bối, người làm sao vậy?” Sắc mặt sao có chút phát xanh, Triển Đình Hiến lo lắng hỏi.

“Không có gì...” Thượng Quan Nghệ uống miếng nước, “Nói quá buồn nôn, đem mình ác tâm nói ra hết!”

Cái gì? Đôi đũa trong tay nhưng người khác tuột xuống.

“Nhà trọ này chúng ta bao hết, chưởng quỹ, lập tức đem những người khác đuổi ra ngoài cho ta...” Dưới lầu truyền đến tiếng nói chuyện.

“Làm sao vậy? Chúng ta đi xem đi!” Thượng Quan Nghệ thích tham gia náo nhiệt xông ra đầu tiên. Mấy người Triển Đình Hiến cũng đi theo ra ngoài.

Mấy hồng y nữ tử đem vàng ném ở trên quây, “Chưởng quỹ, nhanh lên một chút!”

“Con bà nó! Các người là cái gì, làm ra vẻ đại gia cái gì, xú biểu (xú: xấu, biểu: vẻ ngoài)...” Mấy đại hán kêu gào lên, nghĩ muốn động thủ, lại thấy một đám bột màu trắng từ phía sau nữ tử vẩy ra.

“A!” Một tiếng hét thảm, mấy tráng hán biến thành máu loãng.

“Không ai dám ở trước mặt ta mà kêu gào!” Một nam tử tướng mạo tà khí đi vào.

“Cung chủ!” Hồng y nữ tử lùi về hai bên.

“Không ổn, có tình hình quân địch!” Người đi tới nhìn thoáng qua dưới lầu, Thượng Quan Nghị sợ đến nỗi chạy về phòng chui dưới gầm bàn. Tử Nghiên sau khi nhìn một cái, cũng toàn thân phát run trốn dưới giường, mà Lục từ lâu đã không có tung tích.

Lúc Triển Đình Hiến muốn hỏi nguyên nhân, chỉ thấy nam tử hướng về phía bọn họ đi tới.

Nam tử liếc nhìn mấy người Triển Đình Hiến, trong nỗi kinh sợ của người bên ngoài đi lên lầu hai, đi tới trước cửa phòng đóng chặt. Quay đầu lại, cảnh giác nhìn ba người, một cước đá văng cửa phòng.

“Người muốn làm cái gì...” Lý Lăng Kỳ vừa muốn lên phía trước, đã bị hồng y nữ tử phía sau nam tử dùng kiếm ngăn lại, động tác cực nhanh.

Không để ý người sau lưng kêu la, phải xuống rượu và thức ăn trên bàn. Nam nhân xiết chặt nắm đấm, lời nói âm trầm từ trong miệng truyền ra, khiến người nghe mồ hôi chảy ròng. “Thượng Quan Nghị...”

“Bảo Bối thực sự không biết biểu ca ở nơi nào, đừng ép ta có được hay không?” Người trốn ở dưới gầm bàn cùng sử dụng ‘bốn chân’ nhanh chóng bò ra ngoài, quỳ dưới đất ôm bấp chân nam nhân. Ngắc khuôn mặt tràn đầy nước mắt, cười vui vẻ.

“Nghệ?” Nam tử hơi nghi hoặc nhìn người hé ra khuôn mặt trẻ con trên mặt đất.

“Liên, Bảo Bối thực sự không biết Thượng Quan Nghị ‘biểu ca’ ở nơi nào?” Nhấn mạnh hai tiếng ‘biểu ca’.

“Phải không?” Nam tử hiểu rõ cười, kéo người trên mặt đất. “Vậy vì sao ‘Bảo Bối’ nói cho truy binh, ‘biểu ca’ người trốn tới chỗ của ta, ân?” ‘Ôn nhu’ sờ mặt Thượng Quan Nghị.

“Gương mặt này của ‘Bảo Bối’ thật là xinh đẹp, làm cho ta cũng nhịn không được muốn cắt đi để bảo tồn.” Nam nhân nhẹ nhàng vẽ ở trên mặt.

Thượng Quan Nghị bởi vì động tác của nam nhân mà toàn thân cứng ngắc, một câu cũng không nói nên lời. Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác có người đem mình kéo vào một cái ôm quen thuộc. Ngắc đầu lên phát hiện là Triển Đình Hiến, “Hiển ca ca!”

“Người là ai!” Triển Đình Hiến ôm chặt Thượng Quan Nghị, nhìn về phía nam nhân. Hắn phát giác Bảo Bối rất sợ người này.

“Ta là ai, người không biết hỏi hử!” Tầm mắt dời về phía dưới giường. “Tử Nghiên, đừng trốn nữa, chủ tử của người cũng tự mình đi ra rồi, người cũng đi ra đi!” Ngồi xuống ghế.

“Hắc hắc...” Tử Nghiên cười ngây ngô bò ra ngoài: “Nghiên nhi kiến quá cung chủ!” Chạy đến bên cạnh Thượng Quan Nghị.

“Lục, người cũng đừng ẩn nấp nữa!”

“Lục kiến quá Bách Lý cung chủ!” Lục mất tung tích bỗng nhiên xuất hiện, ngay lập tức hướng nam nhân cúi đầu, cũng đứng bên cạnh Thượng Quan Nghị.

Thấy Bách Lý Liên nhân nhả tiếp nhận trà thị nữ rót, Thượng Quan Nghị thở dài nói; “Hiển ca ca, đây là đương thời cung chủ Tuyết Nhật cung Bách Lý Liên, hửn là ta...” Lúc này Thượng Quan Nghị lúng túng, cái này có thể giới thiệu thế nào a. Quan hệ của hai người bọn họ hai ngày hai đêm cũng nói không hết chuyện.

“Ta là ‘thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư’ của hửn, thiếu chút nữa trở thành ‘Liên ca ca’ trượng phu của hửn, đúng không, Bảo Bối!” ‘Hiển ca ca’, tên hỗn đản này chưa từng gọi hửn như thế.

“Bảo Bối?” Triển Đình Hiến nhìn sắc mặt sát khí của nam nhân đối diện, hỏi Thượng Quan Nghị.

“Ha ha...” Thượng Quan Nghị chỉ có thể cười ngây ngô, lôi kéo Triển Đình Hiến ngồi ở một bên. “Hửn cũng nói ‘thiếu chút nữa’ thôi, người ta chính là nam nhân có ‘gia thất’ rồi.” Nhìn về phía Bách Lý Liên, điềm nhiên hỏi: “‘Liên ca ca’ người sao đến nơi này?” Thiên hạ lớn như vậy, người tới đây xem náo nhiệt cái gì!

Không để ý đến Thượng Quan Nghị mắt lộ ra hung quang, “Tuyết Nhật cung của ta đều bị Thượng Quan gia chiếm rồi, ta có thể không đi ra sao! Ta phải ‘thay đổi’ để cho một người ‘Thượng Quan gia nhị thiếu’ xuất hiện cho bọn hửn a!”

“Hắc hắc...” Thượng Quan Nghị chột dạ cười cười.

“Nghe nói trong thành này có trộm, tên gì...Nga, gọi là ‘Hai đóa hoa’, không phải là người chứ?”

“Phi!” Thượng Quan Nghị vỗ lên bàn. “Cái gì ‘Hai đóa hoa’, là ‘Nhất chi mai’!”

“Ta đã nói, người không thể lấy danh tự không có phẩm như thế!”

“Liên...” Cẩm động nhìn Bách Lý Liên. “Đúng rồi, người làm sao tìm được ta?”

“Bí mật!” Thần bí cười cười.

Tiếng gõ cửa truyền tới, một nam nhân tướng mạo anh tuấn đi vào, ngồi xuống bên cạnh Bách Lý Liên, kéo tay, nghi ngờ nhìn về phía Thượng Quan Nghê.

“Duẩn, đây là Bảo Bối là ‘biểu đệ’ của Thượng Quan Nghê, ta ‘thiếu chút nữa’ sẽ phải thú người vào cửa rồi.” Bách Lý Liên vỗ vỗ nam nhân bên cạnh.

“Nhĩ hảo! Bảo Bối. Ta là Tàn Duẩn.” Đè xuống tiểu ý, nhìn về phía Thượng Quan Nghê.

“Lần đầu gặp mặt ‘tẩu tử’!” Muốn nhìn hấn cười nhạo, đừng có nằm mơ!

“...” Tàn Duẩn hận không thể tiến lên đánh Thượng Quan Nghê một trận.

“Được rồi, đều là lúc nào rồi!” Bách Lý Liên kéo Tàn Duẩn, “Chúng ta có thể tìm tới người, vậy Thượng Quan gia cũng sắp tới rồi! Người cẩn thận một chút, bị bắt quay về, người chính là thật sự chết chắc rồi! Bây giờ thấy người không có sao, ta yên tâm rồi!”

“Các người đi làm gì?” Thượng Quan Nghê cũng đứng lên, nhìn hai người muốn ly khai.

“Theo hấn về nhà mẹ đẻ a!” Chỉ chỉ người nào đó sắc mặt biến xanh.

“Đúng rồi, ‘biểu tẩu’ người có lời muốn ta chuyển cáo cho ‘biểu ca’ người, người nếu như gặp hấn, thì tiện thể nói giùm cho ta nha.” Suy nghĩ một chút, nói: “‘Thượng Quan Nghê, nếu ta không để cho người nằm trên giường một năm thì ta sẽ không họ Sở!’ chỉ những thứ này, người đừng quên nha. Còn có, tin tưởng người của hấn rất nhanh sẽ đến! Bức tranh không thể lừa được người.” Rồi phòng.

“Chết...chết...chết chắc rồi!” Thượng Quan Nghê kêu gào. Hấn sao lại quên rồi, bọn họ chỉ cần thấy được nhánh hoa mai kia, sẽ phát hiện là hấn!” Tử Nghiên, Lục, nhanh lên, thu dọn đồ đạc, nhanh chạy trốn thôi!”

17. Quyển 1 - Chương 11: Phiên Ngoại 1 – Tuổi Thơ ‘thê Thảm’ 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghệ — Bao Bồi

Chương 11: Phiên ngoại I

“Uy, người từ hôm nay trở đi là đệ đệ ta rồi, nhớ chưa!”
Thượng Quan Vũ đứng ở trước mặt tiểu nam hài, phách
lời căn dặn: “Ta nói đi đông tuyệt không thể đi tây, ta cho
người đứng người tuyệt không thể ngồi, có biết hay
không?”

“Biết...biết rồi!” Tiểu nhân nhi cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Uy, người có phải đàn ông không, nói lớn tiếng một
chút!” Hân sao hên nhất như vậy, cái này về sau làm thế
nào có thể bảo hộ nàng a? Lấy tay nâng đầu tiểu nam hài
lên, “Lớn tiếng nói người biết rồi! Nói không được ta sẽ
len lên đem người đi vứt bỏ!” Lạnh lùng nói.

Vừa nghe thấy lại muốn đem mình vứt bỏ, tiểu nam hài
nhịn xuống lệ trong mắt, dùng hết sức lực toàn thân, hô to
“Ta biết rồi!”

“Ngaoan, như thế mới đúng!” Đưa tay sờ sờ đầu đệ đệ.
Đáng tiếc, nếu đáng đệ đệ này xinh đẹp một chút thì
tốt rồi, như vậy mang đi ra ngoài mới có mặt mũi. Nhìn
dáng vẻ đen thui này, trên người một chút thịt cũng không
có, nhìn như một khúc củi khô, “Người thật xấu xí!”

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

“Đừng...thật xin lỗi...” Tiểu nam hài khò sờ củi đầu, hân
biết đáng mình không đẹp, cho nên không được yêu
thích, nhưng hân không hy vọng làm cho hai nàng chán
ghét.

“Được rồi, được rồi! Tại sao lại khóc rồi! Uy, qua đây!”
Ngồi xổm xuống đất vẫy vẫy tiểu nam hài.

“Người biết người là ai không?” Hướng về tiểu nam hài
bên cạnh hỏi.

“Một chút!” Không biết vì sao tỷ tỷ hỏi mình.

“Vây là tốt rồi! Nhặt lên một nhánh cây, viết trên mặt đất,
“Từ giờ trở đi không cho phép người lại dùng tên ‘Đệ’
này nữa, đổi lại dùng tên ‘Nghệ’. Nhớ kỹ người bây giờ
gọi là ‘Thượng Quan Nghệ’, không còn là ‘Thượng Quan
Đệ’!” Đem hai cái danh tự viết trên mặt đất.

“Vi...vì cái gì?” Trầm giọng, nhút nhát hỏi.

“Ngu ngốc!” Cho trên đầu tiểu nam hài một cái ‘bạo lật’,
“Bất quá có tiền bộ, biết phải đặt câu hỏi. Chỉ vào tên
‘Thượng Quan Nghệ’ này nói: “Ta là ‘Thượng Quan Vũ’”
Soán soạt vai nét viết xuống. “Cả đời người phải nhớ kỹ
‘Vũ’ phải vĩnh viễn ở phía trên người, người vĩnh viễn

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

phải ở dưới chân ta, vĩnh viễn là đệ đệ ta!” Đẻ lộ ra đầu
răng trên tay. “Nhớ kỹ, đây là người thiếu ta!”

“Nga! Nhớ kỹ!” Thượng Quan Nghệ ngoan ngoãn gật đầu.

“Vây thì tốt rồi, một lát đem tên mới của người viết ra hai
mươi lần, sau đó đi ra ngoài nhặt một ít củi trở về, lại
đánh thức ta, biết không?”

“Biết rồi.” Gật đầu một cái.

“Tốt lắm, người mau lên đi! Ta phải ngủ trước.” Đem
công việc của mình ném cho đệ đệ, Thượng Quan Vũ đi
vào nhà ngủ.

Tiểu nam hài thấy tỷ tỷ đi vào trong nhà rồi, nghe lời
ngồi chồm hóm dưới đất, tay cầm nhánh cây nghiêm túc
viết tên mới của mình. Cho đến khi đủ hai mươi lần, mới
đóng kỹ viện môn đi kiểm củi.

Một trận gió nhẹ thổi tung cát bụi trên mặt đất, ba chữ
‘Thượng Quan Nghệ’ rõ ràng xếp ngay ngắn trên mặt đất,
nét chữ tinh tế, cùng với nét chữ Thượng Quan Vũ giống
nhau như đúc.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

Thượng Quan Vũ vừa tỉnh ngủ, phát hiện không có thân ảnh của Thượng Quan Nghệ, suy tính bốn dân này có phải hay không thất lạc rồi! Vì vậy lau nước dài ở khóe miệng, mặt xong quần áo chuẩn bị đi tìm người.

“Tên bốn dân này, đáng đáp coi như xấu xí, đầu óc sao cũng dần như vậy!”

Trên đường nhỏ bên ngoài thôn, Thượng Quan Vũ nhớ cuộc tìm được ‘đệ đệ ngọc’ của mình, bất quá lại thấy đệ đệ chỉ có mình nắng ‘khí dễ’, đang bị một đám hải tử lớn hơn một chút ức hiếp. Nheo mắt lại, nhặt một cây cầm lên dùng làm cây gậy, nhẹ nhàng đi tới.

“Đầu to, đầu to, trời mưa không lo! Đầu to, đầu to, trời mưa không lo!” Bốn năm tiểu nam hải vây quanh ôm cùi của Thượng Quan Nghệ, trong miệng cười nhạo, trên tay cũng không dừng ném đá lên trên người Thượng Quan Nghệ. Có người thấy Thượng Quan Nghệ ôm thật chặt cùi, thì tiến lên đoạt. Cơ thể yếu, vóc dáng lại không cao, không có khí lực tiểu nhân nhử cứ như vậy bị người đánh nhào xuống đất.

“Trả lại cho ta!” Quạt cường muốn đứng lên, lại bị người đập xuống.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

“Người quái dị, còn dám xuất hiện hù dọa người! Các huynh đệ đánh hắn!” Tiểu nam hải dẫn đầu ra lệnh.

“Đã biết!” Những tiểu nam hải khác chen nhau mà tiến lên, đối với người trên mặt đất quyền đâm cước đá.

Thượng Quan Nghệ ôm đầu co lại trên mặt đất chịu đựng quyền cước. Trong lòng lại nghĩ tới ban thân đi về trễ, sẽ làm tỷ tỷ lo lắng. Đột nhiên hắn phát hiện quyền cước đánh hắn dừng lại, một tiếng ‘rồng giận’ quen thuộc nổi lên, sau đó chính là một đám tiếng kêu rên.

“Ngay cả đệ đệ của ta cũng dám đánh! Các người thật là to gan, xem ra là không muốn sống rồi!” Tiếng rên kinh khủng vang lên ở phía sau mọi người trong lúc đang đánh người đánh đến cao hứng, tùy theo mà đến còn có một trận đôn gậy.

“Cho các người đánh đệ đệ của ta! Cho các người đánh đệ đệ của ta!” Thượng Quan Vũ vùng vẫy cây gậy đánh mọi người, đánh cho chạy tứ phía.

“Không ổn! Là ‘mũ ma đầu’!” Mọi người sợ hãi kêu. ‘Mũ’ này thể nhưng là bà chủ nơi này. Không có nghe nói hắn còn có một đệ đệ à! Lúc này là giẫm phải đuôi lão hồ rồi!

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

Nhìn thấy cách đó không xa có một đám người lớn đi tới, dẫn đầu còn là thôn trưởng bá bá, Thượng Quan Vũ vứt bỏ cây gậy, đem y phục trên người xé ra mấy cái lỗ nhỏ, chạy tới ôm Thượng Quan Nghệ trên đất, gào khóc nói: “Các người không được ức hiếp đệ đệ ta!”

Mấy tiểu hải tử thấy ‘mũ ma đầu’ không có đuổi qua đây, vẫn ngồi trên mặt đất khóc lớn, vì vậy vừa thêm can đảm cho nhau vừa đi trở về, còn cẩn thận nhặt lên cây gậy, để ngừa vạn nhất [nguy hiểm](#) .

“Các người đang làm cái gì! Đi học người khác ức hiếp kẻ yếu như vậy, trưởng thành rồi thì hổng mặt!” Thôn trưởng đến gần la hét. Một đám nam hải khi dễ một nữ hải tử, này thôi đi! Lệnh thôn dân sau lưng đem mấy tiểu hải tử đều mang tới, “Là con nhà ai, đều mang đến cho ta!”

“Ai nha! Thật đáng thương!” Nhìn y phục bị xé rách, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn này!” Mấy người thôn dân đi tới, đau lòng đem Thượng Quan Vũ và Thượng Quan Nghệ kéo lên.

“Bá bá, bọn hắn ức hiếp đệ đệ ta!” Thượng Quan Vũ vừa rơi lệ vừa ủy khuất nói.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

“Yên tâm, bà bà nhất định sẽ thay các người giáo huấn bọn chúng!” Tiểu nữ hài tử này sao mà khá ái như vậy, thật là đau lòng muốn chết!

“Người nói vậy, rõ ràng là người đánh chúng ta!” Mấy hài tử không phục.

“Im miệng! Các người còn nói dối! Chúng ta rõ ràng thấy các người cầm cây gậy ăn hiếp người, còn nguy hiểm!” Người lớn quát mắng, người khá ái như thế bị đánh thành bộ dạng này.

“Tôi, đến nhà thôn trưởng bà bà, để cho bọn hần xin lỗi hai người. Muội muội thật là dũng cảm, mới lớn một chút đã biết bảo hộ đệ đệ, giỏi lắm!”

“Bối vì ta là tỷ tỷ, bảo hộ đệ đệ là phải thôi!”

“Thật ngoan!” Mọi người khen ngợi, thật tiếc hận sao mình không có một nữ nhi nhu thuận như thế.

Thượng Quan Vũ đắc ý kéo Thượng Quan Nghệ bên cạnh há hốc mồm, cùng với mọi người đi về thôn.

Chạng vạng tối.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

Hai người ăn no uống đủ, mặc quần áo mới, ôm lễ vật mọi người đưa đi về nhà. Thượng Quan Vũ còn đắc ý ngẩn ngơ điệu hát, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa.

Thượng Quan Nghệ cũng cảm động, theo sát bên cạnh tỷ tỷ, trong mắt tất cả đều là sùng bái. Nhìn trên người quần áo mới cùng với đồ vật cầm trên tay, nhớ tới cảnh tượng buổi chiều.

Tỷ tỷ thật là lợi hại, đen cũng có thể nói thành trắng! Những người bị tỷ tỷ đánh một trận sau khi về nhà lại bị đánh một trận, còn bị phạt quỳ gối trong sân.

“Lão đệ! Nhớ kỹ, đây là lão tỷ ta dạy cho người bài học thứ nhất. Nước mắt không thể chảy xuống phải, phải dùng ở địa phương hữu dụng, mà hình tượng nhu nhược bình thường nhất có thể giành được sự đồng tình của mọi người, bất quá cũng phải nhớ kỹ tùy trường hợp mà khác nhau! Nhớ nha!”

“Àn!” Dùng sức gật đầu, “Nghệ, sau này sẽ không bao giờ bị người khi dễ nữa, Nghệ sẽ bảo hộ mẹ và tỷ tỷ!”

“Như vậy mới đúng!” Gật đầu tán dương, thấy trong phòng sáng đèn, Thượng Quan Vũ thật nhanh chạy đi vào, “Mẹ, chúng ta đã trở về!” Hơn nữa còn mang về nhiều thứ tốt, ta cho người biết...”

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

Thượng Quan Nghệ cũng ôm đồ vật chạy theo vào phòng, “Mẹ, chúng ta đã trở về rồi!”

Hai người rửa mặt xong xuôi dập kìn mền, Thượng Quan Nghệ cẩn thận móc ra một trái cây đưa cho Thượng Quan Vũ bên cạnh. “Tỷ tỷ, cái này cho người, ta hái ở trên cây.” Cây kia thật là kỳ quái, lớn như vậy trên cây chỉ có ba quả.

“Đây là người hái?”

“Àn, trên cây chỉ có ba quả, ta ném thử một quả, cảm thấy ngọt, còn lại hai quả thì đem về, vừa vặn cho mẹ một quả, cái này để lại cho người!”

“Như vậy mới là đệ đệ tốt, sau này đều phải đem thứ tốt để lại cho tỷ tỷ một phần!” Vui vẻ hôn Thượng Quan Nghệ một cái.

“Nhớ rồi!” Đồ mặt nằm xuống.

Sáng sớm.

“A ~ ~ ~ !” Một tiếng kêu sợ hãi từ phòng Thượng Quan Nghệ và Thượng Quan Vũ truyền ra, Thượng Quan Vũ chỉ vào Thượng Quan Nghệ bị đánh thức kêu to. Thế nào... làm sao có thể như vậy?

Wisterialh0601.wordpress.com

18. Quyển 1 - Chương 12: Phiên Ngoại 2 – Tuổi Thơ ‘thê Thảm’ 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghệ --- Bao Bối

Chương 12: Phiên ngoại 2

***Tuổi thơ 'thê thảm' 2 ***

“Sau đó một người tóc dài rối tung, sắc mặt tái nhợt, mười móng tay của nữ nhân rất dài, mặc quần áo màu trắng từ trong giếng bò ra, vừa bò vừa kêu ‘trả mạng lại cho ta! Trả mạng lại cho ta!’, hai mắt còn chảy ra máu, lúc bò ra ngoài cũng không có nửa người dưới...”
Thượng Quan Vũ kể thật sinh động, thỉnh thoảng còn phối hợp với động tác thân thể. Có ý chính nhẹ ánh sáng nền, cùng với chỗ cửa sổ chưa hề đóng kín để gió mát lùa vào, dĩ thường phù hợp với bầu không khí chuyện xưa.

“Ồ...ồ...tỷ tỷ...không cần kể nữa...” Tiểu hài tử trên giường sợ đến nỗi ôm chặt chăn mềm, mặt đầy nước mắt, trốn ở góc tường.

“Chuyện xưa còn chưa kể xong mà! Sau đó tên nữ quỷ đó nói...” Thượng Quan Nghệ làm vẻ mặt vừa đáng sợ vừa kinh khủng, chuẩn bị nhào tới.

“Đương đương” Tiếng gõ cửa, mỹ phụ đẩy cửa ra đi vào.

“Từ nay về sau, công chúa Bạch tuyết cùng với hoàng tử trải qua cuộc sống hạnh phúc, đương nhiên còn có bay

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

chú lùn. Chuyện xưa kể xong rồi!” Thượng Quan Vũ khờ khạo vỗ tay.

“trời ơi, bảo bảo, bảo bối sao khóc thành như thế?” Đau lòng ôm Thượng Quan Nghệ, hướng về phía Thượng Quan Vũ hỏi.

“Ta kể quá sống động, cho nên đệ đệ bị tình tiết của ‘công chúa Bạch Tuyết’ cảm động mà khóc. Đệ đệ thật là quá thiện lương!” Thượng Quan Vũ nói dối.

“Bảo bảo thật ngoan! Còn biết kể chuyện xưa cho đệ đệ. Vậy các người tiếp đi, đừng ngủ quá muộn!”

“Mẹ ngủ ngon!”

“Bảo bảo cũng ngủ ngon!”

“Me..., bảo bối...” Thượng Quan Nghệ thấy ‘cửu tinh’ muốn đi, vội vàng lên tiếng ngăn lại, nhưng lại nhận được cái trừng mắt ‘sắc bên’ của Thượng Quan Vũ.

“Bảo bối có chuyện gì?”

“Không...không có...ngủ ngon!” Giương mắt to đáng thương.

“Vậy bảo bối cũng ngủ ngon!” Cái cửa lại.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bối

Nghệ tiếng bước chân đi xa, Thượng Quan Vũ về mặt cười xấu xa bò lên giường, nằm lấy Thượng Quan Nghệ đang trốn ở một góc, cười nói; “Đệ đệ, đêm còn rất dài nhì...”

“Ồ...ồ...” Ta không cần nghe hết! Thượng Quan Nghệ chỉ dám kêu gào ở trong lòng.

Cho đến một ngày nào đó, lúc Thượng Quan Nghệ đem chuyện xưa kinh khủng Thượng Quan Vũ kể mỗi đêm coi như bài hát ru, Thượng Quan Vũ mới buồn bực kết thúc chuyện ‘đã từng’ khiến nàng rất vui vẻ.

Nàng phát hiện, năng lực thích ứng của đệ đệ này thật là mạnh không phải bình thường.

“Thượng Quan Nghệ, hôm nay ngươi thật là hại ta mất mặt chết đi được!” Ném xuống túi sách, Thượng Quan Vũ từng ngụm từng ngụm uống nước. “Không làm bài tập, bị tiên sinh đánh tay còn phạt đứng ở ngoài cửa, ngươi biết ta rất mất mặt không?”

“Thật xin lỗi!” Thượng Quan Nghệ đáng thương đứng ở một bên.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

“Nói, tại sao hôm qua người không làm bài tập?” Tay nhỏ bẽ vồ lên bàn.

“Hôm qua đều ở đây viết hai mươi lần chép sách tiên sinh phạt người! Viết xong thì trời đã sáng, không kịp làm bài tập của mình...” Hân cũng không muốn bị tiên sinh phạt a! Bất quá học đường dạy những thứ đó thật nhàm chán a!

Hình như là có chuyện như thế! Thượng Quan Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Đây không phải là lý do, ai bảo người có hai cái tay không dùng, chỉ dùng một cái, tương nhiên là chép chậm rồi, không có đầu óc.”

Nhìn tay trái mình một chút, “Cò người biết dùng cả hai tay viết chữ sao?” Sao hân chưa thấy qua.

“Tại sao không có?” Thượng Quan Vũ hai tay dính nước, viết ở trên bàn. Hai bên đều tinh tế giống nhau, hoàn toàn không phân biệt được bên nào là do tay trái viết, bên nào là do tay phải viết.

“Thật là lợi hại!” Thượng Quan Nghệ thần phục. Nhưng lại nghĩ ngờ hỏi: “Vậy hôm qua sao người không tự viết?” Nếu như năng tự viết, không phải là nhanh hơn, như vậy hân cũng sẽ không bởi vì chưa làm xong bài tập của mình mà bị phạt.

Wisterialk0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

“Chép sách là chuyện chỉ có kẻ ngu mới làm.”

“Hả?” Nói như vậy mình chính là kẻ ngu rồi, có chút khó chịu.

“Bất đầu từ hôm nay trở đi, người phải luyện tập viết chữ hai tay cùng một lúc, biết không! Như vậy sau này viết sách mới nhanh!” Thượng Quan Vũ phân phó.

“Nga, đã biết!”

“Vậy người mau đi chẻ củi đi!”

“Được!”

“Gánh đầy lu nước!”

“Được!”

“Dem y phục đi giặt sạch!”

“Được!”

“Sau đó ngoan ngoãn đi luyện chữ!”

“Được!”

“Ta đi ra ngoài một chút!”

“Vậy người về sớm một chút!”

“Được rồi!”

Wisterialk0601.wordpress.com

Nghệ — Bao Bồi

Thấy Thượng Quan Vũ đi ra tiểu viện, Thượng Quan Nghệ mới đi thay quần áo làm việc.

Đem đồ vật giấu kỹ, Thượng Quan Vũ hướng thư viện đi tới, Lão gia hóa người dám đánh bạo bởi đệ đệ của ta, ta khiến cho người ba ngày không xuống giường được. Đệ đệ của Thượng Quan Vũ ta không phải người nào cũng có thể khi dễ, vô vô ba đầu sáu tay ở trong lòng ngực.

Ngày thứ hai lúc Thượng Quan Nghệ và Thượng Quan Vũ đi thư viện, thấy trên cửa dán một tờ giấy: Tiên sinh ngã bệnh, nghỉ học ba ngày.

“Tỷ, chúng ta phải về nhà sao?” Thượng Quan Nghệ hỏi Thượng Quan Vũ.

“Không!” Thượng Quan Vũ lắc đầu. “Chúng ta vào thành đi, ta mời người ăn bánh bao thật chút mừng một chút!”

“Nhưng chúng ta không có mang theo tiền a?” Vậy phải ăn thế nào...

“Đưa ngọc, không có tiền cũng có thể ăn no!” Kéo tay Thượng Quan Nghệ, tỷ đệ hai người hướng công thành đi tới. “Hôm nay để cho người kiến thức một chút!”

“Nga!” Lão tỷ nói được thì nhất định có thể làm được.

Wisterialk0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bão

Cửa hàng bánh bao.

Hai tiểu nhân ngọc điều hai mắt mở to cứ nhìn chăm chăm vào cửa hàng bánh bao, thỉnh thoảng còn thương cảm hả hả xoa xoa cái bụng, trông thấy có người mua bánh bao thì gương mặt thêm muốn. Mỗi người đi ngang qua cửa hàng bánh bao đều sẽ liếc mắt nhìn hai tiểu hài tử đáng dấp xinh đẹp này.

“Tiểu muội muội, các người đứng ở đây làm gì?” Cuối cùng có một đại thúc nhìn không được đi tới hỏi.

“Bao bảo và đệ đệ muốn ăn bao bao!” Dùng tay nhỏ bé trắng nõn chỉ vào cửa hàng bánh bao. “Thế nhưng ta đã đánh rơi túi tiền rồi, không thể mua bao bao, cũng không thể mua thức ăn cho mẹ nấu cơm!” Thượng Quan Vũ nặn ra vài giọt nước mắt.

Trời ạ! Thật sự là quá dễ thương. “Không phải là bánh bao thôi sao, đại thúc mua cho người hai cái!” Đồ mặt nhanh đi mua một túi bánh bao, đặt vào trong tay Thượng Quan Vũ.

“Nhưng nương không cho chúng ta tùy tiện lấy đồ của người khác!” Về mặt không muốn đem bánh bao trả lại.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bão

“Không quan hệ, đây là đại thúc mời các người ăn. Mẹ của các người chắc là sẽ không trách các người!” Thế nào lại khôn ngoan như vậy, thật khiến cho người ta yêu thích.

“Vây... vậy cảm ơn đại thúc nha!” Cho đi một nụ cười thật tươi, “Người thật sự là một người tốt!” Chuyển cho Thượng Quan Nghệ một ánh mắt.

“Đại thúc, người thật tốt! Bỏ Tất sẽ phù hộ người.” Thượng Quan Nghệ khểnh chân, ở trên khuôn mặt đang đỏ của nam nhân hơn một cái.

“Không... không...cần cảm ơn!” Thật sự hạnh phúc chết được!

“Thế nhưng, chi có bao bao ăn, vẫn là không có tiền mua thức ăn...”

“Đệ đệ, không có sao hết! Về nhà nói túi tiền là do ta làm mất, như vậy mẹ sẽ không phạt người rồi!”

Tiểu cô nương này thật là hiểu chuyện! Thế là rất nhiều đại thúc, đại muội đều xông lên trước, đem thức ăn của mình cho hai người, chỉ vì đổi lấy một vẻ mặt tươi cười. Bên cạnh người bán thịt còn chọn ra một khối thịt ngon ngấm ngấm ném vào trong giỏ của hai người. Đổi diện là lão bán cửa hàng bán bao lại bao đảm sau này hai người

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bão

bạn hẳn muốn ăn bánh bao thì tới, không mất tiền. Tiểu phiến người bán hàng ngon bán kẹo hồ lô cũng cho mỗi người một chuỗi lớn nhất.

Đến lúc cái giờ trên lưng hai người đầy đủ, mọi người mới dừng.

“Tỷ, mấy cái này đủ cho chúng ta ăn trong bao lâu?” Một tay cầm kẹo hồ lô, một tay cầm bánh bao.

“Một tuần hẳn là đủ rồi!”

“Vây bảy giờ chúng ta đi đâu?” Về nhà sao? Đồ vật trên lưng thật là nặng, ời. Thượng Quan Nghệ quay đầu lại nhưng không thấy Thượng Quan Vũ, chỉ thấy nàng đứng cạnh một gian hàng thư họa. “Tỷ, người nhìn cái gì nữa!” Há, bức vẽ trong đây còn không đẹp bằng mình tự vẽ.

“Đừng ám !” Thượng Quan Vũ nhìn một hồi, hướng về thư sinh bán tranh hỏi: “Ca ca, tại sao những bức tranh này cảm thấy giống nhau nhà?”

“Vị đây đều là đáp ứng mô phỏng theo cách vẽ của ‘Lý họa tiên’.”

“Lý họa tiên rất nổi danh sao?” Thượng Quan Nghệ hỏi.

Wisterialh0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bồi

“Đó là đương nhiên, một bức họa của Lý họa tiên thấp nhất cũng có thể bán mấy trăm lượng bạc!” Thư sinh hăm mộ nói.

“Vậy người có bút tích thật không?” Thượng Quan Nghệ nhìn một lượt.

“Ta đây không có, bất quá Thư phương trai phía trước có, đó chính là trấn điểm chỉ bảo!”

“Cảm ơn ca ca! Kéo Thượng Quan Vũ đi thư trai.

Hai người tay trong tay đi thư trai, lại thấy một đám người vây xung quanh thảo luận trước một bức họa. Vì vậy hai người cũng chen vào, chui vào trước mặt bức họa. “Lão đệ, nhìn cho kỹ!” Thượng Quan Vũ dặn dò Thượng Quan Nghệ.

“Ngà!” Mặc dù không biết lão tỷ là có ý gì, bất quá Thượng Quan Nghệ vẫn nghiêm túc nhìn bức họa.

Sau một nén nhang, Thượng Quan Vũ lôi kéo Thượng Quan Nghệ ly khai.

“Ngày mai chúng ta lại đến xem!”

“Ngà!”

Wisterialk0601.wordpress.com

Nghệ --- Bao Bồi

“Đệ đệ à, lão tỷ sau này có trải qua cuộc sống tốt đẹp hay không hoàn toàn trông cậy vào người rồi!”

“Ngà!”

“Người xem xong hai bức họa cuối cùng có thấy khác biệt ở đâu không?” Thượng Quan Vũ hỏi.

“Àn chương! Trên án chương của bút tích thật có tình khác sai một chữ, nếu không tỉ mỉ nhìn kỹ, là không nhìn ra!” Đây là một trong những phương pháp để nhận biết thật giả của người trong nghề sao!

“Thông minh, chúng ta ngày mai, ngày kia lại tới xem!”

“Vì cái gì?”

“Có thể kiếm được nhiều tiền hay không là dựa vào nó!” Vô vô đầu Thượng Quan Nghệ. “Công việc thay người ta sao chép chỉ có mấy đồng, lợi nhuận bút pháp rất lớn, ta trông cậy người!”

Cứ như vậy, hai người ở thư trai đợi suốt hai ngày, sau đó mua một ít giấy bút, thuốc màu về nhà. Một tháng sau, Thượng Quan Vũ ‘lên lên lút lút’ đem một bức họa bán cho lão bản thư trai. Lão bản mừng rỡ miệng cũng không khép lại được, hô to kiểm được rồi!

Wisterialk0601.wordpress.com

19. Quyển 2 - Chương 13: Chạy Trốn

“Xong rồi! Xong rồi! Chạy trốn thôi!” Thượng Quan Nghệ hướng ngoài cửa xông ra. Hắn vui vẻ đến thăm, hoàn toàn quên mất hắn để lại bức họa ‘nhất chi mai’ ở trên tường sẽ làm hắn bị bại lộ. Sai lầm! Thật là cực kỳ sai lầm!

“Lục, nếu chúng ta bị ‘bắt được’ có thể hay không cứ như vậy xong rồi!” Vừa nghĩ tới bản thân mình bị ngũ đại tổng quản thống biển (thống: ra sức, biển: làm thịt), Tử Nghiên thì hai chân nhùng ra, da đầu ngứa ngáy.

Xốc lên Tử Nghiên muốn xui lơ, “Nếu người không đi nữa giúp thiếu gia thu xếp đồ đạc, bây giờ người đã ngoạn xong rồi!”

“Người cũng đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi cùng chúng ta.” Lục nói với Thiệu Lam. Nếu đem người giữ lại bị phát hiện, vậy tung tích bọn họ xác định đã bị bại lộ thật rồi, còn muốn thần không biết quỷ không hay mà ‘ẩn mình’ cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

“Hiểu rồi! Ta đây đi ngay.” Thiệu Lam cũng vội vàng đi ra ngoài.

“Lục! Các người đây là...” Nhìn ba người vội vàng, Chu Sùng Văn tiến lên. “Các người đây là chuẩn bị đi đâu? Có cần phải vội vã như vậy không?” Thượng Quan gia đáng sợ như vậy?

“Bách Lý cung chủ có thể tìm tới đây, vậy Thượng Quan gia đại trạch đội truy bắt không lâu sau cũng sẽ phát hiện chúng ta ở chỗ này. Chỉ cần bọn họ vừa vào thành, chúng ta chính là chim trong lồng, muốn bay cũng bay không được. Mấy ngày nay thiếu gia nhà chúng ta cảm tạ mấy vị đã chiếu cố.” Hành cái lễ, cũng xoay người rời đi.

“Sùng Văn, Lăng Kỳ!” Triển Đình Hiển sau khi suy nghĩ sâu xa gọi hai người, “Các người cũng đi thu dọn đồ đạc, chúng ta cùng bọn họ ly khai.” Hắn cũng không thể để Bảo Bối rời đi như vậy. Hắn muốn đem Bảo Bối trên trời ban cho này cất giấu thật tốt, bảo hộ thật tốt. “Chuẩn bị trở về kinh!”

“Vâng!”

“Thiếu gia mấy thứ này đều phải lấy sao?”

“Đều lấy! Một món đồ cũng không để lại, một chút manh mối cũng có thể bị bọn họ tìm được, ăn cũng đều mang theo. Còn có Lục, người đi đem một bàn thức ăn kia xử lý, không thể để cho bọn họ phát hiện.” Thượng Quan Nghệ tỉ mỉ dặn dò. Suy nghĩ có còn bỏ sót cái gì hay không.

“Đúng rồi, Nghiên nhi người đi đem cái kia...chao ôi!” Xoay người đi tìm Tử Nghiên, Thượng Quan Nghệ cùng với Thiệu Lam ở phía sau đụng vào nhau, đồ trên tay đều rơi trên mặt đất, hai người vội vàng ngồi xổm xuống nhặt lấy.

“Công tử, xin lỗi! Ta không cố ý. Ta...” Thiệu Lam vội vã thu thập y phục trên đất, trong lúc vô tình đụng phải tay phải Thượng Quan Nghệ, ngã ra, ngay lập tức bắt lại.

“Không sao! Không sao! Thu thập nhanh lên đi...” Thượng Quan Nghệ cũng vội vàng nhặt đồ trên mặt đất, lại thấy tay mình bỗng nhiên bị người đối diện nắm lấy.

“Người làm gì thế?” Nhìn về phía Thiệu Lam.

“Công tử, người...” Lại nắm lên tay trái của Thượng Quan Nghệ sờ sờ, sau đó hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu một cái. “Thiệu Lam bái kiến chủ nhân, tạ ơn chủ nhân cứu mạng.”

“Đợi một chút, người nói ta là chủ nhân người? Đùa gì thế? Ta bây giờ muốn chạy trốn, chuyện cười lúc rảnh nói tiếp.” Thượng Quan Nghệ chuẩn bị đứng lên, lại bị Thiệu Lam bắt được.

“Thiệu Lam nói là sự thật! Bởi vì chủ nhân là người song mệnh, mà chúng ta chính là một phái thủ hộ và giúp đỡ ngài cải mệnh mà tồn tại khi ở thời khắc nguy nan. Sự phụ ta cũng là nghịch thiên chỉ ra mệnh cách của ngài nên mới gặp phải đại kiếp. Dập đầu một cái. “Xin chủ nhân nhất định phải thu lưu (thu nhận và giúp đỡ) Thiệu Lam, nếu không Thiệu Lam quỳ không đứng lên!”

Nhìn người quỳ dưới đất, Thượng Quan Nghệ hiện tại phi thường muốn tìm khối đầu hủ, sau đó lập tức đâm vào chết ngay. “Hắn bây giờ là đang chạy trốn đó! Sao còn xuất hiện đến tiết mục ‘nhận chủ’ thế này. Nếu như còn đang ở lúc bình thường hắn nhất định có hứng thú nghe một chút người này sẽ nói cái gì, nhưng mà hắn bây giờ một chút tâm tình cũng không có.

“Người muốn theo thì hãy theo đi! Bất quá sau này đừng gọi ta là công tử, cùng với Tử Nghiên bọn họ cũng gọi ta là thiếu gia đi! Nhớ kỹ đừng tìm bất kỳ kẻ nào đề cập tới chuyện này, đặc biệt là chuyện ‘song mệnh cách’ này, biết không?”

“Vâng! Thiếu gia, Thiệu Lam sẽ nhớ kỹ!” vui vẻ đứng lên.

“Thiếu gia, đã thu thập xong, có thể đi được rồi!” Ngoài cửa truyền tới tiếng gọi của Tử Nghiên.

“Đi thôi, đừng để cho bọn họ chờ sốt ruột!” Cầm đồ vật đi ra ngoài cửa.

“Ân!” Thiệu Lam cũng thu thập xong đồ đạc chạy theo.

Đi xuống dưới lầu, Thượng Quan Nghệ liền phát hiện Triển Đình Hiến cũng thu thập xong hành lý đứng ở đại sảnh.

“Hiển ca ca, ngươi cũng phải đi rồi sao?” Thượng Quan Nghệ đi tới trước mặt Triển Đình Hiến, cho người trước mặt một cái ôm thật chặt.

“Cám ơn ngươi mấy ngày nay chiếu cố đến, Hiến ca ca! Nhưng thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, cuối cùng cũng phải từ biệt, gặp nhau đối với ta ngươi chính là một loại duyên. Lúc ban đêm hiu quạnh Bảo Bối sẽ nhớ tới lòng tốt của ngươi, ôn nhu của ngươi, cái ôm ấm áp của ngươi. Mặc dù sau này ngủ không có người ôm, ta có thể sẽ mất ngủ, nhưng ta sẽ cố gắng để quen dần.” Nói mau thu lưu đi, nhà ngươi lớn như vậy cũng không sợ chúng ta nhiều hơn mấy người ăn không ở chùa. Thấy triển Đình Hiến không lên tiếng, Thượng Quan Nghệ quyết định lấy ra ‘đòn sát thủ’ của hắn — giả bộ đáng thương.

Buông ra tay ôm Triển Đình Hiến, dùng móng vuốt cực kỳ ‘khoa trương’ ‘lệ bên’ đến trong lòng ngực của Lục. Móc ra củ hành tây đã chuẩn bị trước, xoa vào trước mắt, sau đó trộn to đôi mắt ‘hồng hồng’ đáng thương quay đầu lại nhìn thoáng qua ‘Hiển ca ca’ của hắn, lại ‘kiên cường’ lau đi nước mắt, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn qua.

Lục không thẹn đã cùng sống chung mười mấy năm với Thượng Quan Nghệ, lập tức biết ngay mục đích của thiếu gia nhà mình, liền phối hợp vô vô sau lưng hắn, an ủi hắn: “Thiếu gia, chúng ta mau đi thôi! Nếu như bây giờ bị bắt trở về, không nhất định là chết nhưng khẳng định là sẽ bị lột da”

“Ô ~, Bảo Bối sợ nhất là đau đớn! Không muốn...ta không muốn bị bắt trở về, ô ~” Nha, nhanh lên a, ngươi không phải thích ‘ta’ sao? Nhanh lên đi!

Thấy Thượng Quan Nghệ khóc đến thở không được, Triển Đình Hiển kéo tiểu nhân nhi qua, lau nước mắt trên mặt. “Hiển ca ca cũng luyến tiếc Bảo Bối nha, nhưng Hiển ca ca có chuyện phải về nhà. Như vậy đi, nếu như Bảo Bối không ngại thì tới nhà ta ở đi, cho đến lúc người nhà của người không còn tức giận, thế nào?” Vốn là Triển Đình Hiển còn đang phiền muộn làm sao mở lời mời Thượng Quan Nghệ đi tới nơi ở của mình, hiện tại vừa khéo có cơ hội.

“Nhưng...nhưng Bảo Bối có thể gây thêm phiền phức cho Hiển ca ca không?” Thượng Quan nghệ mang trên mặt không đành lòng, nhưng trong lòng lại vui mừng.

“Sẽ không! Bảo Bối sao có thể là phiền toái của ta, ta cầu còn không được!” Triển Đình Hiển sợ Thượng Quan Nghệ không đáp ứng, vội vàng làm sáng tỏ.

“Vậy thì thiếp nhà Hiển ca ca có thể sẽ không hoan nghênh Bảo Bối hay không?” Lão bà nhà người nhiều như vậy, mỗi ngày một người cũng sẽ đem ta phiền chết.

“Sẽ không!” Triển Đình Hiển hơi sững sờ, khó hiểu làm sao Bảo Bối biết hấn thành thân rồi. Bất quá nghĩ đến tuổi tác bây giờ của hấn cùng với sự thông minh của Bảo Bối, lập tức thoải mái. “Các nàng không dám chán ghét Bảo Bối!” Nếu ai dám bất kính với Bảo Bối, hấn tuyệt đối sẽ không buông tha.

Oa! Người này cũng quá vô tình đi, bất quá hấn thích! Thượng Quan Nghệ nín khóc mỉm cười, nói: “Vậy Bảo Bối chỉ ở một chút, không quấy rầy quá lâu đâu!”

“Không việc gì, Bảo Bối muốn ở bao lâu đều có thể, không ai đuổi người!” Triển Đình Hiển cam đoan.

“Vậy được rồi, Bảo Bối phải làm phiền Hiển ca ca rồi! Nhưng Bảo Bối có cần mua lễ vật cho các tẩu tử hay không?” Dù sao cũng không phải tiêu tiền của mình, mua nhiều lễ vật hơn cũng không tiếc.

“Không cần!” Triển Đình Hiển đột nhiên cảm thấy ba chữ ‘các tẩu tử’ này thập phần chói tai. Hơn nữa Bảo Bối để tâm chọn lựa lễ vật chẳng mấy chốc sẽ phải bị ném bỏ. Nếu Bảo Bối biết được cũng chỉ biết thương tâm.

“Nga!” Không mua thì quên đi!” Dù sao những nữ nhân đó cũng chưa chắc để mắt tới.

“Nhà của Hiển ca ca ở đâu?”

“Kinh thành.”

“Có thật không? Thật tốt quá! Bảo Bối chưa từng đi kinh thành!” Nội viện hoàng cung, Thượng Quan Nghệ nghĩ thầm.

“Vậy càng tốt, đến lúc đó ta có thể cùng Bảo Bối đi dạo, đi thôi!” Kéo tay Thượng Quan Nghệ, vui vẻ chuẩn

bị khởi hành.

“Được! Bảo Bối cùng với Hiễn ca ca cười chung một con ngựa.” Quay đầu đối với Lục ở phía sau lén lút lấy tay làm dấu ‘V’, sau đó đắc ý cười một cái, dùng khẩu hình nói câu ‘giải quyết’.

‘Lợi hại’! Lục, Tử Nghiên cùng với Thiệu Lam vừa mới phản ứng được cùng lúc tán thán.

Ngồi nghỉ ở một trà bằng (lều), Thượng Quan Nghệ đem bản đồ mở ra ở trên bàn, cẩn thận nhìn. “Lục, cái này người cầm lấy!” Đem một xấp tạp phẩm (tấm, miếng) đưa cho Lục, trước chạy đến thành trấn gần kinh thành nhất, dọc đường trở về ‘giang hồ cứu tế’, sau đó đến nơi này hội họp cùng chúng ta.” Chỉ vào bản đồ.

“Thiếu gia đây là?” Mở ra vừa nhìn đúng là ‘dự báo thiếp’, chỉ có điều ở góc dưới bên phải đều nhiều hơn một nhánh hoa mai.

“Người chuyên tìm những ‘gian’ thương đó hạ thủ!”

Vừa kéo qua Triển Đình Hiễn, “Hiễn ca ca, cho mượn hồ ly nhà người một chút.” Cười híp mắt nhìn chăm chăm Chu Sùng Văn, Chu Sùng Văn sợ run lên.

“Tùy tiện, bất quá đừng dùng phá hư là tốt rồi!” Đẩy đi cái đầu vẽ mặt cầu khẩn.

“Không hư được!” Lại móc ra từ trong túi một xấp tạp phẩm giao cho Chu Sùng Văn. “Cái này giao cho người, làm phiền người một đường đi thẳng hướng tây kinh thành mà trộm, ở trà lâu lớn nhất kinh thành cùng chúng ta hội họp.”

“Vì sao muốn như vậy?” Chu Sùng Văn phát hiện dưới góc phải tạp phẩm của mình là một nhánh hồng mai.

“Người phụ trách trộm những nhà tham quan, còn tạp phẩm là trước phát hay sau phát thì tùy các người. Hy vọng cuối cùng các người không bị bắt được.” Cất bản đồ xong, “Cái này gọi là ‘cuồng dã, phi cuồng dã, kỳ thật sở cuồng dã’ (lừa, không lừa, thật ra là bị lừa). Làm bọn họ choáng váng.” Thấy hai mắt Triển Đình Hiễn ‘phát quang’ nhìn chăm chăm mình, Thượng Quan Nghệ lập tức bổ thêm một câu: “Biểu ca dạy ta!”

“Thiếu gia, vì sao để cho ta rời đi? Nếu như người gặp nguy hiểm thì sao!” Lục đem Thượng Quan Nghệ kéo qua bên cạnh, không yên tâm hỏi, nếu như người nợ thừa dịp hấn không có ở đây đối với thiếu gia làm loạn thì làm sao bây giờ!

“Cho nên ta đem con hồ ly kia sai khiến đi rồi! Còn lại con ‘cẩu cẩu’ kia không có nhiều uy hiếp. Với lại ẩn theo thời gian suy tính người cũng sẽ hội họp cùng chúng ta trước! Yên tâm đi, đừng quên nếu có thứ gì tốt lưu lại cho thiếu gia ta!”

“Đã biết! Vậy thiếu gia ngươi phải cẩn thận một chút, gia hỏa Lý Lăng Kỳ kia vẫn luôn khó chịu nhìn ngươi!”

“Ta biết!” Thượng Quan Nghệ nhìn về phía Lý Lăng Kỳ đứng bên cạnh Triển Đình Hiến, Lý gia ở Khánh Nguyên đảm nhiệm tước vị hầu gia. Quả nhiên là gia tộc chuyên môn sinh ra ‘trung thần’.

Bên kia Thượng Quan Nghệ cùng Lục giao phó chuyện này, bên này ba người Triển Đình Hiến cũng thảo luận.

“Sùng Văn, vừa khéo ngươi có thể mượn cơ hội lần này đi lục soát những tội chứng chúng ta cần, cũng sẽ không bị người hoài nghi!” Triển Đình Hiến nói với Chu Sùng Văn.

“Như vậy cũng tốt, giảm bớt được một chút phiền toái.” Chu Sùng Văn nhìn thoáng qua Thượng Quan Nghệ đang cùng Lục nói chuyện. “Ngươi thật sự định mang theo Nghệ Bảo Bối kia hồi cung?”

“Đúng vậy!” Triển Đình Hiến gật đầu.

“Danh nghĩa gì? Nam sủng?”

“Sùng Văn!” Triển Đình Hiến nổi giận la lên, “Ta chưa bao giờ coi Bảo Bối là nam sủng!” Hắn không cho phép bọn họ đối đãi Bảo Bối như vậy. Đây không chỉ là vũ nhục Bảo Bối, cũng là vũ nhục mình.

“Vậy ngươi muốn cho người trong hậu cung đem hắn trở thành cái gì. Đình Hiến đừng để cho hắn biến thành vật cản trở của ngươi! Ngươi là hoàng đế, có nhiều tình cảm là không cần thiết.”

“Sùng Văn, ta biết mình đang làm cái gì, đừng nói nữa!” Thấy Bảo Bối hướng mình vẫy tay, Triển Đình Hiến đi qua.

“Lăng Kỳ, nếu như Nghệ Bảo Bối này thật sự trở thành vật cản trở của Đình Hiến, bất luận thế nào cũng phải diệt trừ hắn!” Nếu nói ‘ái tình’ đã hủy diệt một ‘đế vương’ của Khánh Nguyên rồi, tuyệt không thể để hủy diệt một lần nữa.

“Cái này không cần ngươi nói, vô luận trả giá bao nhiêu đại giới!” Lý Lăng Kỳ nhìn chằm chằm Thượng Quan Nghệ.

Tử Nghiên và Thiệu Lam đánh xe ngựa, Lý Lăng Kỳ cưỡi ngựa ở bên cạnh, Thượng Quan Nghệ và Triển Đình Hiến cưỡi chung một con ngựa, tựa vào trong lòng ngực Triển Đình Hiến, chơi đùa đồ vật trong tay.

“Bảo Bối, hôm qua chúng ta gặp nam nhân tên Tần Duẩn kia là ai vậy?” Cùng tên với nhiếp chính vương của Yến Khánh, hy vọng không phải là mình đa tâm.

“Người nói hần hả, Bảo Bối cũng không rõ lắm! Bất quá cũng có người gọi hần là cái gì ‘Tần vương’. Dù sao cũng là người bên kia của biểu tỷ phu! Vạn tuế, giải được rồi!” Vứt đi món đồ chơi trong tay, chơi qua rồi, giữ lại cũng không có ý nghĩa gì. “Hần có vấn đề gì sao?” Ngửa khuôn mặt nhỏ lên hỏi.

Vỗ vỗ đầu Thượng Quan Nghệ, Triển Đình Hiễn lắc đầu nói: “Không có, chỉ là có chút khó hiểu hần sao lại cùng người trong vô lâm có qua lại mà thôi!”

“Nghe nói là lúc rời nhà trốn đi, tìm được người định mệnh — ‘Liên ca ca’ của ta, lại là cam tâm tình nguyện làm ‘phía dưới’ việc ấy, cho nên...” sống chết cũng không tiếp nhận làm Mộc Dĩ hoàng đế Yến Khánh, làm hại ‘muội phu’ hần đành phải hạ ám chiêu.

“Cho nên cái gì?” Giữ chặt người phía trước.

“Cho nên Bảo Bối cũng rời nhà trốn đi a, nhìn xem có đúng hay không tìm được một người định mệnh thuộc về Bảo Bối, tin tưởng ‘biểu ca’ của ta cũng nghĩ như vậy, nếu không làm gì không ở nhà thích ăn thích uống, đi ra làm chi để bị giày vò.”

“Đương gia Thượng Quan gia không phải thành thân rồi sao! Vì sao còn muốn đi tìm?” Lý Lăng Kỳ chen vào.

“Người chắc là sẽ không hiểu! ‘Bọn họ’ một ngày nào đó là sẽ muốn chia tay, tri tâm không nhất định là phu thê, hay là cả đời sinh tử chỉ giao thích hợp hơn, hiểu không?” Hướng Lý Lăng Kỳ cười một cái.

“Vậy Bảo Bối tìm được người định mệnh rồi chưa?” Triển Đình Hiễn hỏi Thượng Quan Nghệ.

“...Không biết nữa, có lẽ tìm được rồi, có lẽ nhận lầm...” Đã từng cho là mình tìm được rồi, nhưng đến cuối cùng cái gì cũng không có, cho nên vẫn là không tìm được!

Thấy tự viện (chùa) xa xa, Thượng Quan Nghệ nói: “Hiễn ca ca phía trước kia chính là quốc tự — Phá Sơn tự sao? Nghe nói mặt trời mọc ở đó rất đẹp, Bảo Bối muốn đi xem, có được hay không!”

“Được, dù sao ta cũng chưa xem qua mặt trời mọc ở Phá Sơn tự, đêm nay chúng ta liền tìm nơi ngủ trọ ở đó, sáng sớm mai xem mặt trời mọc!” Khó có được Bảo Bối có nhã hứng, “Bảo Bối xem qua mặt trời mọc chưa?”

“Có một lần cố ý cả một đêm không ngủ leo núi xem mặt trời mọc, bất quá cái gì cũng không nhìn thấy.”

“Tại sao?”

“Ai...ngày đó trời đầy mây!” Hần còn bị muỗi chích u mầy cục. Ai... chuyện cũ không dám nhớ lại a ~~~

20. Quyển 2 - Chương 14: Cái Này Gọi Là ‘mị Lực

“Đùi gà, đùi gà của ta! Không được cướp đùi gà của Bảo Bối, đem nó trả lại cho ta! Cắn chết người, cho người thoát!” Thượng Quan Nghệ nằm ở trên giường, nhắm hai mắt, trong miệng ra sức cắn cắn cắn, hai tay không ngừng vung vẩy.

“Bảo Bối! Bảo Bối! Không có ai đoạt đùi gà của người, nhả ra!” Triển Đình Hiến vỗ vỗ tiểu nhân đang nói mớ, đem cắn cắn cắn ở trong miệng kéo ra, ngủ cũng không thành thật, còn nhớ đến đùi gà của hắn.

Đặt tay lên trán người nằm mê man trên giường, ân, hoàn hảo, hạ sốt rồi! Ba ngày trước thật là dọa mọi người sợ, mặt trời mọc không thấy được, lại nghênh đón một trận mưa lớn, sau đó liền phát sốt, vẫn sốt cao không lùi, sốt suốt ba ngày. Tất cả thuốc đều không hữu hiệu! Người đều suýt nữa bị sốt làm cho hồ đồ rồi, sợ đến nỗi Tử Nghiên khóc suốt mấy ngày. Hôm nay mới có khởi sắc.

“Tiểu lung bao! Bảo Bối muốn ăn tiểu lung bao!” Người vừa mới an tĩnh, lại hô to muốn ăn bánh bao.

“Bảo Bối ngoan, hảo hảo ngủ! Chờ hết bệnh rồi, Hiến ca ca liền dẫn người đi ăn tiểu lung bao nổi tiếng nhất kinh thành!” Nằm ở bên cạnh đem người ôm vào trong ngực, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn còn có chút ửng hồng. “Bảo Bối, người nói ta nên nắm bắt người làm sao. Đến cùng có nên dẫn người tiến cung hay không, người nói người vĩnh viễn sẽ cùng ta, sẽ không ly khai...”

Sáng sớm.

Triển Đình Hiến trở mình, đem tay khoắc qua bên cạnh, lại nhào vào khoảng không, lập tức giật mình tỉnh giấc. “Bảo Bối! Bảo Bối!” Thấy bên cạnh không có ai, cũng không có độ ấm, chứng minh người đã đi một khoảng thời gian. Triển Đình Hiến vội vàng mặc quần áo vào, đẩy cửa ra đi tìm Thượng Quan Nghệ, lại thấy người nọ toàn thân bạch y, tóc nhỏ giọt nước, đứng ở trong sân nghe tiếng chuông tảo khóa (tảo: sớm, khóa: khóa học) của tự viện, đem người cảm giác tựa như ngộ nhập tiên tử phạm trần, khiến người ta không dám quấy nhiễu.

“Thanh thần nhập cổ tự, sơ nhật chiếu cao lâm

Khúc kính thông u xử, thiện phòng hoa mộc thâm

Sơn quang duyệt diệu tính, đàm ảnh không nhân tâm

Vạn lại thử giai tịch, duy văn chung khánh âm.”

Tiến lên, đem khăn mặt phủ trên đầu tiểu nhân nhi vẫn còn nhỏ nước, “Bảo Bối, sao hôm nay sớm như vậy thì có nhà húng ngậm thơ ở trong sân, nhìn xem, ngay cả tóc cũng không có lau khô, chẳng phải là muốn sinh bệnh.” Kéo tiểu nhân vào nhà, nhấn ngồi lên ghế, hai tay lau mái tóc như tơ, hôm nay lại lần nữa thấy được tài hoa của Bảo Bối, hắn cũng có thể từ trong thơ nghe được Bảo Bối hướng tới tự do tự tại, vô ưu vô lự.

Thượng Quan Nghệ an tĩnh ngồi trước người Triển Đình Hiến, mặc cho hần giúp mình lau đầu. “Bảo Bối là bị đói làm tỉnh ngủ, thấy Hiến ca ca còn đang ngủ thì tự mình đi tìm thức ăn, đáng tiếc là không tìm được nhà bếp của tự viện, đành phải đi tắm trước. Hiến ca ca hay là chúng ta hạ sơn đi, ta muốn ăn thịt, Bảo Bối là động vật ăn thịt, không thể ăn cỏ!” Để lộ ra hai cái tiểu nha hổ (răng khểnh), xoay người cười ở trên đùi Triển Đình Hiến. “Chúng ta vừa ăn vừa đợi Lục, có được không!” Ôm cổ Triển Đình Hiến.

“Vậy Bảo Bối tính không xem mặt trời mọc sao?”

“Ai...Xem ra là Bảo Bối không có mệnh xem mặt trời mọc rồi, lần tới Hiến ca ca lại cùng ta xem đi!” Đầu tựa vào trên vai Triển Đình Hiến.

“Vậy thì nghe Bảo Bối!” Dem Thượng Quan Nghệ ôm đến. Chúng ta thu thập một chút rồi xuống núi, Bảo Bối có nhớ mấy ngày nữa phải đến nhà ta ở không?”

“Nga!” Thượng Quan Nghệ gật đầu. “Nhưng Bảo Bối không muốn đi, Bảo Bối sợ.” Có điểm tịch mịch cúi đầu.

“Nói cho Hiến ca ca Bảo Bối đang sợ cái gì? Người không phải đã nói đáp ứng chuyện của người khác nhất định phải làm được, đây mới là hành vi của đại trượng phu.” Giúp tiểu nhân mang giày.

“Có một ngày có thể Hiến ca ca bởi vì không còn thích Bảo Bối nữa liền đuổi Bảo Bối đi hay không?” Thượng Quan Nghệ kéo tay Triển Đình Hiến nghiêm túc hỏi. “Chưa từng có người nào giống như Hiến ca ca chiếu cố Bảo Bối như vậy, đối với Bảo Bối thật tốt. Bảo Bối sợ đi về rồi Hiến ca ca không phải là một người của Bảo Bối nữa, người sẽ có rất nhiều việc cần phải làm, sau đó đã quên còn có một người là Bảo Bối.”

“Bảo Bối nhất mực lo lắng chuyện này sao?” Triển Đình Hiến nhìn ánh mắt Thượng Quan Nghệ, “Cho dù trở về, ta cũng chỉ là ‘Hiến ca ca’ của một mình Bảo Bối!” Bởi vì Bảo Bối đối với mình mà nói là sự tồn tại đặc biệt nhất.

“Vô luận làm sai chuyện gì, Hiến ca ca cũng sẽ không tức giận? Cho dù lừa gạt người?”

“Ta thích nhất dáng vẻ Bảo Bối cười trộm lúc bịa chuyện thành công, chỉ cần không quá giới hạn, ta sẽ không tức giận đâu!” Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Vậy cho dù đi về, người sẽ bồi Bảo Bối cùng ăn cơm, cùng ngủ chung sao?”

“Đúng vậy.” Đây là niềm vui lớn nhất của mình.

“Vậy Hiến ca ca có hay không sẽ bảo hộ Bảo Bối, không để cho ta bị khi dễ?”

“Bảo hộ người cả đời!” Triển Đình Hiến cam đoan.

Cả đời quá dài, đã từng có người nói qua ‘cả đời’, tiếc là...Thượng Quan Nghệ nhắm mắt lại, ghé vào trong lòng Triển Đình Hiến. “Nếu như ngày nào đó Hiến ca ca muốn đuổi Bảo Bối đi, nhớ tự mình đến nói, không để cho ta nghe được từ trong miệng người khác.”

“Sẽ không có một ngày như vậy!”

“Không phải là muốn đi sao? Ta đi gọi Tử Nghiên và Thiệu Lam.” Khôi phục trở lại Nghệ Bảo Bối thường ngày, Thượng Quan Nghệ nhảy xuống giường chạy đi.

“Chạy chậm một chút!” Thấy Thượng Quan Nghệ chạy mất dạng, Triển Đình Hiến thu hồi nụ cười trên mặt. “Đi ra đi!”

Một bóng đen lóe ra, quỳ trên mặt đất, “Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng!”

“Điều tra thế nào rồi?” Ngồi ở trên ghế nhìn ám vệ đang quỳ.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Thượng Quan gia xuất động một nhóm lớn nhân mã kiểm soát, đã đem phạm vi mở rộng đến mấy nước khác.”

“Bọn họ đang tìm người nào?”

“Một là đương gia nhị thiếu Thượng Quan gia, một nghe nói là biểu thiếu gia Thượng Quan gia, người cung cấp manh mối đều có phần thưởng lớn.” Ám vệ báo cáo.

“Nói vậy Thượng Quan gia thật có một biểu thiếu gia rời nhà trốn đi!”

“Phải, thuộc hạ thăm dò được, mỗi nhóm tầm nã đều nhận được một ‘mệnh lệnh kỳ quái’.”

“Nói đi!”

“Tìm một tên gia hỏa gọi là ‘Nghệ Bảo Bối’ trước hết đánh một trận!”

“Ha ha ha...!” Triển Đình Hiến cười sặc sụa, hẳn rồi cuộc biết vì sao Bảo Bối gấp như vậy chạy trốn chết.

“Hiến ca ca, chúng ta có thể đi rồi!” Xa xa truyền tới tiếng kêu của Thượng Quan Nghệ.

“Người lui ra đi!” Xem ra Bảo Bối không phải cố ý tiếp cận mình.

“Thần cáo lui!” Lập tức không thấy tung tích.

Triển Đình cầm lấy bao y phục đi đến cửa viện, dắt tay Thượng Quan Nghê.

“Hiển ca ca sao chậm vậy, Bảo Bối đói bụng rồi!”

“Chúng ta đi liền, ta mời khách!”

“Vốn chính là Hiển ca ca cầm tiền!”

Tửu lâu.

“Ngon, ngon quá đi!” Thượng Quan Nghê mỗi tay một cái đùi gà lần lượt cắn. “Còn sống thật là hạnh phúc! Đùi gà! Ta thích nhất!” Một ngụm ăn hết tiểu lung bao Triển Đình Hiển uy tới (uy: cho ăn, dứt cho).

Tử Nghiên cũng gặm đùi gà, nhìn trộm trên mâm còn sót lại một cái bánh bao, hỏi: “Thiếu gia, đùi gà là món người thích nhất, vậy tiểu lung bao tính là cái gì?”

“Đương nhiên cũng thích nhất!” Động tác thật nhanh giữa hai cái đùi gà kẹp lấy cái bánh bao cuối cùng chạy.

“Hong (tiếng niệm thần chú), thiếu gia, người thật là ích kỷ! Sao có thể chiếm hết!” Tử Nghiên bĩu môi. “Người khác cũng không có ăn được, Lam, có phải người cũng không có ăn được, phải không?”

“Ta không thích ăn bánh bao!” Thiệu Lam cười cười.

“Cái gì chứ!” Tử Nghiên nhục chí. “Thiếu gia, ta muốn ăn tiểu lung bao! Không cho ta ăn ta sẽ khóc cho người coi!” Tử Nghiên uy hiếp nói.

Cái gì? Thượng Quan Nghê dĩ nhiên là sốt ruột, vội vàng gọi tiểu nhị, lại gọi ba lung bao. “Chỉ cần người đừng khóc, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Người mặc sức mà ăn, nghìn vạn lần đừng khách khí!” Lau đi mồ hôi lạnh.

“Bảo Bối sao quan tâm Tử Nghiên như vậy?” Triển Đình Hiển ăn dấm chua.

“Ai...” Thở dài, kéo Triển Đình Hiển qua một bên. “Tiếng khóc của hần có thể đem người chết dọa cho sống lại, người sống dọa cho chết đi! Chúng ta vẫn là tiêu tiền giải nạn đi! Không phải chỉ có mấy lung bao thôi

sao, dù sao vẫn tốt hơn so với có người thương vong.”

Trên đài nữ hát rong hát xong từ khúc, xuống đài tới xin tiền thưởng, đi tới trước bàn Thượng Quan Nghệ bọn họ. “Cám ơn gia khen thưởng!” Chuẩn bị lấy hai lượng bạc Thượng Quan Nghệ để trên bàn.

“Dừng lại!” Lau rửa tay xong, cầm lên cây quạt ngăn trở nữ tử lấy bạc. “Để tiểu gia ta thỏa mãn mới được!”

“Vị tiểu thiếu gia này muốn như thế nào?” Người như vậy gặp nhiều rồi, nữ hát rong nhìn về phía vẻ mặt bôi tiểu (cười đều?) của Thượng Quan Nghệ.

“Hát cho gia khiến mọi người vui vẻ, bạc này người liền lấy đi, nếu không...hắc hắc hắc ~ ~” Dùng cây quạt khều khuôn mặt nữ tử, “Người hiểu chứ...”

“Bảo Bối!” Triển Đình Hiến đen mặt kéo tay Thượng Quan Nghệ xuống. Người này cái gì không ham học, học người ta trêu chọc con gái nhà lành.

“Suyt! Đừng quấy rầy, tiểu mỹ nhân phải hát rồi!” Ý bảo Triển Đình Hiến im lặng.

Nữ tử mới vừa hát mấy câu, Thượng Quan Nghệ liền phun một ngụm rượu trong miệng, ho khan liên tục, Triển Đình Hiến vội vàng vừa đám lưng vừa vỗ ngực.

Này không phải hát, đây là muốn mạng người hả! Thượng Quan Nghệ lau miệng một chút. “Ta muốn nghe chính là từ khúc vui vẻ, không phải thanh minh hát ai ca (nhạc buồn) làm gì!” Gục ngã trên người Triển Đình Hiến. Ai oán nói: “Bảo Bối chính là muốn cảm thụ một chút cảm giác làm ‘dâm tặc’, sao ánh mắt vẫn không xoi mói trên người nàng, ô ~ ~ mệnh ta khổ a!” Đoạt lấy tỷ bà trên tay nàng, “Gia hôm nay sẽ dạy cho ngươi, ca khúc này rốt cuộc hát làm sao!” Hoàn hảo ở đây không có người Thượng Quan gia.

Đi tới lan can lầu hai, nhảy lên trên ngồi xuống, nhấc lên một chân đem tỷ bà kê lên, ngẩng đầu lên hát:

“Hồng trần đa khả tiểu (Cõi trần nhiều nực cười)

Si tình tối vô liêu (Si tình nhàm chán nhất)

Mục không nhất thiết dã hảo (Tự cao tự đại cũng tốt)

Thử sinh vị liễu (Cuộc đời này chưa dứt)

Tâm khước dĩ vô sở nhiễu (Tâm cũng không còn hỗn loạn)

Chích tướng hoán đặc bán thể tiêu diêu (Chỉ muốn đổi được nữa đời tiêu dao)

Tĩnh thì đối nhân tiếu (Tĩnh thì đối người cười)

Mộng trung toàn vong điệu (trong mộng toàn bộ quên hết)

Thán thiên hắc đặc thái bảo (Than trời tối còn quá sớm)

Lai sinh nan liêu (Kiếp sau khó dự đoán)

Ái hận nhất bút câu tiêu (Yêu hận xóa bỏ tất cả)

Đối tử tương ca ngã chích nguyện khai tâm đáo lão (Đối tử tương ca ta chỉ nguyện vui vẻ đến già)

Phong tái lãnh bất tướng đào (Gió sẽ lạnh nhưng không muốn trốn)

Hoa tái mỹ dã bất tướng tiếu (Hoa sẽ đẹp nhưng cũng không cần)

Nhâm ngã phiêu diêu (Mặc cho ta phiêu diêu)

Thiên việt cao tâm việt tiếu (Trời càng cao tâm càng nhỏ)

Bất vấn nhân quả hữu đa thiếu (Không hỏi nhân quả có bao nhiêu)

Độc tự túy đảo (Tự mình say ngã)

Kim thiên khóc minh thiên tiếu (Hôm nay khóc ngày mai cười)

Bất cầu hữu nhân năng minh liễu (Không cầu có người có thể hiểu)

Nhất thân kiêu ngạo (Một mình kiêu ngạo)

Ca tại xướng vũ tại khiêu (Ca hát nhảy múa)

Trường dạ mạn mạn bất giác hiểu tương khoái nhạc tầm hoa. (Đêm dài đằng đằng bất giác hừng đông đi tìm khoái lạc. ”

Nhảy xuống, đem cầm trên tay ném trả cho nữ hát rong đang há hốc mồm, “Muốn kiếm tiền, đi học một chút đi!” Nói xong đi hướng Triễn Đình Hiễn đang tươi cười. “Hiễn ca ca biết kế tiếp là cái gì không?”

“Cái gì?” Triễn Đình Hiễn cười hỏi. Tiểu nhân nhi này không biết là lại muốn làm cái gì nữa.

“Nên có người đi ra trêu chọc ta!” Thượng Quan Nghệ vừa dứt lời, có một giọng nam truyền tới.

“Hoàng lão bản, từ lâu này của ngươi từ khi nào tới một vưu vật như vậy, thiếu gia ta hôm nay bao hấn!”

Xem đi, ta đã nói! Thượng Quan Nghệ giang tay, bắt đặc dĩ nói: “Cái này gọi là ‘mị lực’, hiểu rồi chứ!”

Thiệu Lam gật đầu, Lý Lăng Kỳ sững sờ, Tử Nghiên vẫn tiếp tục ăn, mà Triễn Đình Hiễn lại nhức đầu chọc thái dương. Bảo Bối của hấn quả nhiên là một kẻ dờ hơi, còn là một kẻ dờ hơi thích gây chuyện thị phi khắp nơi.

Mười ngày sau, trà lâu ở kinh thành.

“Oa! Oa! Oa oa! Thật sự là quá đẹp!” Chảy nước miếng cẩn thận sờ từng viên dạ minh châu trên bàn, Thượng Quan Nghệ trong lòng nở ra nhiều đóa ‘hoa nhỏ’. “Lục, ngươi thật sự là người tốt! Ta yêu ngươi chết mất!” Chạy lên trước hôn Lục phong trần một mỗi một cái. Lại đi sờ dạ minh châu vừa tròn, vừa tròn, vừa lạnh, đáng yêu của hấn.

Dùng tay áo lau đi nước miếng trên mặt, ngồi qua một bên, liếc mắt nhìn Triễn Đình Hiễn hung tợn nhìn mình chăm chăm, nhướng mày khiêu khích. “Thiếu gia, ngươi chỉ quan tâm dạ minh châu, sao không hỏi xem vì sao ta về trễ!”

“Vì sao?” Bảo a! Bảo a! Hôn hạt châu.

“Ta đụng phải người Thượng Quan gia!”

“Cái gì!” Sau đó cuống quýt đi đón dạ minh châu bị ném lên không trung.

Giúp Thượng Quan Nghệ nhặt lên hạt châu rơi xuống đất. “Bắt quá bọn họ không có phát hiện ra ta! Nhưng ta lại nghe nói mỗi nhóm bọn họ đều được ra lệnh, thiếu gia muốn biết không?”

“Không muốn! Ta không muốn!” Che kín hai tai, nhất định không phải là chuyện tốt gì!

Kéo xuống hai tay Thượng Quan Nghệ, ghé vào lỗ tai hắn hô lớn: “Sau khi tìm được Nghệ Bảo Bối, trước đánh một trận!” Sau đó nhanh chóng nhảy qua một bên.

“A ~ ~ ~” Thượng Quan Nghệ thét chói tai, cái này... mệnh lệnh này nhất định là Lạc Lạc hạ xuống!

“Hiển ca ca, chúng tay lập tức đến nhà của ngươi đi, tiểu lung bao sau này ăn tiếp, Bảo Bối không muốn chết đâu!” Gắng sức ôm thắt lưng Triển Đình Hiển, mặc cho người làm thế nào cũng kéo không ra.

“Được, lập tức đi ngay! Chúng ta không đợi Chu Sùng Văn nữa!” Không biết Bảo Bối biết thân phận của hắn rồi có tức giận hay không.

...

“Nga!” Tử Nghiên há to mồm nhìn cổng thành to lớn trước mắt, nơi này là...

“Không thể nào!” Thiệu Lam cũng vẻ mặt kinh ngạc.

“Mất mặt!” Thượng Quan Nghệ khinh bỉ nói: “Các ngươi cũng quá không có kiến thức rồi! Sau này đừng nói là theo ta lẫn lộn!”

“Bảo Bối sau khi biết thân phận ta rồi không sợ hãi?” Triển Đình Hiển thấy vẻ mặt Thượng Quan Nghệ bình tĩnh, dường như đã sớm biết.

“Biết a! Nào có ai làm tên trộm chỉ lấy sổ sách, còn không biết nỗi khổ nhân gian, tiêu tiền như nước. Lúc đó thì hoài nghi các ngươi là người của hoàng thất rồi!” Ngón tay hướng về phía Lý Lăng Kỳ, “Còn có gia hỏa này cả ngày cứ kêu ‘lớn mặt! lớn mặt!’, đáng vẻ cao cao tại thượng, người trí tuệ đều sẽ biết! Đúng không, Lục.”

“Đúng!” Lục gật đầu.

“Bảo Bối lúc nào phát hiện?” Trách không được hắn hỏi mình những vấn đề kỳ quái đó.

“Lúc quần đấu tri phủ!” Nhìn Triển Đình Hiển, nói: “Tiến vào rồi, ngươi còn là Hiển ca ca của Bảo Bối sao?”

“Vô luận là ở đâu cũng là Hiển ca ca của Bảo Bối!”

“Vậy Bảo Bối cũng phải quỳ lại hành lễ sao?” Quỳ của hắn không phải người nào cũng có thể nhận nổi.

“Không cần!”

“Hoàng thượng!” Lý Lăng Kỳ kêu to, tại sao có thể như vậy.

“Câm miệng!” Liếc mắt trừng Lý Lăng Kỳ.

“Vậy ba người bọn họ?” Ngón tay chỉ những người khác.

“Người của Bảo Bối đều không cần! Hiện tại có thể tiến vào chưa!” Thật sự là một chủ nhân bao che...

“Được, đừng quên thêm cho ta một bài tử, tránh cho người ta coi như phiền tử (kẻ lừa đảo) kéo ra ngoài chém, tiểu thái giám ở đó cũng kiêu ngạo hơn so với chúng ta!”

“Trở về ta liền sai người đi làm, tổng cộng bốn tám ‘miễn quỳ!’”

“Được! Đi, tiến cung!” Sải bước đi qua.

Sau đó mọi người đều là trở mắt nhìn hần bị thị vệ giữ cổng đẩy ra ngoài, ném qua một bên.

21. Quyển 2 - Chương 15: Một Ngọn Lửa

“Thiếu gia ngươi có đau hay không?” Nhìn Thượng Quan Nghệ tư thế đi kỳ quái, Thiệu Lam lo lắng hỏi. Một cái ngã kia nặng như vậy, nhất định là bị bầm rồi.

“Ân...không đau.” Từ chối người khác đỡ, tư thế kì quái đi lên phía trước, thỉnh thoảng xoa xoa cái mông. Nha, hai người thị vệ này hạ thủ thật ngoan (hung ác, tàn nhẫn), cái mông của hần thiếu chút nữa thì biến thành bốn múi rồi, đau chết luôn!

“Làm sao có thể không đau, bọn họ chính là rất dùng sức đem thiếu gia ‘ném’ đi ra!” Lục đi tới bên cạnh Thượng Quan Nghệ. “Có cần ta đi ‘cảm tạ’ bọn họ một chút hay không?”

“Tùy tiện đi!” Hần hiện tại một chút tâm tình cũng không có, chỉ muốn hảo hảo nằm ở trên giường, ở trên cái mông đắp lên một cái khăn lạnh buốt, những cái khác một chút hứng thú cũng không có.

“Ta một chút phải đi làm!” Người thương tổn thiếu gia tuyệt đối không thể bỏ qua, bất luận là nguyên nhân gì.

“Đừng quên tính luôn phần của chúng ta!” Tử Nghiên và Thiệu Lam đứng cùng một chỗ. Những thị vệ đó lại dám đối đãi với Bảo Bối thiếu gia nhà hần.

“Các người nói đủ chưa!” Giọng nói chói tai vang lên. “Còn không mau một chút, cọ cọ xát xát cái gì! Đây là nội viện hoàng cung, không phải là địa phương thấp hèn tiếp đãi các người trước đây, không muốn chết thì thành thật một chút, tuân thủ tốt quy củ (phép tắc) của nơi này.” Ngạo mạn nói.

Hừ, nam sủng như thế được mang theo về từ ngoài cung hoàng đế nào không có, cũng hứng khởi một lúc mà thôi. Hiện tại được sủng ái có ích lợi gì, cũng không thể sinh con dưỡng lão, đến cuối cùng cũng rơi vào kết cục thê thảm! Cái gì tiểu chủ, nói trắng ra là, bất quá chỉ là một tiện nô hầu hạ người trên giường!

“Người...” Tử Nghiên tức giận tiến lên, xem ra tên thái giám này đúng là ngại mệnh mình quá dài rồi!

“Nghiên nhi lui ra!” Thượng Quan Nghệ dừng bước lại. “Công công nói không có sai, bất luận là ở đâu cũng có quy củ của chính bọn hắn. Nếu chúng ta muốn ở chỗ này, đương nhiên cũng phải tuân thủ quy củ của hoàng cung này, ngài nói đúng không!” Nhìn thái giám phía trước câu ra khóe miệng. “Hơn nữa khó có khả năng ở nơi cao quý này thấy được một con chó điên bị thiến đi ra sủa bậy, còn không thưởng thức!”

“Lớn...lớn mật!” Thái giám tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Chưa từng có ai dám cư xử với mình vô lễ như thế, dù cho quý phi nương nung được sủng ái cũng phải lễ nhượng (nhượng bộ) hắn ba phần, một nam sủng nhỏ nhỏ mà vô lễ như vậy.

“Đổi câu khác đi! Hai chữ này ta nghe quá nhiều lần rồi. Gia hỏa Lý Lăng Kỳ kia mỗi ngày kêu la như thế. Liếc mắt thái giám vẻ mặt xanh mét, bốn người Thượng Quan Nghệ tiến vào tiểu viện hoang vắng lại hẻo lánh phía trước. Nhìn viện tử cỏ dại mọc lan tràn cùng với gian phòng ẩm ướt. Thượng Quan Nghệ phát hiện tâm tình mình bây giờ ‘phi thường tốt’.

“Lý Lăng Kỳ kia nhất định là cố ý để cho thái giám làm khó dễ chúng ta, nếu không sao lại bằng mặt không bằng lòng đem chúng ta an bài ở nơi này!” Tử Nghiên tức giận ném hành lý lên bàn. “Hoàng đế kia rõ ràng lúc gần đi bảo hắn chiếu cố chúng ta thật tốt.”

“Quên đi, người bây giờ tức giận cũng vô dụng.” Thiệu Lam an ủi nói: “Trời sắp tối rồi, vẫn là nhanh chóng thu thập đi, chúng ta cũng không thể ở lại nơi âm lạnh như vậy!”

“Không cần!” Thượng Quan Nghệ tựa ở cửa, “Đêm nay chúng ta không ở đây, sau này cũng sẽ không ở đây.” Ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài, nói: “Đã lâu không có cắm trại dã ngoại rồi, chúng ta liền mở dạ hội lửa trại đi!”

“Vạn tuế!” Tử Nghiên tung hô.

“Lục ‘cảm tạ’ xong hai thị vệ, người đi ngự thiện phòng ‘mượn’ một chút điểm tâm, chúng ta buổi tối dùng!”

“Nhưng hoàng thượng tối nay sẽ không qua đây sao?” Thiệu Lam hỏi.

“Xuất cung lâu như vậy, nhất định có rất nhiều công văn chờ hắn xử lý. Vả lại Lý Lăng Kỳ kia cũng sẽ cố

ý kéo hẳn, cho nên đêm nay hẳn sẽ không qua đây. Cũng không có ai đem thức ăn cho chúng ta.” Thượng Quan Nghệ nhảy lên một thân cây, nằm ở trên. “Các người đi chuẩn bị một chút đồ vật tối nay phải dùng, ta ngủ trước một lát.”

“Đã biết!” Ba người tản ra, mỗi người tự đi làm việc.

Đấu với ta, Thượng Quan Nghệ câu lên nụ cười lạnh. Nếu bọn họ muốn ngoạn, mình liền phụng bồi tới cùng, chỉ cần bọn họ không hối hận là được. Đến lúc đó đừng trách Thượng Quan Nghệ ta không có chuyện gì đánh trước nói sau, ngoạn ‘chết’ các người.

Cứ như vậy, bốn người Thượng Quan Nghệ đêm đầu tiên ở hoàng cung trải qua bữa tối ở trong sân một ‘phế phòng’ gần lãnh cung. Bất quá không có cảnh tượng thê thê lương lương, chỉ có suốt đêm vui vẻ ca hát nói cười.

Triển Đình Hiến xoa cái cổ đau nhức từ trên đại điện đi tới. Tối hôm qua hồi cung thì vội vàng xử lý tấu chương tồn đọng và nghe ám vệ báo cáo, nếu muốn tẩy trừ triều đình thì phải có chuẩn bị chu đáo. Đến khi người phía dưới nhắc nhở hẳn phải lâm triều rồi, hẳn mới phát hiện mình suốt một đêm không có chợp mắt.

Không biết Bảo Bối của hẳn một đêm này ngủ có được không, có ăn no hay không. Tiểu nhân nhi này cái gì cũng có thể chịu đựng được, chỉ có ăn, mặc, ngủ ba thứ này là không được. Đêm giường phải lót thật mềm mại, còn phải có một thứ để hẳn ôm. Mỗi lần đều phải ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh, nếu không sẽ đại phát tính khí (phát cáu, nóng nảy). Nghĩ tới đây, Triển Đình Hiến bất tri bất giác cười ra tiếng.

“Hoàng thượng có chuyện gì vui vẻ như vậy?” Thiếp thân thái giám ở sau lưng hỏi. Hoàng thượng là một tay hẳn trông coi, từ trước đến giờ chưa từng thấy qua hẳn cười như vậy, Xem ra lần xuất cung này nhất định là có phát sinh chuyện gì ...

“Không có, chỉ là nghĩ tới một người thú vị. Dừng chân, quay qua vị công phía sau đối với hẳn tình như phụ tử. “Hẳn vô cùng khả ái, người nhất định sẽ thích hẳn!”

“Phải không, vậy lão nô cần phải gặp mặt vị chủ tử này có thể để cho hoàng thượng vui vẻ như thế!” Lão thái giám hòa ái cười cười. Khó có được hoàng thượng có người ngưỡng mộ, như vậy cũng tốt, vị trí kia thật sự quá cô đơn.

“Ta dẫn hẳn hồi cung rồi, bây giờ chúng ta liền đi qua nhìn xem.” Vẻ mặt cười tự hào, tựa như muốn hiển bảo bối gì vậy.

“Hoàng thượng còn có rất nhiều tấu chương chưa có xem đấy!” Lý Lăng Kỳ thấy Triển Đình Hiến muốn đi gặp Thượng Quan Nghệ, lập tức đuổi theo ngăn cản. “Chờ thêm mấy ngày nữa làm xong rồi đi cũng chưa muộn!” Để cho hẳn ở nơi đó thêm mấy ngày nữa, có thể tự động biến mất.

“Lý tướng quân tối hôm qua ngủ có ngon không?” Lão thái giám tiến lên, hơi lộ vẻ nghi ngờ hỏi Lý Lăng Kỳ.

“Tại hạ ngủ rất tốt, công công hỏi như vậy là có ý gì?” Không biết tại sao hắn hỏi như vậy.

“Vậy là tốt rồi!” Bỗng nhiên sùng sộ lên, nổi giận quát: “Nhưng bệ hạ lại một đêm không ngủ vội vàng đến hừng đông, người không cho hoàng thượng nghỉ ngơi là có dụng ý gì! Long thể có tổn hại người gánh vác nổi không!”

“Thần biết tội!” Lý Lăng Kỳ lập tức quỳ dưới đất.

“Quên đi, đứng lên đi!” Triển Đình Hiến khoát khoát tay. “Bây giờ ta đi xem Bảo Bối, những tấu chương đó tối nay trẫm sẽ xem.”

“Thế nhưng...” Lý Lăng Kỳ thấy Triển Đình Hiến đi, định nói cái gì, chỉ thấy một nhóm lớn thái giám và thị vệ chạy về phía trước, vội vàng vàng.

“Đều làm cái gì vậy! Có còn chút quy củ nào không!” Lão thái giám quát. Hoảng loạn như vậy còn ra thể thống gì nữa!

“Hoàng thượng vạn tuế!” Một đám người lập tức quỳ xuống thỉnh an Triển Đình Hiến.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Triển Đình Hiến hỏi.

“Hồi bẩm hoàng thượng!” Thống lĩnh thị vệ tiến lên nói. “Một phệ phòng gần lãnh cung bị cháy, thần đang dẫn người đi dập tắt lửa.”

“Vậy còn không mau đi! Đừng để lửa cháy lan ra!” Lão thái giám vội la lên, đây đã là lúc nào rồi! “Có người thương vong không, nhớ hình như chỗ đó là phòng trống mà sao lại có lửa!”

Nghe nói là gần lãnh cung, Lý Lăng Kỳ sửng sốt một chút, cũng sẽ không là ...

“Người biết ai ở chỗ đó sao?” Thấy Lý Lăng Kỳ vẻ mặt biến sắc, Triển Đình Hiến không để ý hỏi, nhìn hướng gió chắc là không cháy lan qua đây.

“Không...không biết...”

“Nơi đó vốn là một gian phòng trống, nhưng hôm qua có người đi vào ở, là Vương phó tổng quản tối hôm qua đích thân dẫn đi.”

Nghe thống lĩnh thị vệ vừa nói như vậy, Lý Lăng Kỳ càng thêm xác định phán đoán của mình.

“Là ai ở đó?”

“Hoàng thượng, nghe nói là tối hôm qua Lý tướng quân giao cho Vương công công bốn người.

“Người nói cái gì?” Triển Đình Hiến kinh hãi, hôm qua hắn đem bốn người Bảo Bối giao cho Lăng Kỳ, để hắn an trí thật tốt, hắn lại dám...

“Lý Lăng Kỳ...” Giận dữ phất tay áo, vội vàng thi triển kinh công phi thân mà đi.

“Nhìn cái gì chứ! Còn không mau đi bảo hộ hoàng thượng!” Lão thái giám kêu tỉnh mọi người bị dọa sợ. “Lý tướng quân người làm chuyện gì vậy!”

Trùng mắt liếc Lý Lăng Kỳ quỳ trên mặt đất, cũng vội vã đuổi theo Triển Đình Hiến.

Khi Triển Đình Hiến chạy tới hiện trường thì chỉ thấy ánh lửa ngút trời, khói dày đặc cuộn cuộn. Trong lòng nhất thời nguội lạnh, xông lên phía trước. Bảo Bối! Người không thể có chuyện gì! Trong lòng cầu khẩn.

“Hoàng thượng...” Mọi người cứu hỏa thấy hoàng thượng cũng tới, vội vàng định hành lễ.

“Được rồi! Còn không mau đi dập tắt lửa cho trầm! Người cứu ra chưa?”

“Hồi...hồi bẩm hoàng thượng...thế lửa quá lớn, căn bản không vào được!” Vương phó tổng quản sợ đến quỳ dưới đất không ngừng run rẩy. Hắn cũng không biết sao lại như thế này a!

Triển Đình Hiến tức giận đến đập tới một cước, “Ai cho người đem bọn họ dẫn tới đây!” Hắn hiện tại hận không thể lập tức chém tên cầu nô tài này.

“...nô tài...”

Triển Đình Hiến thấy thế lửa ngày càng lớn, lòng nóng như lửa đốt. “Còn đứng ở đó làm gì, nếu như người ở bên trong có chuyện gì, trầm để cho các người chôn cùng!”

Thượng Quan Nghệ ở phía sau cây thấy Triển Đình Hiến dáng vẻ khẩn trương, trong lòng âm áp. Chỉ biết là người này có hứng thú với mình, nhưng không ngờ bản thân lại khẩn trương như thế. Đào ra hết đám người trong nhà, thật sự không có ai đối xử với mình như vậy.

Bất quá đùa giỡn vẫn là phải diễn thôi, nếu không trận hỏa hoạn này của hấn không phải là vô ích sao! Cho nên cảm động là có, nhưng ‘nợ’ này vẫn phải đòi. Móc ra củ hành tây hướng vào con mắt hơ hơ, nặn ra vài giọt nước mắt, đối với Lục bọn họ so một cái thủ thế thắng lợi, liền xông ra ngoài.

“Hiển ca ca...” Thượng Quan Nghệ ‘khóc’ chạy hướng về phía Triển Đình Hiển nhào tới trong lòng ngực người mặc long bào. “Bảo Bối không phải cố ý...thật sự...” Nước mắt chảy ròng.

“BảoBối!” Thấy tiểu nhân nhi không bị thương chút nào nhào tới trong lòng mình, Triển Đình Hiển kích động ôm chặt. “Không sao, hù chết Hiển ca ca rồi!” Lau sạch nước mắt trên mặt Thượng Quan Nghệ.

“Hiển ca ca, Bảo Bối không phải cố ý châm hỏa.” Đáng thương kéo kéo tay áo Triển Đình Hiển. “Là gian phòng này quá âm u, cho nên Bảo Bối muốn sưởi ấm gian phòng, ai biết...” Lệ rơi đầy mặt.

Kháo! Lục trộm củ hành tây này ở đâu, sao cay như vậy, thật là đau mắt quá đi!

Nhìn con mắt hồng hồng, Triển Đình Hiển đau lòng cực kỳ. “Bảo Bối tối hôm qua chính là ngủ ở gian phòng này sao?” Bọn hỗn đản kia!

“Không có!” Lắc lắc đầu. “Tối hôm qua phòng không thể ở, Bảo Bối ngủ ở trong sân.” Kèm theo một cái hắt xì thật to, đem nước miếng phun lên long bào.

“Cái gì!” Ngủ ở trong sân.

Xoa xoa bụng, “Bảo Bối sẽ viết thư cho biểu ca, để cho hấn đền cho người một căn phòng khác! Dù sao phòng này cũng cũ như vậy, cho nên cũng tốn không bao nhiêu tiền đi?” Kéo kéo Triển Đình Hiển, “Viết thư, có thể cho Bảo Bối một bữa cơm ăn không? Bảo Bối tối hôm qua không có ăn cơm, chẳng lẽ ở đây phải ‘dùng tiền’ mua cơm ăn sao?” Cố ý nói hoàng cung đặc biệt nghèo nàn, đặc biệt keo kiệt.

Nghe Thượng Quan Nghệ nói xong, Triển Đình Hiển không kiên nhẫn. “Tối hôm qua không có ai đưa cơm cho Bảo Bối ăn!” Những tên nô tài này lá gan càng lúc càng lớn rồi!

“Không có! Được rồi, một lát đừng quên nhắc nhở Bảo Bối chớ quên thêm một điều nữa vào trong thư!”

“Thêm cái gì?” ôm lấy Thượng Quan Nghệ, xem ra tiểu nhân nhi này đúng là tức giận rồi!

“Nhớ quét dọn vệ sinh sạch sẽ! Để tránh bị người ta nói Thượng Quan gia chúng là nơi ‘dơ bẩn’! Người nói có đúng không Vương phó tổng quản!” Hướng về phía người đang sợ hãi quỳ dưới đất hỏi.

“Không...không phải...” Hấn không biết người nọ là người của Thượng Quan gia, đây chính là bá chủ giàu có nhất trên toàn đại lục sao!

“Được rồi!” Triễn Đình Hiễn không vui. “Đem những cẩu nô tài này phạt trượng năm mươi đại bản, đuổi ra khỏi hoàng cung!”

“Hoàng thượng tha mạng a!” Hắc thật sự không biết đó là một chủ nhân đặc biệt a! “Hoàng thượng, nô tài chỉ là làm theo phân phó của Lý tướng quân.”

“Rốt cuộc hắc là hoàng thượng hay trẫm là hoàng thượng!” Triễn Đình Hiễn phẫn nộ. Hắc biết Lăng Kỳ không thích Bảo Bối, nhưng chưa từng nghĩ hắc làm như vậy.

“Các người đều nghe rõ cho ta, hắc là khách nhân ta mời về, cũng là chủ tử của các người, đừng lại để ta thấy các người đối xử bất kính với hắc!” Đối với mọi người quỳ dưới đất nói. “Bắt hắc kéo xuống chém cho trẫm, ngay cả ai là chủ nhân cũng không biết sống cũng uống phí!”

Không để ý người kêu khóc cầu xin tha thứ, nói: “Bảo Bối đối bụng không, đi, chúng ta đi ăn cơm!”

“Đừng tưởng rằng một bữa cơm là ta đã tha thứ cho người! Ở bên ngoài đáp ứng ta một điều cũng không làm được!” Hắc chính là quạt gió cả một đêm.

“Đúng! Ta sai rồi! Bảo Bối tha thứ cho ta đi!”

“Xem biểu hiện sau này của người đi!”

“Lần tới nhớ đổi mùi vị củ hành tây một chút, xem này hơi vào mắt.” Đau lòng a!

“Ta cũng không muốn a! Ai biết Lục lấy ở đâu!” Đem nước mắt chảy không ngừng và nước mũi lau chùi sạch sẽ trên người Triễn Đình Hiễn.

“Đến! Công tử ném thử món chân giò sở trường của ngự trù đi!” Lão thái giám gấp một miếng thịt cho Thượng Quan Nghê.

“Cám ơn!” Thượng Quan Nghê gửi cho một nụ cười tươi.

“Không cần!” Tại sao khả ái như vậy lại biết lễ độ. “Ăn nhiều một chút!”

“Bảo Bối, đừng tức giận!” Dụ dỗ người ngồi ở trên đùi mình. Từ lúc mới vào đến giờ chưa từng cho mình một vẻ mặt hòa nhã. “Ta cũng xử phạt bọn chúng rồi!”

Nhai thức ăn trong miệng, Thượng Quan Nghệ liếc Triển Đình Hiển một cái. “Tâm hồn ta bị tổn thương làm sao có thể nhanh như vậy thì lành, còn phải đợi thêm mấy ngày!” Thấy Triển Đình Hiển vẻ mặt uể oải, vành mắt phủ đen, Thượng Quan Nghệ có chút lo lắng hỏi: “Hiển ca ca mệt mỏi lắm không? Tại sao có vành mắt đen! Như vậy sẽ mau già lắm!”

“Hoàng thượng bận rộn cả đêm, ngay cả ngủ cũng không ngủ!”

“Như vậy a...” Nhìn nhìn Triển Đình Hiển, lại nhìn lão thái giám ân cần. “Bảo Bối cũng ngủ không ngon!”

“Vậy Bảo Bối bằng lòng cùng Hiển ca ca đi ngủ không?”

“Sàng giường của người thoải mái không?”

“Tuyệt đối là thoải mái nhất toàn bộ hoàng cung.”

“Vậy...” Thả đôi đũa trong tay, “Bảo Bối đi tắm trước!”

“Được!” Triển Đình Hiển vui vẻ vô cùng.

“Có muốn cùng tắm hay không?” Thượng Quan Nghệ ý xấu hỏi.

“Không được, ta tắm rồi, ta ở đây chờ Bảo Bối trở về!” Hắn sợ tới lúc đó không khống chế được bản thân.

“Vậy quên đi!” Cầm lên một cái đùi gà, ngân nga tiểu khúc đi hướng hồ tắm lớn phía sau.

22. Quyển 2 - Chương 16: Tình Điều’ Và ‘tình Thú

Thượng Quan Nghệ ở trong hồ tắm lớn bơi qua bơi lại. “Thoải mái!” Kể từ khi xuất môn hắn đã không tắm rửa thật tốt. Xem ra hoàng cung này cũng không phải là tồi tệ.

“Thiếu gia, người xác định đây là y phục sao?” Tử Nghiên giơ lên y phục cung nữ mang vào, nói cái gì mà lúc ‘hầu hạ’ hoàng thượng nhất định phải mặc, nhưng này cũng quá mỏng, quá trong suốt rồi đi!

Bơi tới bên thành hồ, nửa người trên ghé vào thành hồ, chân ở trong nước vỗ nước. Thượng Quan Nghệ nhìn Tử Nghiên giơ lên ‘thần thị trang’ (trang phục trong suốt), nói: “Không hiểu sao, cởi hết ra da thịt nhẵn nhụi có cái gì tốt mà nhìn, như ẩn như hiện mới có cảm giác, cái này gọi là ‘tình điều’!” Leo lên bờ tiếp nhận y phục trong tay Tử Nghiên mặc vào, quay một vòng.

“Thế nào, ta đẹp không?” Bày ra dáng vẻ khêu gợi.

“Đẹp...” Tử Nghiên đỏ mặt. Nếu như thiếu gia dùng diện mạo chân thực càng đẹp hơn.

Thượng Quan Nghệ đi tới trước gương soi, thấy mình vẫn rất xinh đẹp, rất khêu gợi. Đặc biệt là làn da như tuyết bên dưới lớp sa mỏng màu đỏ, càng thêm dụ người phạm tội.

“Vậy đi thôi ~” Đi cho Hiển ca ca của hắn thấy, trêu chọc một chút!

“Hả?” Sẽ mặc cái này đi? Xem ra hoàng đế kia cũng không dễ chịu rồi!

Triển Đình Hiển cố nén buồn ngủ đợi Thượng Quan Nghệ. Cũng không biết tiểu nhân nhi này tắm xong chưa, Triển Đình Hiển tựa vào trên giường, đang lúc mệt mỏi muốn ngủ thì nghe thấy tiếng kêu quen thuộc, vừa mở mắt nhìn, thiếu chút nữa đem mình tức chết!

“Người mặc đây là cái gì vậy!” Triển Đình Hiển rống to.

“Y phục a!” Thượng Quan Nghệ vô tội nói.

“Ta biết đây là y phục, nhưng ai kêu người mặc!” Thật là đáng chết...‘xinh đẹp’! Triển Đình Hiển hiện tại cảm thấy toàn thân mình khô nóng khó chịu.

“Là các cung nữ tỷ tỷ nói đây là khi cùng ‘ngủ’ với hoàng thượng nhất thiết phải mặc. Lẽ nào Bảo Bối mặc không đẹp sao? Lúc mới soi gương thấy đẹp vô cùng mà!” Cố ý quay một vòng trước mặt Triển Đình Hiển, đem hương khí (mùi thơm) trên người quạt bay qua.

“Rất...rất đẹp!” Cổ sức rớt một chén nước, hạ thân sưng lên.

“Vậy là tốt rồi!” Kéo Triển Đình Hiển, “Đi, đi ngủ thôi!”

Còn đi ngủ, hắn hiện tại ngủ được sao!

Thượng Quan Nghệ đi phía trước, Triển Đình Hiển đứng tại chỗ bất động. ‘Tê’ một tiếng, truyền đến âm thanh xé y phục. Chỉ thấy y phục trên người Thượng Quan Nghệ ít đi hơn phân nửa, một nửa kia nằm ở trên tay Triển Đình Hiển.

“Y phục này chất lượng thật là tệ quá!” Thượng Quan Nghệ nhìn y phục trên người biến thành vãi vụn.

Sau đó cố ý nói: “Nắm tay thì nắm tay đi, làm gì đi nắm y phục, chẳng lẽ không biết ‘y phục làm việc’ của nam sủng trong ‘truyện thuyết này’, không nhận được xé xuống à!” Khinh bỉ liếc mắt nhìn Triển Đình Hiển.

“Người...” Nhìn mảnh vải trên tay cùng với nửa thân trần của Thượng Quan Nghệ.

“Thiếu gia, ta biết rồi! Y phục này trong suốt gọi là ‘tình điều’, y phục kia dễ xé có phải gọi là ‘tình thú’ hay không?” Tử Nghiên nghe được âm thanh xé rách y phục từ ngoài cửa chạy vào.

“Ngủ đi!” Triển Đình Hiến quát to một tiếng, lập tức yên tĩnh, đem nửa thân trần của Thượng Quan Nghệ kéo lên giường, dùng chăn đắp kín, ôm thật chặt. Hắn hiện tại rất muốn Bảo Bối, nhưng là hắn không thể. Hắn muốn để cho Bảo Bối cam tâm tình nguyện đem mình giao cho hắn, không phải là bởi vì hắn là hoàng thượng.

“Chờ chút!” Thượng Quan Nghệ xốc chăn lên, ngồi dậy. “Những mảnh vải này quấn lên người thật sự rất khó chịu!” Động thủ đem mảnh vải trên người đều kéo xuống hết, sau đó ‘khỏa thân’ chui vào trong chăn. “Oa! Lạnh quá đi!” Lộ đầu nhỏ ở bên ngoài lắc lắc.

“Người ngủ trước đi, ta đi tắm!” Đợi thêm nữa, hắn nhất định sẽ điên mất. Vội vã đi hướng phòng tắm, cố gắng để cho mình tỉnh táo một chút.

“Có cần ta đi cùng người không?”

“Người ngủ đi!”

“Vậy người đi sớm về sớm!” Vẽn mông lên đẩy Triển Đình Hiến lão đảo.

Cho đến khi Thượng Quan Nghệ ngủ say, Triển Đình Hiến mới đứng dậy, đi tới ngoài điện, kêu lão thái giám về mặt kinh ngạc, “Lý Phúc, hậu phi gần đây nhất là ai vậy?” Hắn hiện tại cần phải giải nhiệt rồi trở về.

“Là Tiêu quý phi!”

“Bãi giá!”

“Tuân mệnh!” Sao đang ngủ ngon lành lại muốn đến chỗ Tiêu quý phi? Chẳng hiểu, chẳng hiểu!

“Còn nữa đem cung nữ đưa y phục kia xung quân biên thù!” Thiếu chút nữa hại chết mình rồi!

Nghe bên ngoài yên tĩnh lại, Thượng Quan Nghệ trên giường mở mắt ra. Triển Đình Hiến này còn rất thú vị, vậy mà nhân thành cái bộ dáng này! Nằm thành hình chữ đại () chiếm giữ cả long sàng, lăn cuồn cuộn. Long sàng lục đại quốc thiên hạ này hôm nay rốt cuộc bị Thượng Quan Nghệ hắn toàn bộ ngủ qua. Nếu vừa nãy ‘Hiển ca ca’ hắn nghĩ muốn miễn cưỡng, hắn để cho hoàng đế này ném thử tư vị bị XXOO!

Tên thái giám kia bị xử lý rồi, ‘Hiển ca ca’ của hắn cũng bị trêu ghẹo rồi, giờ đến phiên cái tên gia hỏa Lý

Lăng Kỳ kia! Đắp kín chắn, xoay người đi ngủ.

Hoàng thượng ngài bây giờ là muốn đi sao?” Nữ nhân trên giường đứng dậy, phủ thêm một kiện áo khoác, tiến lên giúp Triển Đình Hiển thay y phục. Hoàng thượng hồi cung tìm nương nương thị tắm đầu tiên chính là mình, xem những nữ nhân kia còn có thể nói cái gì.

“Trẫm phải trở về, còn có một đồng tấu chương đang chờ phê duyệt mà!” Bảo Bối hẳn là sắp thức dậy rồi, tiểu yêu tinh này căn bản là cố tình, cố ý mặc như vậy chọc hấn kích động tức giận.

“Nhưng thần thiếp luyện tiếc hoàng thượng!” Mượn cơ hội khoác lên người Triển Đình Hiển, dùng bộ ngực lộ ra bên ngoài ra sức cọ cọ, cố gắng khơi mào dục vọng nam nhân trước mắt lần nữa.

Triển Đình Hiển không kiên nhẫn kéo nữ nhân ra, “Trẫm còn phải bận rộn, Tiêu phi bởi vậy cần phải biết được chừng mực mới phải chứ!”

“Vâng, thần thiếp biết sai rồi!” Thấy hoàng thượng sầm mặt, Tiêu quý phi vội vàng quỳ xuống, “Thần thiếp chỉ là quá nhớ nhung bệ hạ, mới có thể lỡ lời.”

“Đứng lên đi!” Kéo nữ nhân trên đất, “Trẫm trở về ngự thư phòng đây, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi!” Cát bước rời khỏi tẩm cung.

Tiêu quý phi quỳ dưới đất đứng dậy kêu thiếp thân thị nữ, “Mộc dục!” Ngày mai nàng có thể khoe khoang rồi. (mộc dục: tắm rửa)

“Nô tỳ đi chuẩn bị ngay!”

Lập tức tin tức hoàng đế hồi cung lâm hạnh Tiêu quý phi đầu tiên ngay ở trong hoàng cung truyền ra. Ngoài nàng ra những phi tần nhận được tin tức đều đổ kị ở trong cung điện của mình đập bể đồ đạc, cũng đều đã quên có một công tử ban ngày được hoàng đế ôm về tẩm cung. Dù sao một nam nhân được sủng ái cũng không ngồi lên được hoàng hậu vị đã bỏ trống năm năm.

Triển Đình Hiển nhanh chóng tắm rửa, sau khi xóa bỏ hương khí trên người, liền vội vàng chạy về tẩm cung của mình, sợ Bảo Bối thức dậy tìm không được mình.

“Bảo Bối thức chưa?” Thấy vẻ mặt Lục quái dị giữ ở ngoài cửa.

Lục không có lên tiếng, chỉ là gật đầu một cái, chỉ chỉ bên trong, sau đó hành lễ với Triển Đình Hiển xong liền lui xuống.

Đây là ý gì, mang theo nghi hoặc Triển Đình Hiễn cho người lui ra, lặng lẽ đi vào, lại thấy tiểu nhân nhi mà hấn lo lắng mặc một bộ áo choàng tằm màu trắng, quỳ gối trên giường, vênh mông lên, chẳng biết đang làm gì.

Cảm thấy có người đến gần, Thượng Quan Nghệ nhanh chóng đem đồ vật giấu kỹ, đắp chăn lên, giả bộ thở ra.

“Bảo Bối, người mới vừa làm gì thế?” Kéo chăn ra, cởi giày lên giường, đem người kéo đến trong ngực mình.

“Đi ngủ!” Về mặt kiên định.

“Nga, phải không?” Triển Đình Hiễn đùa giỡn nói: “Vậy người đi ngủ ôm cái thìa làm gì?” Rút ra cái thìa bạc Thượng Quan Nghệ giấu ở phía sau. Chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, rất muốn cắn lên một ngụm.

“Ta là thấy cái thìa này quá đẹp, mới ôm nó.” Nói mà mặt không đỏ tim không loạn.

“Bảo Bối!” Võ vố mông Thượng Quan Nghệ, “Trong cung mới vào một nhóm chó săn ‘hung hãn’, có muốn cùng đi xem với Hiễn ca ca không?” Không tin hấn không sợ.

Vừa nghe Triển Đình Hiễn muốn dẫn mình đi xem chó, Thượng Quan Nghệ cấp tốc nhảy qua góc giường. Chó chính là thứ hấn sợ nhất, nếu có một ngày hấn bị bắt, không cần nghiêm hình tra tấn, chỉ cần dắt con chó đi một vòng ngay trước mặt hấn, hấn nhất định nhận tội.

“Bảo Bối chỉ là...” Dùng ngón tay chỉ đầu giường long sàng.

Thượng Quan Nghệ theo tay Triển Đình Hiễn nhìn sang, đã nhìn thấy một viên dạ minh châu rất lớn khảm ở giữa tượng gỗ long chủ (miệng rồng) trên đầu giường, nhất thời minh bạch.

Đem người ở chân giường kéo qua, “Bảo Bối, viên dạ minh châu này không thể dời đi, nó dùng để chắn phong thủy, nếu như người thích, ta sẽ tặng người một số trong những viên dạ minh châu khác, được không?”

“Được!” Bảo bối người ta chắn phong thủy, hấn vẫn không nên lấy đi. Nếu như người này tức giận một cái kéo mình đi xem những con chó ‘đáng yêu’ kia sẽ không tốt.

“Bảo Bối vì sao thích dạ minh châu như vậy?” Loại đồ vật này ở gia đình giàu có thường dùng để chiếu sáng.

Thượng Quan Nghệ không thôi sờ sờ hạt châu trong long chủ, nói: “Bởi vì chúng nó ở ban ngày cùng với những châu bảo khác giống nhau, rất bình thường không có gì lạ. Nhưng khi đến tối, nó lại có thể trong đêm đen phát ra ánh sáng, thật giống như ánh sáng trong bóng tối luôn đại biểu cho hy vọng vậy. Mà nó cũng không giống như ngọn nến, sau khi tự cháy hết thì không còn gì cả. Miễn là người cần, nó có thể phát

sáng vĩnh viễn.”

“Bảo Bối muốn làm một viên dạ minh châu phát sáng vĩnh viễn?” Nguyên lai Bảo Bối luôn nghĩ như thế.

“Không!” Thượng Quan Nghệ lắc đầu, luôn ‘phát sáng’ rất mệt mỏi.

“Bảo Bối muốn làm chính là một viên dạ minh châu được đặt ở trong hộp, chỉ ở những lúc cần thiết mới có thể được lấy ra. Hơn nữa so với những viên ‘dạ minh châu’ khác đều phải sáng hơn. Bất luận trong nghịch cảnh nào cũng có thể mang cho người cần nó hy vọng vô hạn.

Triển Đình Hiền ôm chặt Thượng Quan Nghệ, “Bảo Bối nguyện ý làm ‘dạ minh châu’ của ta không?”

“Không có khả năng đó!” Kéo tay Triển Đình Hiền, “Bất quá Bảo Bối hy vọng Hiền ca ca sẽ không cần dùng đến ‘nó’ để chiếu sáng.” Cứ bình bình an an thật là tốt.

“Bài tử của ta người sai người làm xong chưa?” Thượng Quan Nghệ chợt nhớ tới ‘miễn quỳ’ của mình.

“Làm xong rồi, cho người!” Đưa cho Thượng Quan Nghệ bốn tám bài tử nhỏ, “Cất kỹ, đừng để mất. Có thời gian đi ngự hoa viên chơi đùa, mấy ngày nay ta rất bận, chờ mấy ngày nữa hết bận, ta sẽ cùng người!”

“Không cần, người đi làm việc là tốt rồi, đại sự quốc gia trọng yếu hơn! Bảo Bối sở trường nhất chính là ‘tự ngu tự nhạc’, người yên tâm đi!” (ngu: tiêu khiển, nhạc: vui)

Đúng vậy, người sẽ tự mình tìm thú vui! “Bảo Bối lại bồi Hiền ca ca ngủ tiếp, có được không?” (bồi: theo, cùng)

“Được!” Ngoan ngoãn nằm bên cạnh Triển Đình Hiền, “Lẽ nào Hiền ca ca vừa mới ở chiếu cố một vị tấu tẩu vận động mà quên ngủ sao?” Tò mò hỏi.

“Câm miệng!” Triển Đình Hiền đen mặt đè chặt Thượng Quan Nghệ, “Ngoan ngoãn ngủ, không có lần sau, nếu không ta liền dẫn người đi nhìn cầu đá!” Người không thành thật.

“Ta là muốn nhắc nhở người miệt mài quá độ sẽ đối với thân thể không tốt...” Nhỏ giọng nói.

“Nghệ Bảo Bối!”

“Ngủ!” Lập tức nhắm mắt lại. Nếu như thời gian có thể dừng lại ở thời khắc này thì tốt biết bao! Thượng Quan Nghệ ở trong lòng thì thầm.

“Thật là nhàm chán!” Ngồi ở dưới gốc cây than thở. ‘Hiển ca ca’ của hần bận thanh lý triều đình, mỗi ngày chỉ có buổi tối rảnh mới cùng mình ăn cơm. Sau khi ôm đở hần ngủ xong, phải đi tìm một lão bà nào đó cõn (lăn, lộn) sàng đan.

“Thiếu gia, người vừa rồi mới cùng một tần phi cãi vã, tại sao lại nhàm chán!” Tử Nghiên cũng ngồi xổm một bên.

“Người có ý gì!” Cho Tử Nghiên một cái bạo lật (cú đầu?), “Người là nói thiếu gia ta thích cùng những bà tám nhàm chán đó cãi cọ!” Hần có nhàm chán như vậy sao! Nhìn ở xa xa nữ nhân vây cùng một chỗ với nhau khoe khoang. “Các nàng cũng không ngấm lại, nếu không phải là ta mỗi ngày châm lửa, các nàng nào có cơ hội thay phiên dập lửa!” Còn cố ý đến cảnh cáo hần không nên độc chiếm hoàng thượng.

“Thiệu Lam đâu? Sao không thấy?” Sẽ không bị thất lạc chứ!

“Bị ‘hồ ly’ kia gọi đi rồi!”

“Nga, vậy chúng ta đi những nơi khác đi dạo một chút!”

Thượng Quan Nghệ dọc theo đường nhỏ đi thẳng, bỗng nhiên nghe thấy có người đang khảy đàn, liền theo tiếng đàn đi tới một tẩm cung.

“Nghệ công tử nếu đã tới, mời vào đây ngồi một chút!” Tiếng đàn dừng lại, một giọng nữ dễ nghe truyền tới.

“Tỷ tỷ làm sao biết ta?” Thượng Quan Nghệ đi vào viện tử ngây thơ hỏi.

“Ở hậu cung này ngoại trừ hoàng thượng ra, cũng chỉ có thái giám với thị quân. Cách ăn mặc của công tử không phải là nội thị, mà thị quân lại không thể tùy ý ly khai viện tử của họ. Vậy người chính là người bạn kia mà hoàng thượng từ ngoài cung mang về.” Mỹ nhân cười.

“Chẳng lẽ ta thì không thể là thị quân?” Thượng Quan Nghệ đi tới ngồi xuống bên cạnh cầm.

“Người không giống!”

“Nhưng người đây rất giống những ‘tẩu tẩu’ kia của ta! Xin hỏi người là vị nương nương nào?” Nhận lấy nước trà cung nữ đưa tới.

“Tẩu tẩu?” Nữ nhân che miệng cười khê. “Ta là hoàng thượng sắc phong Văn phi.”

“Cái gì? Người mới là tần phi!” Thượng Quan Nghệ khiếp sợ đứng lên, vẻ mặt tức giận nói: “Hiển ca ca cũng thật quá không có ánh mắt rồi, người so với những quý phi nương nương kia mạnh hơn nhiều, nhất định là người không có tranh thủ tình cảm, mới không thăng cấp được nữa, ta giúp người!”

Từ ngày đó trở đi, Thượng Quan Nghệ ngày nào cũng chạy đến chỗ Văn quý phi, thường xuyên qua lại, Triển Đình Hiến cũng chú ý đến, lại cũng cố ý đến chỗ Văn phi ngồi một chút, muốn nhìn xem rốt cuộc là nữ nhân thế nào có thể khiến cho Bảo Bối chú ý, có thể làm cho Bảo Bối tiến cung mới có năm ngày luôn nói tốt giúp nàng. Thời gian dài, mới phát hiện nữ tử này không sảo không náo, lại cùng một chỗ với Bảo Bối rất tốt, sẽ hạ chỉ phong quý phi. (sảo = náo: tranh cãi, ồn ào, ầm ĩ)

Sau khi Thượng Quan Nghệ liên tục mười ngày đến chỗ Văn quý phi, mỗi ngày đều đợi đến rất khuya mới trở về. Sau đó ở ngày thứ mười một, hẩn thận trọng lại tới đây, đuổi lui toàn bộ thái giám cung nữ, kéo Văn quý phi vào trong phòng, móc ra một phong thư giao cho Văn quý phi.

“Tỷ tỷ...cái này...cái này cho người!” Đỏ mặt kín đáo đưa cho Văn quý phi.

“Đây là cái gì?” Văn quý phi nhìn hai chữ to trên phong thư khiếp sợ.

“Thư...thư tình...”

“Cái này...”

“Ta...ta biết...” Cuốn vạt áo, “Nhưng ta vẫn là không nhìn được liền...Người xem xong thì thiêu hủy!” Thượng Quan Nghệ hoang mang chạy ra ngoài.

“Nương nương, đây chính là một cơ hội tốt!” Sau tấm bình phong đi ra một cung nữ.

“Ta biết!” Nhìn mặt trên hai chữ ‘thư tình’, trên mặt Văn quý phi không còn nụ cười trang nhã, mà là cười âm hiểm khiến cho người ta sợ hãi. “Hiện tại hoàng thượng ở đâu?”

“Ở ngự thư phòng cùng với Chu đại nhân, Lý tướng quân nghị sự. Có phải chúng ta đi ngay bây giờ không, nhiều người dễ dàng hơn...”

“Đương nhiên, chúng ta không phải đợi một ngày như vậy sao?” Nàng có lòng tin lợi dụng hoàng thượng hồ thẹn mà một bước bước lên ngôi vị hoàng hậu.

Nghệ công tử, Nghệ Bảo Bối, người cũng coi như chết có ý nghĩa rồi!

Văn quý phi mang theo mọi người một đường chạy khóc thúc thúc hướng ngự thư phòng đi ‘thú tội’. Mà lúc này Thượng Quan Nghệ đang ở trên long sàng vuốt dạ mình châu của hẩn.

23. Quyển 2 - Chương 17: Một Phong Thư Tình

“Sùng Văn, chúng cứ chúng ta cần chuẩn bị xong chưa?” Triển Đình Hiến đem tấu chương phê xong đặt ở một bên. “Trẫm không muốn đến lúc đó còn có chỗ sơ suất.” Hần muốn một lần hành động tóm hết.

“Tất cả ổn thỏa, bệ hạ không cần lo lắng. Nhân viên bổ sung sau đó thần cũng đã chọn xong rồi! Đến lúc đó chỉ cần để cho bọn họ bổ khuyết vào chỗ trống là được. Mọi hoạt động của triều đình cũng sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Vậy thì tốt! Bất quá vẫn là để đề phòng có thời cơ ‘cầu cấp khiêu tường’, phòng thủ kinh thành phải làm cho tốt chuẩn bị hoàn toàn, Lăng Kỳ người đích thân phụ trách chuyện này.”

“Thần sẽ an bài tốt, bệ hạ yên tâm xử lý việc trên triều đình. Binh quyền của kinh thành đã thu hồi toàn bộ, trước mắt mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay chúng ta.”

“Về việc sáng nay lâm triều đại thần nói đến chuyện lập hậu, hoàng thượng còn muốn kéo dài nữa sao? Rốt cuộc hậu vị này đã để trống suốt năm năm rồi, thái tử vị cũng chưa có chọn người. Hoàng thượng có phải đúng lúc mượn chuyện lần này trực tiếp xử lý luôn hay không?” Chu Sùng Văn nghĩ đến sáng nay thái hậu kêu mình lên căn dặn.

“Đúng vậy, nháy mắt mà hoàng hậu qua đời đã năm năm rồi.” Hậu vị này bỏ trống đã quá lâu, hậu cung nhất định sẽ đại loạn, đến lúc đó cũng sẽ ảnh hưởng đến triều đình. “Các người chọn người nào?” Bất quá vị trí hữu danh vô thực này ai ngồi cũng không sao cả. Ngẫm lại nếu mà Bảo Bối là nữ tử thì tốt biết bao, hần cũng sẽ không lo lắng như vậy rồi. Nếu như hoàng hậu là một người đồ kỹ, nhất định không thể để cho Bảo Bối tồn tại.

“Chọn người đương nhiên là có mấy người, chỉ là không biết ý của bệ hạ thế nào.” Chu Sùng Văn đem tấu chương đưa lên, “Có mấy người đủ tư cách cạnh tranh vị trí hoàng hậu này.”

Nhìn thoáng qua bốn danh tự trên tấu chương, khép lại tấu chương ném cho Lý Lăng Kỳ. “Người có ý kiến gì không?” Theo quan điểm chủng loại mà nói, bốn người này là rất thích hợp với hậu vị này, nhưng...

“Thần cho rằng có lẽ Tiêu quý phi và Văn quý phi khá thích hợp.”

“Nga, có ý gì?” Triển Đình Hiến nhìn về phía Lý Lăng Kỳ.

“Phụ huynh của hai vị Tiêu, Văn quý phi này chỉ là quan chức nhỏ ở địa phương mà thôi, trong tay cũng không có quyền lực gì. Cho dù sau này hoàng tử của các nàng ấy làm thái tử, bệ hạ cũng không cần phải lo lắng ngoại thích sẽ tham gia vào chính trị.” (ngoại thích: họ ngoại)

“Sùng Văn, người thấy thế nào?” Triển Đình Hiến nhìn hai cái tên này. Tiêu quý phi nữ nhân này tuy rằng kiêu ngạo, nhưng nội tâm không sâu sắc, tương đối dễ dàng đề phòng, cũng không nhắc lên nổi sóng gió lớn gì. Mà người được hần phong Văn quý phi này không xảo không nháo, biết cái gì là bổn phận của mình, có

thể cũng bởi vì như vậy mới tiến cung lâu như vậy cũng không có được hần lâm hạnh qua mấy lần, thậm chí không nhớ rõ còn có một người như vậy.

“Lăng Kỳ nói rất có lý, nhưng chắc chắn một quốc gia chi mấu, cuối cùng vẫn là phải do tự bề hạ lựa chọn.” Hần đương nhiên biết hoàng thượng đang lo lắng cái gì, còn không phải là sợ Nghệ Bảo Bối kia bị người ức hiếp.

Vậy thì chọn Văn quý phi đi, quan hệ của nàng và Bảo Bối tương đối tốt, làm hoàng hậu cũng sẽ chiếu cố tốt Bảo Bối. “Cứ...” Triển Đình Hiến vừa muốn tuyên bố đã bị tiếng khóc ngoài cửa ngắt lời. “Người nào huyền nào ở ngoài điện?” Triển Đình Hiến không vui.

Thị vệ bên ngoài đẩy cửa đi vào, “Hồi hoàng thượng, là Văn quý phi, nàng nói là có chuyện muốn gặp mặt hoàng thượng.”

“Tuyên!” Nữ nhân này tới đây làm cái gì.

“Hoàng thượng!” Văn quý phi vừa vào thư phòng liền trực tiếp quỳ xuống đất, khóc không thành tiếng nói: “Đều là lỗi của thần thiếp, hoàng thượng muốn trách phạt thì phạt thần thiếp, tất cả cùng Nghệ công tử không liên quan.”

“Rốt cuộc có chuyện gì, người nói rõ ràng đi!” Vừa nghe cùng Thượng Quan Nghệ có liên quan, Triển Đình Hiến khẩn trương lên. Bảo Bối nhà hần sẽ không lại gây chuyện gì chứ?

“Hoàng thượng, thần thiếp vẫn luôn thương yêu Nghệ công tử giống như thân đệ đệ, nhưng ai ngờ lại khiến Nghệ công tử hiểu lầm.” Dập đầu một cái, “Thần thiếp chính là phi tử của hoàng thượng, xảy ra chuyện như vậy, thần thiếp nguyện lấy cái chết để bày tỏ sự trong sạch!” Nói xong cũng lấy ra từ trong tay áo một bình sứ, muốn uống hết đồ vật bên trong.

“Nương nương, người làm cái gì vậy!” Lý Lăng Kỳ động tác nhanh chóng đoạt lấy bình sứ trong tay Văn quý phi. “Vô luận xảy ra chuyện gì hoàng thượng cũng sẽ làm chủ cho nương nương.”

“Đúng vậy! Nương nương hà tất quyết liệt như vậy! Vô lễ!” Lúc Triển Đình Hiến tỏ ý, Chu Sùng Văn tiến lên đỡ Văn quý phi đứng dậy.

“Thần thiếp không còn mặt mũi gặp bề hạ!” Dùng ống tay áo lau nước mắt.

“Nói! Làm sao vậy!”

“Sáng sớm hôm nay Nghệ công tử chạy đến chỗ thần thiếp, cho lui tất cả nô tài, đem phong thư này giao cho thần thiếp, nói là sau khi xem xong kêu thiếp thân thiêu hủy đi.” Lấy thư ra để cho thị nữ trình lên.

‘Thư tình’, nhìn hai chữ trên phong thư, Chu Sùng Văn vẻ mặt cười xấu xa, Lý Lăng Kỳ thì có chút hả hê, đang mong đợi Thượng Quan Nghệ bị đuổi ra khỏi hoàng cung.

“Văn phi, người biết người đem thư này trình lên sẽ có hậu quả gì không?” Triển Đình Hiến đề xuống lửa giận trong lòng.

“Thần thiếp đương nhiên biết!” Văn phi quỳ trên mặt đất, “Thần thiếp nguyện lấy cái chết để bày tỏ, mong rằng bệ hạ không nên truy cứu tội của Nghệ công tử nữa, hần không hiểu chuyện, là thần thiếp...”

“Đủ rồi!” Cắt đứt nữ nhân khóc lóc kể lể, “Người đâu! Đi mời Nghệ công tử đến đây cho trẫm!” Tiểu nhân nhi này đùa càn ngày càng không có giới hạn.

“Vâng, lão nô đi ngay!” Lý Phúc ở bên ngoài lập tức hướng tấm cung chạy đi. Người nói Bảo Bối này đùa cái gì không được, lại cố ý viết thư tình cho quý phi.

Trong thư phòng yên tĩnh, ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe rõ. Văn quý phi cúi đầu đứng ở một bên, ngậm lệ ra nụ cười đắc ý.

“Hiển ca ca, người tìm Bảo Bối làm gì?” Ước chừng một khắc, Thượng Quan Nghệ xách theo một con thỏ chạy vào. “Nha, hồ ly ca ca, người về lúc nào vậy, tạp phiến của Bảo Bối người có phát hết không?” Nghắng đầu hỏi Chu Sùng Văn.

Chu Sùng Văn cười, Nghệ Bảo Bối này thật đúng là... “Đã phát hết rồi, thiếu chút nữa là không đủ dùng!” Người này cũng không biết sợ hãi!

“Vì sao?” Sao có thể không đủ, có tới mười lăm tờ mà!

“Bảo Bối qua đây!” Triển Đình Hiến gọi Thượng Quan Nghệ còn muốn hàn huyên với Chu Sùng văn.

“Đợi một chút!” Thượng Quan Nghệ chạy đến trước mặt Văn quý phi, “Văn tỷ tỷ, con tiểu bạch thỏ này tặng cho người!” Cười ngọt ngào.

“Lớn mật!” Thị nữ bên người Văn quý phi hất tay Thượng Quan Nghệ ra, mà con thỏ trên tay Thượng Quan Nghệ cũng thừa cơ chạy ra ngự thư phòng.

“Tiểu thỏ thối!” Thượng Quan Nghệ đáng thương nhìn tiểu bạch thỏ chạy mất tăm. Đó là hần hôm nay...

Triển Đình Hiến đi xuống, kéo Thượng Quan Nghệ trở lại trên long ỷ, ôm Thượng Quan Nghệ ngồi trên đùi mình, “Phong thư này là người giao cho Văn quý phi?” Đem ‘thư tình’ trên bàn đưa cho Thượng Quan Nghệ.

“Sao nó lại ở chỗ của người?” Thượng Quan Nghệ hoảng sợ nhìn Triển Đình Hiến, sau đó vẻ mặt bi thương nhìn về phía Văn quý phi.

“Văn nương nương! Sao người đem thư giao cho Hiến ca ca! Người đây là...” Bi thương cúi đầu. Sao nàng có thể như vậy, len lén nhìn thoáng qua Triển Đình Hiến đang tức giận.

“Nghệ công tử, ta là người của bộ hạ, không thể nào đáp ứng người, nếu như ta làm chuyện gì khiến người hiểu lầm...” Văn quý phi bất đắc dĩ.

“Văn nương nương, người không phải là đáp ứng Bảo Bối đem thư thiêu hủy sao!” Thượng Quan Nghệ kích động đứng lên. “Người làm như vậy là làm khó Lý tướng quân sao?” Chỉ vào Lý Lăng Kỳ.

“Cái gì!” Mọi người nhìn Lý Lăng Kỳ ngốc tại chỗ.

“Nghệ Bảo Bối! Người đừng vu hãm ta!” Lý Lăng Kỳ hét lên, “Hoàng thượng minh giám!” Quỳ xuống. (vu hãm: vu cáo+hãm hại)

“Bảo Bối, đừng náo loạn! Là ai viết?”

“Là sáng nay Lý tướng quân nhờ ta đem thư giao cho Văn quý phi.” Thượng Quan Nghệ ghé vào trong lòng Triển Đình Hiến. “Thật mà, ta nếu nói dối thì cái đèn lồng kia liền sẽ sáng lên.” Tay chỉ đèn trên thư đài, “Xem đi! Không có sáng lên.”

“Bảo Bối, người muốn đi xem con chó có phải hay không?” Vỗ vỗ cái mông Thượng Quan Nghệ.

“Phía trong góc mặt sau thư có tên Lý tướng quân.” Thượng Quan Nghệ giỡn giỡn một chút, sau đó ngoan ngoãn bất động. “Người xấu, lại dùng con chó hù dọa người ta!”

Chu Sùng Văn đem phong thư lật lại, quả nhiên thấy ba chữ ‘Lý Lăng Kỳ’ ở góc bên phải, nét chữ cũng không sai.

“Hoàng thượng này...” Lý Lăng Kỳ mê muội, Văn phi đến cáo trạng cũng mờ mịt. Nàng không nghĩ tới chuyện này lại liên quan đến Lý tướng quân, mà sự tình ngày càng phức tạp.

Chu Sùng Văn xé mở phong thư, lấy thư bên trong ra xem một chút, vừa nhìn vừa lắc đầu đem thư đưa cho Triển Đình Hiến.

Nhìn nội dung viết trong thư, Triển Đình Hiến tức giận đem thư ném xuống đất, giận dữ: “Văn quý phi, người tự xem đi, rốt cuộc trong thư viết cái gì!”

Văn quý phi tiến lên nhặt thư trên mặt đất, sau khi xem xong mặt tái nhợt quỳ dưới đất, tại sao lại có thể như vậy, không phải...

“Văn quý phi, người có biết nếu hôm nay người không tới, ngày mai người nhất định là hoàng hậu rồi! Thật đáng tiếc!” Chu Sùng Văn nói với Triển Đình Hiến: “Hoàng thượng, xem ra Văn quý phi không có đức hạnh, mong rằng hoàng thượng chọn người khác cho ngôi vị hoàng hậu.”

Lý Lăng Kỳ tiếp nhận thư từ tay Văn quý phi, chỉ thấy trên đó viết: ‘Ngẫu nhiên gặp được người, ta bối rối không biết làm sao, cặp mắt kia của người ẩn tình gợi tình, ta vô pháp lảng tránh, hiểu rõ tâm ý của người, ta ra sức né tránh, người lại theo sát, ta kêu khóc “Chó của nhà ai đó!”’ Phía dưới lạc khoản (chỗ viết tên) vẽ một cái mặt cười nhỏ, bên cạnh viết ‘cười một cái, trẻ mười tuổi!’

Mọi người trong phòng hiểu rõ hôm nay Văn quý phi đưa thư là có mục đích.

“Bệ hạ thần thiếp sai rồi!” Văn quý phi quỳ bò qua, “Hãy cho thần thiếp thêm một cơ hội nữa!” Lại chuyển hướng sang Thượng Quan Nghị, “Nghệ công tử, xin người van cầu hoàng thượng giúp ta!”

Triển Đình Hiến kêu Lý Phúc đến, “Dem người dẫn xuống, từ giờ trở đi Văn quý phi cách chức xuống làm thị tỳ, đày vào bộ phận giặt y phục, suốt đời làm nô!” Hóa ra nàng từ đầu chí cuối đều là lợi dụng Bảo Bối.

“Không! Không! Hoàng thượng, nể tình thần thiếp đã từng hầu hạ ngài mà xem xét tha thứ cho thần thiếp đi!” Văn quý phi bị thị vệ kéo ra ngự thư phòng kêu khóc. Nàng không thể làm nô tài, nàng thà rằng đi lãnh cung.

Nhìn Văn quý phi kêu khóc bị kéo đi, Thượng Quan Nghị đuổi theo, đỏ mắt nói: “Văn tỷ tỷ, người tại sao phải làm như vậy, Bảo Bối chỉ nghĩ làm cho người vui vẻ.” Kề vào tai Văn quý phi, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được nói: “Thích diễn kịch như thế, vậy người cứ tự mình cầu nguyện kiếp sau làm đào hát đi, bất quá nhớ kỹ nhất định phải chọn đúng đối thủ!” Võ võ khuôn mặt cứng đờ của nữ nhân. “Đừng để cho những nô tài kia ức hiếp nha, ta sẽ đi thăm người!” Biểu tình từ thương tâm biến thành lãnh khốc chế giễu.

“Quý...ma quý!” Văn quý phi sợ hãi kêu lên bị thị vệ kéo đi.

Hướng mọi người rời đi vẫy vẫy khăn tay, lại thay vào biểu tình khả ái dành riêng cho ‘Nghệ Bảo Bối’, “Tiểu thỏ thỏ! Người đừng chạy!” Hướng ngự hoa viên chạy đi. Nếu không đêm nay sẽ không có thịt thỏ kho tàu ăn!

“Bảo Bối đâu?” Sao vừa mới quay đầu đi đã không thấy bóng dáng.

Chu Sùng Văn nhìn về phía ngoài cửa, “Đi đuổi theo tiểu bạch thỏ của hần rồi!” Lau mồ hôi lạnh trên người Lý Lăng Kỳ. “Sao người đi đắc tội Nghệ Bảo Bối lòng dạ hẹp hòi kia. Hoàn hảo hần chỉ dùng bút tích của người để viết một chuyện cười, nếu như hần thật sự viết cái gì, người nói rõ ràng được sao?”

Đúng vậy, nếu như thật là một phong thư tình, vậy thật đúng là nói không rõ ràng rồi. May mà Nghệ Bảo Bối này chẳng qua là chỉ đùa một chút. Lý Lăng Kỳ nhìn ‘thư tình’ trong tay, bỗng nhiên phát hiện có một nhóm chữ viết cực nhỏ ở bên trong phong thư. “Đây là cái gì?” Dem phong thư xé ra, sau khi xem xong ra một thân mồ hôi lạnh.

‘Lần sau chính là một phong mật hàm ngài thông đồng địch! Nghệ Bảo Bối yêu thương của người!’ Mấy chữ nhỏ viết ở bên trong phong thư.

“Ma quỷ!” Lý Lăng Kỳ chỉ có thể hình dung Thượng Quan Nghệ như thế. Dem thư và phong thư vo lại.

Lúc Triển Đình Hiến đi vào tắm cung, Thượng Quan Nghệ đang bò ở trên long sàng ‘phiền muộn’, rượu và thức ăn trên bàn một chút cũng không có ăn. “Bảo Bối sao chưa ăn cơm?” Ngồi ở bên giường kéo Thượng Quan Nghệ, “Tâm tình không tốt sao?”

“Người ta mỗi tháng đều có vài ngày không thoải mái!” Nói xong lại mềm nhũn nằm xuống.

Triển Đình Hiến lúc đầu không có phản ứng kịp, cho đến khi Tử Nghiên ở bên cạnh vẽ mặt cười xấu xa chỉ chỉ nửa người dưới của cung nữ đỏ mặt bên cạnh, mới hiểu được Bảo Bối chỉ là ‘quỳ thủy’, “Bảo Bối...” Tiểu gia hỏa này lý do gì cũng nghĩ ra được.

“Được rồi! Được rồi!” Thượng Quan Nghệ chột ngồi dậy. “Ta thừa nhận là ta đang thương tiếc nhân tính sa ngã!” Từ dưới gối đầu móc ra thịt bò khô ăn một miếng. Ăn rất ngon, lần sau kêu Thiệu Lam làm cay cho hắn.

Nguyên lai là bởi vì chuyện của Văn quý phi. “Bảo Bối rất thương tâm sao?” Đoạt lấy thịt bò khô trên tay Thượng Quan Nghệ ăn một miếng.

“Thương tâm cái gì?”

“Chuyện của Văn quý phi!”

“Bảo Bối sao phải vì nàng mà thương tâm?” Cùng nữ nhân này có quan hệ gì.

“Bởi vì nàng lừa cảm tình của Bảo Bối.” Sờ đầu Thượng Quan Nghệ, “Bảo Bối hôm nay làm ra chuyện này xuất phát từ hai mục đích, Thứ nhất là phải thử một chút nữ nhân kia có thật lòng hay không, nếu như nàng không phải thật lòng, nhất định sẽ lợi dụng phong ‘thư tình’ này, như thế người liền có thể trêu ghẹo Lăng Kỳ rồi, đây chính là mục đích thứ hai của Bảo Bối, đúng không?”

Người này sao cái gì cũng biết, Thượng Quan Nghệ nghi hoặc nhìn Triển Đình Hiến, sau đó gật đầu. “Bất

quá không hoàn toàn đúng.”

Nga, đến đây có hứng thú rồi. “vậy Bảo Bối nói xem.” Triển Đình Hiến ngồi lên giường đối mặt với Thượng Quan Nghệ.

“Ta biết nàng sẽ đem thư giao cho người, chỉ là muốn nhìn xem nàng sốt ruột thể nào, không nghĩ tới nàng lại gấp đến độ ngay cả thư cũng chưa xem đã chạy đi tìm người! Ta cho là ít ra nàng sẽ thay đổi nội dung thư!” Bĩu bĩu môi, “Như thế Lý Lăng Kỳ kia càng thảm hơn!”

“Người đã sớm phát hiện là nàng muốn lợi dụng người mới đối xử tốt với người như vậy sao?”

“Đúng vậy, thứ người như vậy ta đã gặp nhiều rồi!” Ôm đủ loại mục đích tiếp cận người của hắn cũng sắp có một đội rồi. “Ta biết người tiếp cận ta cũng có mục đích!”

“Người...” Triển Đình Hiến ngẩn ra, “Ta...”

“Nhưng người cũng là thật lòng đối xử tốt với ta, ta biết!” Tuy rằng lúc đầu mục đích không thuần khiết. “Nếu không ta cũng sẽ không đến chỗ người ở! Người sẽ không lợi dụng ta chứ?”

“Sẽ không!” Hôn nhẹ mặt Thượng Quan Nghệ. “Bảo Bối buồn bực là bởi vì không có làm cho Lăng Kỳ sợ gần chết?”

“Không phải!” Thượng Quan Nghệ lắc đầu.

“Vậy thì vì cái gì?”

Thượng Quan Nghệ chỉ thức ăn trên bàn, “Bởi vì nó!”

Triển Đình Hiến đi tới, chỉ thấy thịt thỏ kho tàu, đợi đã...trong mâm này sẽ không phải là con thỏ mà Bảo Bối ôm trong ngực sáng nay chứ?

“Lúc đầu người ta hôm nay muốn ăn thịt thỏ kho tàu, tiếc là để nó chạy mất, ta bắt cả buổi chiều, thật vất vả mới làm xong, lại phát hiện mình không có khẩu vị. Người nói một ngày này ta bận rộn uống phí rồi sao!” Trọng yếu hơn là trù sư của ngự thiện phòng giấu đi chân thỏ của hắn, thật là không có nhân tính, đó là phần ăn ngon nhất!

Chỉ vì cái này? “Nghệ Bảo Bối, người qua đây ăn cơm cho ta!” Xem ra hắn thật sự là quá rãnh rồi.

Cứ như vậy chuyện Triển Đình Hiến phong hậu cuối cùng không được giải quyết!

24. Quyển 2 - Chương 18: Nhật Được Bảo Bối (thượng)

“Hoàng thượng, xin người hãy tra cho rõ! Lão thần là bị vu oan hãm hại, lão thần là oan uổng, ngô hoàng minh giám...” Nguyên lão hai triều, công bộ thượng thư kiêm nội các đại học sĩ lão lệ tung hoành quỳ gối giữa đại điện.

“Hoàng thượng, thần tin tưởng Lưu đại nhân là bị oan uổng, thần cùng các đồng liêu khác nguyện làm bảo đảm cho Lưu đại nhân!” Hộ bộ thượng thư mang theo vây cánh đi ra.

Bọn họ là châu chấu đứng trên cùng một sợi dây thừng, khó bảo toàn đến lúc đó xảy ra chuyện gì, người này sẽ không khai minh ra, không phải đến lúc đó ai cũng chạy không được sao! “Thần nguyện lấy thân gia may mắn tránh khỏi bảo đảm!”

“Thần cũng vậy!”

“Thần cũng vậy!”

Không ít đại thần đều lần lượt đi ra quỳ dưới đất vì ‘giải oan’ cho Lưu đại nhân đang quỳ dưới đất.

Triển Đình Hiến ngồi trên long ý mất lạnh nhìn phía dưới một đám người không sợ chết quỳ dưới đất. “Nói như vậy là có người cố ý hãm hại người?” Xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái.

Lưu đại nhân lập tức gạt đầu, ủy khuất nói: “Ngô hoàng minh giám! Đây nhất định là có người trả thù hạ thần, xin hoàng thượng hãy làm chủ cho thần!” Hắn cũng không tin hoàng thượng không hề có chứng thì có thể xử tội mình. Huống chi còn có nhiều người như vậy bảo đảm cho mình.

“Nguyên lai là như vậy sao...” Triển Đình Hiến rời khỏi long ý đi xuống dưới.

Toàn bộ đại thần thấy hoàng thượng đi xuống, đều cung kính quỳ gối hai bên. Có không ít người cũng không hiểu rõ tại sao có một màn xử trí thế này, trước đó một chút tin tức cũng không thu được.

“Lý Phúc, đem đồ vật tới!”

“Vâng.” Lão thái giám tay bưng khay đi tới bên cạnh Triển Đình Hiến. “Hoàng thượng!”

Triển Đình Hiến cầm lấy đồ vật trên khay ném tới trước mặt Lưu đại nhân. “Lưu đại nhân đọc phía trên vật này cho trầm nghe một chút, đọc cho mọi người trên đại điện nghe!”

Lưu đại nhân run cầm cập nhặt lên đồ vật dưới đất, chỉ nhìn thoáng qua liền sợ hãi trực tiếp quỳ rạp dưới đất. Đây...đây...đây không phải là trưng mục bị nhất chi mai thiêu hủy sao, làm sao lại ở trong tay hoàng thượng?

Mấy vị khác làm bảo đảm cho Lưu đại nhân cũng nhặt đồ vật trên mặt đất, sau đó thì sợ đến sắc mặt tái nhợt, những cái này lại là tài khoản đen tham ô nhiều năm qua của bọn họ.

“Hoàng thượng...hoàng thượng...”

“Các người chính là làm quan phụ mẫu của bách tính như vậy đó!” Triển Đình Hiến phần nộ.

“Hoàng thượng bớt giận!” Mọi người trên đại điện quỳ dưới đất.

“Khánh Nguyên bị các người làm cho mất nước rồi, trẫm cũng không cần ‘bớt giận’ nữa!” Trở lại long ỷ ngồi xuống. “Chu Sùng Văn vụ án này trẫm giao cho hình bộ các người, đến lúc đó trẫm cũng không hy vọng trên triều đình lại trông thấy những quan lại vô dụng này.”

“Thần lĩnh chỉ!” Chu Sùng Văn đứng ra.

“Còn có những người làm bảo đảm cho Lưu đại nhân, cũng xử lý hết cho trẫm!” Đều là cùng một giuộc.

“Thần nhất định sẽ làm cho bệ hạ yên tâm.” Chu Sùng Văn cùng Triển Đình Hiến liếc nhau, sau đó cúi đầu. Cuối cùng đến lúc có thể cho đám người bọn họ suốt ngày lộng hành, lập tức có thể bắt đầu thời đại của bọn hắn!

“Hoàng thượng tha mạng ah! Tha mạng! Thần biết sai rồi!” Trên đại điện tiếng cầu xin không ngừng vang lên.

“Dem bọn họ kéo xuống cho trẫm, bãi triều!” Triển Đình Hiến đi ra đại điện.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Tiễn Triển Đình Hiến đi, mọi người vây quanh bên cạnh Chu Sùng Văn, giành lên trước làm rõ quan hệ với những người bị bắt.

“Lý Phúc!” Triển Đình Hiến dừng bước. “Bảo Bối đang ở đâu?” Gần đây mình bận bịu cũng không có thời gian bồi hấn, cũng không biết Bảo Bối ở đây có vui vẻ hay không. Âm vệ bảo lại hấn gần đây cũng không có cùng với nữ nhân trong hậu cung cãi vả giải sầu, cả ngày chỉ có ăn rồi ngủ, hoặc là cứ đợi ở trong viện không đi đâu.

“Bảo Bối hử, hử bây giờ chắc là đang chơi đùa trong tiểu viện của mình chẳng!” Nhắc đến Thượng Quan Nghệ, lão thái giám liền vui vẻ. “Hắn gần đây đam mê trồng hoa, cả ngày chỉ ở đó trông nom hoa hoa thảo thảo của hắn.”

“Chúng ta đi thăm hắn!” Cho hắn một kinh hỉ.

“Tất cả nghe theo hoàng thượng!” Bảo Bối không chỉ xinh đẹp khả ái, tính cách lại rất tốt, có ai từng thấy qua người nói cảm ơn với những nô tài như bọn họ không, với lại những việc đó vốn chính là công việc của bọn họ. Ở trong hoàng cung to lớn này, cũng chỉ có Bảo Bối chân chính đối xử với bọn họ như một con người.

“Hoàng thượng, lão nô muốn nói một câu không nên nói.”

“Các người lui ra hết đi!” Cho lui một đám người ở phía sau. “Người nói đi!”

Lão thái giám thở dài một hơi, nói: “Lão nô có khi thật sự hy vọng Bảo Bối là một nữ tử, như thế hẳn liền có thể danh chính ngôn thuận ở lại trong hậu cung này, thậm chí có khả năng tiến lên ngôi vị hoàng hậu. Nhưng hẳn là một nam tử, muốn ở lại hậu cung chỉ có thể chiếu theo lễ pháp làm một thị quân nho nhỏ, hoàng thượng không cảm thấy đây là ủy khuất hẳn sao! Tuy rằng lúc bình thường hẳn thích làm nũng ỷ lại. Nhưng tài nghệ của hẳn tin tưởng hoàng thượng nhất định đã thấy rõ, chẳng lẽ cứ như vậy bỏ đi tài hoa của hẳn, đem hẳn vây ở trong lồng giam hoàng cung này sao!” Bảo Bối không thích hợp bị hạn chế ở không gian nhỏ hẹp này. Hẳn thích hợp chính là tự do tự tại ở ngoài cung.

Sao mình không hiểu điều này chứ, nhưng hẳn bây giờ không buông tay được rồi. Hào quang của Bảo Bối hẳn nhìn thấy cũng biết được, nhưng càng thấy rõ hẳn lại càng không buông tay được. Hẳn không buông ra Bảo Bối, cũng không cho Bảo Bối buông mình ra. Nếu như có một ngày Bảo Bối muốn ly khai mình, vậy hẳn nhất định sẽ tự tay bẽ gãy đôi cánh, để cho hẳn vĩnh viễn cũng không bay đi được.

“Người nói ta cũng hiểu, nhưng ta bây giờ đã không buông tay được nữa rồi!” Hướng tiểu viện của Thượng Quan Nghệ đi tới. Đã không buông tay được thì chỉ có nắm giữ thật chặt.

Chỉ hy vọng bọn họ đừng tổn thương lẫn nhau là tốt rồi! Lão thái giám cầu nguyện ở trong lòng.

“Bảo Bối có ở bên trong không?” Triển Đình Hiến đi tới cửa tiểu viện, hỏi thị vệ canh giữ bên ngoài.

“Bẩm bệ hạ, Nghệ công tử cả ngày hôm nay không có ra ngoài!” Thị vệ giữ cửa cũng buồn bực, bình thường Nghệ công tử không chịu ngồi yên, mấy ngày nay sao an tĩnh như vậy. “Để thần đi thông báo Nghệ công tử.”

Triển Đình Hiến ngăn lại thị vệ. “Không cần, trầm tự đi vào là được, các người đợi ở đây đi!”

“Tuân chỉ!” Mọi người đứng ở bên ngoài đợi.

Đi vào trong viện, Triển Đình Hiến chỉ thấy Lục, Thiệu Lam, Tử Nghiên ba người đều ở đây tự mình nghiên cứu bàn cờ trước mặt mình, mà Bảo Bối của hẳn thì nằm trên cái gọi là “cái vồng”, trên mặt còn đắp một cái khăn mặt. Không có tiến lên, Triển Đình Hiến muốn nhìn xem tiểu gia hỏa này lại muốn chơi trò gì nữa.

“Thiếu gia, ta nghĩ ra rồi!” Lục kêu lên, sau đó nói ra quân cờ mình hạ xuống ở đâu.

“Thiếu gia, ta cũng nghĩ ra được rồi!” Tử Nghiên và Thiệu Lam cũng tự nói ra mình hạ quân cờ ở đâu.

Thượng Quan Nghê vẫn không nhúc nhích, chỉ một lần nói với ba người quân cờ trắng mình hạ xuống ở đâu.

“A!” Tử Nghiên đem bàn cờ đánh loạn. “Không chơi nữa, lúc nào cũng thua! Một chút thú vị cũng không có, thiếu gia cùng lúc đánh cờ mồm với ba người, không nghĩ tới vẫn là thắng được thoải mái như vậy.”

Thiệu Lam cũng là vẻ mặt sùng bái nhìn Thượng Quan Nghê, không nghĩ tới chủ nhân ngay cả tài đánh cờ cũng cao siêu như vậy. “Công tử còn chơi nữa không?”

Thượng Quan Nghê gạt khăn tay trên mặt xuống ngồi dậy, “Ta đói bụng!” Vẻ mặt cau có nhìn Thiệu Lam, “Ta muốn ăn đùi gà với cánh gà nướng!”

“Ta đi làm ngay!” Thiệu Lam vội vàng hướng tiểu trù phòng chạy đi.

“Đợi một chút, ta và ngươi cùng đi!” Lục cũng vội vàng đi theo.

Nhìn hai người rời đi ở khúc quanh nắm tay nhau, Thượng Quan Nghê ‘kinh ngạc’ hướng về Tử Nghiên đang ăn điểm tâm hỏi: “Hai người bọn họ lúc nào thì ...?” Vậy mà cũng không báo cho kẻ làm chủ nhân là hẳn biết.

“Đã sớm thông đồng rồi! Hai người bọn họ buổi tối ngủ chung một ổ chăn.” Tử Nghiên bất quá nói.

“Phải không!” Thượng Quan Nghê nằm xuống. “Mùa xuân là mùa yêu đương! Ngay cả Lục cũng yêu rồi, xem ra ta phải chuẩn bị hồng bao rồi!” Ai, hài tử trưởng thành rồi, muốn bay đi xa!

“Thiếu gia, bây giờ là mùa hè, với lại sắp vào thu rồi!” Tử Nghiên bất đắc dĩ. “Ngài rút cuộc vì sao hôm nay lại muốn cùng ba người chúng ta đánh cờ mồm?” Thiếu gia cũng không có phát sốt ah!

“Ai ~!” Thượng Quan Nghê đem một chân để ở bên ngoài cái võng, đu đưa qua lại. “Nghiên nhi, sáng nay ta vậy mà không nhớ nổi tối hôm qua ăn tối là ăn món gì. Ta sợ là triệu chứng bệnh lão niên si ngốc, cho nên thử trí nhớ một chút!”

Lão niên si ngốc? Triển Đình Hiến che miệng lại, sợ mình cười ra tiếng. Bất quá tài đánh cờ của Bảo Bối hẳn thật là đã lĩnh giáo qua, tuyệt đối cao siêu, tin rằng trong triều cũng không có người có thể so sánh.

“Thiếu gia ngươi yên tâm, ngươi tuyệt đối không phải là lão niên si ngốc, ngươi là một ngày quá rảnh rỗi.” Tử Nghiên nổi đóa, có ai gặp qua lão niên si ngốc có thể nhớ rõ ba bàn cờ.

“Ta biết!” Lại đem khăn tay đắp lên mặt. “Nhưng người nói ta là cái gì bây giờ? Chẳng lẽ ta ngày nào cũng chạy đi cùng với các nương nương trong hậu cung cãi vả sao? Người thật đúng là đem chủ tử người trở thành bà tám rồi!”

Đúng vậy, Tử Nghiên tán đồng gật đầu, “Đúng là mất thân phận! Vậy người đi tìm hoàng thượng, kêu hắn chơi với người đi!”

“Hắn gần đây rất bận rộn! Ta không muốn đi quấy rầy hắn! Quên đi, ta ngủ...cơm tối hãy gọi ta!”

“Thiếu gia người mới vừa tỉnh ngủ, còn ngủ nữa?”

“Nếu không người nói làm gì bây giờ?”

“Nếu ta nói, trước tiên Bảo Bối bồi Hiến ca ca ăn điểm tâm đi! Ta sáng sớm thì đi thượng triều, không có kịp ăn cơm, bây giờ rất đói bụng, không biết Bảo Bối có nề mặt hay không?” Triển Đình Hiến nhẹ nhàng đi tới, ôm lấy Thượng Quan Nghiê ở trên vông.

“A!” Đột nhiên bị nhấc bổng lên, sợ hết hồn. “Người...sao người có thời gian rảnh đến đây? Việc trên triều đình làm xong hết rồi sao?”

“Ta giao cho Chu Sùng Văn xử lý, bây giờ có thời gian bồi Bảo Bối rồi!” Hôn nhẹ lên mặt Thượng Quan Nghiê, “Bảo Bối mấy ngày nay có nhớ Hiến ca ca không?”

“Có!” Thượng Quan Nghiê ghé vào trong lòng Triển Đình Hiến, “Hiến ca ca tối nay bồi Bảo Bối ngủ có được không?”

“Được, cả ngày hôm nay Hiến ca ca sẽ bồi Bảo Bối!” Hắn trách sao gần đây không thấy Bảo Bối đến tìm hắn, nguyên lai là sợ quấy rầy hắn, thật là một tiểu gia hỏa tri kỷ, “Chúng ta bây giờ làm gì?”

“Người không cần phê tấu chương sao?” Lúc trước hắn giúp Minh Hi phê tấu chương thiếu chút nữa tự sát luôn.

“Ta buổi tối sẽ phê.”

Đoán chừng hắn buổi tối chắc ngủ rất muộn, “Bảo Bối có thể đến ngự thư phòng của Hiến ca ca không?”

“Bảo Bối muốn làm gì?” Triển Đình Hiến hỏi Thượng Quan Nghiê.

“Bảo Bối đi cùng người, Hiến ca ca phê tấu chương, Bảo Bối ở bên cạnh vẽ tranh.”

Triển Đình Hiến cũng chịu nắm tay Thượng Quan Nghệ, “Được, chúng ta đi thư phòng!”

“Vậy ta đi lấy đồ.” Thượng Quan Nghệ chạy vào phòng, mới mấy bước lại dừng lại. “Nghiên nhi, cơm chín rồi thì đưa đến ngự thư phòng hai phần.” Dọn đồ xong mới vào trong phòng.

Hắn là sợ mình buổi tối thức khuya sao! Triển Đình Hiến nhìn thân ảnh Thượng Quan Nghệ, người tri kỷ như vậy ai lại không thương.

Triển Đình Hiến ngồi bên bàn phê duyệt tấu chương trình lên, còn có một số quan viên không sợ chết trợn tròn mắt nói dối, dám can đảm hướng triều đình đòi tiền không giới hạn. Dem tấu chương ném qua một bên, mở ra một phong mật hàm ám vệ đưa tới, phía trên báo cáo chính là Thượng Quan gia đã thu hồi đội ngũ tìm người bên ngoài, cũng đối với bên ngoài mở lời, bọn họ không còn truy cứu hậu quả trốn nhà của hai người.

Dem mật hàm cất vào, Triển Đình Hiến quyết định không nói cho Thượng Quan Nghệ biết tin tức này. Nhìn Thượng Quan Nghệ vẫn an tĩnh ngồi vẽ ở một góc, Triển Đình Hiến đứng lên, đi tới bên cạnh Thượng Quan Nghệ.

Mình vẫn rất tò mò, Bảo Bối rốt cuộc là đang vẽ cái gì. Không có dùng bút, chỉ là đem một cây than củi đã đốt qua vót nhọn, sau đó dùng vải bố quấn chặt. Dem giấy cứng làm bồi tranh giữ cố định trên tấm bảng, dùng than củi vẽ lên. “Bảo Bối, để cho Hiến ca ca nhìn xem người vẽ cái gì.” Cầm lấy bản vẽ trước ngực Thượng Quan Nghệ.

“Đây là...” Triển Đình Hiến ngạc nhiên nhìn ý tưởng của Thượng Quan Nghệ, Bảo Bối vẽ chính là dáng vẻ hắn phê duyệt tấu chương lúc nãy. Trọng yếu hơn là hắn chưa từng thấy qua phong cách vẽ tranh như vậy. Chỉ có nét vẽ đơn giản, nhưng người phác họa ra lại thật kỳ diệu, giống như đem người in lên trên.

“Tặng người!” Thượng Quan Nghệ cười, “Vẽ giống không, ta đúng là thiên tài!” Vẽ mặt đắc ý, trừ bỏ luyện võ thiên phú không tính, hắn sở trường nhất chính là vẽ tranh.

“Thật sao?” Triển Đình Hiến mừng rỡ nhìn bức tranh trước mặt, đây là lần đầu tiên Bảo Bối vẽ tranh vì mình, “Ta rất thích!” Bảo Bối của hắn quả thật rất giỏi.

“Người thích là tốt rồi!” Thượng Quan Nghệ kêu cung nữ đem đến một chậu nước, rửa tay sạch sẽ.

“Bảo Bối, người qua đây!” Triển Đình Hiến vẫy gọi Thượng Quan Nghệ qua, đem người ôm lên đùi mình. “Nói cho ta biết người có nhớ nhà không?” Dem một khối điểm tâm đưa vào trong miệng Thượng Quan Nghệ.

Ăn điểm tâm trong miệng, Thượng Quan Nghệ lại đoạt lấy phân nửa điểm tâm còn dư trên tay Triển Đình

Hiển. “Một chút!” Cũng không biết tổng quản bọn họ nguôi giận chưa. Cũng đừng để trở về rồi luân phiên bị đánh.

“Bảo Bối muốn trở về không?”

Nghe Triển Đình Hiển nói, Thượng Quan Nghệ thả điểm tâm trong tay xuống, “Người muốn để ta đi sao?”

“Không!” Ta hy vọng người vĩnh viễn không phải đi. “Bảo Bối có thể bồi cùng Hiển ca ca qua năm mới không? Bởi vì qua hết năm là đến sinh nhật ta, ta muốn để Bảo Bối và ta cùng mừng sinh nhật.” Triển Đình Hiển do dự có nên nói với Thượng Quan Nghệ hay không, để cho hắn vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình mặc dù trên danh phận là một thị quân, nhưng mình có thể cho hắn quyền lợi tương đương hoàng hậu.

Sang năm sao? Cũng tốt, dù sao trong nhà đều là có đôi có cặp, thiếu hẳn một người cô đơn cũng không có quan hệ gì, cũng không biết năm nay lưu lại trên bàn cơm sau cùng sẽ là ai. (Phiên ngoại 6: xin người hãy yêu ta’ sẽ thấy rõ)

“Được, ta lưu lại bồi người. Bất quá đến lúc đó ta phải gửi cho bọn họ một phong thư, tránh cho bọn họ lo lắng!” Trọng yếu hơn là để tránh bọn họ ‘tổng tính sổ’.

Thật tốt quá! Triển Đình Hiển mừng rỡ, nhưng không biết mình là cái gì ở trong lòng Bảo Bối, hắn chưa từng có thiếu tự tin như vậy.

Cùng nhau ăn cơm, buổi tối cùng nhau ngủ, Bảo Bối cũng không bài xích hai người hôn môi, nhưng Bảo Bối cũng chưa từng nói thích mình. Mặc kệ, hôm nay phải hỏi cho rõ, bất luận cuối cùng Bảo Bối nghĩ thế nào, hắn cũng không cho phép người này ly khai mình.

Vì vậy Triển Đình Hiển chuẩn bị ngả bài cùng Thượng Quan Nghệ, “Bảo Bối!” Để cho Thượng Quan Nghệ đối mặt với mình, “Ta rốt cuộc ở trong lòng người là...” Lời còn chưa nói hết, đã bị Lý Phúc canh giữ bên ngoài ngắt lời.

“Hoàng thượng, Trịnh thái phó cầu kiến!”

“Người bạn!” Thượng Quan Nghệ từ trên đùi Triển Đình Hiển đi xuống, chạy ra ngoài.

“Bảo Bối...” Thấy thái phó tiến vào, hắn đành phải để chuyện của hắn và Thượng Quan Nghệ sang một bên.

Thượng Quan Nghệ dọc đường trở về tiểu viện, cúi đầu trầm tư. Hắn biết vừa rồi Triển Đình Hiển muốn nói cái gì với mình, cũng không biết trả lời thế nào, hắn mới nhân cơ hội chạy ra ngoài. Hắn biết người nọ thích mình, nhưng tình cảm của đế vương có thể duy trì bao lâu, hơn nữa mình cũng không thích hợp cùng một chỗ với người khác.

Đi tới phía trước chợt nghe thấy phía trước truyền tới tiếng trách mắng, đến gần vừa nghe, chỉ thấy mấy hài tử mặc cẩm y hoa phục cùng nhau khi dễ một hài tử nhỏ gầy đang quỳ rạp trên mặt đất. Tuy rằng trên người hắn cũng mặc cẩm y, nhưng nhìn ra được y phục kia đã bị phai màu.

25. Quyển 2 - Chương 19: Nhật Được Bảo Bối (hạ)

Thượng Quan Nghệ đi trên đường nhỏ suy nghĩ lời Triễn Đình Hiễn chưa nói hết mới nãy, hắn thừa nhận là mình cũng có một chút thích ‘Hiễn ca ca’ này, thích ôn nhu của hắn, thích chiều cố của hắn. Nhưng lý trí thỉnh thoảng nhắc nhở mình không thể thích người này, bởi vì hắn không thể thương tổn người cứng chịu hắn, người yêu thương hắn, ‘sự cố chấp’ của mình sẽ làm thương tổn hắn.

“Người thật sự là một thứ hèn nhất, Thượng Quan Nghệ!” Đá cục đá bên chân, Thượng Quan Nghệ tự giễu. “Lúc không có ai yêu người, thì người khấn cầu có một người như thế xuất hiện. Nhưng bây giờ khi có một người như thế xuất hiện, nhưng người lại nhất gan không dám tiếp nhận.” Khi Thượng Quan Nghệ buồn khổ tự mình đi ‘kiểm điểm’, bị tiếng đánh chửi xa xa truyền tới cắt ngang.

“Tiện nhân sinh ra hài tử cũng là một tiện chủng, ngoan ngoãn nói người là con chó của ta, ta sẽ để cho bọn họ thả người ra!”

“Không cho phép người nói xấu mẫu phi!”

“Còn dám đánh trả, dùng sức đánh cho ta! Thứ không biết chết sống là gì, một tạp chủng của tội phi, cũng dám đoạt đồ vật với ta.”

“Trả lại cho ta, các người trả đồ lại cho ta, đó là đồ vật duy nhất mẫu phi để lại cho ta, không cho phép các người cướp đi!”

“Tiện chủng, các người còn nhìn cái gì, còn không dùng sức đánh, đánh chết cho ta!”

“Nhị hoàng tử, này...cái này không được đâu! Nếu không được sủng ái hắn vẫn là ngũ hoàng tử, xảy ra chuyện gì...”

“Ngũ hoàng tử cái gì!” Tiếng một cái tát vang lên, “Hắn ngay cả một con chó trong hoàng cung này cũng không bằng, sợ cái gì! Phụ hoàng sớm đã quên còn có một người như vậy, nếu không đã tám tuổi rồi cũng không để cho hắn đi thư viện.”

Cái gì đây, làm nửa ngày lại là một đám con em quý tộc không có tiền bộ ức hiếp người khác, bắt đầu thói rửa từ gốc rễ rồi, cho dù người ở trên triều đình thanh lý cũng vô tích sự. Không nghĩ tới Triễn Đình Hiễn kia cũng không phải là một phụ thân tốt, hy vọng trong Khánh Nguyên hoàng tộc của hắn cũng đừng xuất hiện một ‘Mộc Lãm’.

Thấy không có gì thú vị, Thượng Quan Nghệ chuẩn bị đi vòng rời đi, nhưng bởi vì lời nói tiếp theo mà dừng bước, rất nhanh xiết chặt nắm tay.

“Này, các người có muốn nếm thử mùi vị của hắc hay không? Hắc có thể so với những nam sủng nuôi trong nhà các người ‘cao quý’ hơn, không phải tất cả mọi người đều có cơ hội như vậy đâu!”

“Có thể bị người khác phát hiện hay không?”

“Yên tâm, ở đây sẽ không có ai đi qua đâu. Hơn nữa loại chuyện này hắc cũng không dám nói ra, mặt mặt chính là hắc, người tốt cuộc có muốn thưởng hay không?”

Mấy người khác liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy nhị hoàng tử nói có lý, có thể nếm thử ‘hoàng tử’ cơ hội không nhiều. Vì vậy mấy người cùng nhau xông lên xé rách y phục của ngũ hoàng tử trên người toàn là máu.

“Buông tay, các người muốn làm gì...”

“Câm miệng!” Mấy người tát tay, đánh cho ngũ hoàng tử chỉ mới tám tuổi miệng đầy máu.

“Nên câm miệng phải là những phế vật các người!” Một thân ảnh nhanh chóng đi vào, đem mấy người đè ở trên người tiểu nam hài ném ra ngoài, đúng lúc đánh lên người kẻ đứng ở một bên chuẩn bị xem náo nhiệt.

Nhị hoàng tử đẩy ra người đã bất tỉnh trên người đứng lên, “Là ai, người nào to gan như vậy, dám đánh bốn hoàng tử!”

“Đánh người? Ta còn dám đá người!” Tiến lên lại là một cước đem nhị hoàng tử đá té ngã lăn một vòng trên mặt đất. “Các người cũng muốn lên không?” Nhìn mọi người vây tới, nhặt lên một tảng đá tạo thành bột phấn, thấy mọi người sợ tới thối lui, mới ngồi xổm xuống ôm lấy tiểu nam hài trên mặt đất, lấy ra khăn lụa lau đi vết máu trên khuôn mặt hắc.

“Nói cho ta biết người đau ở đâu?” Sợ có nội thương, cẩn thận kiểm tra.

Tiểu nam hài nhìn khuôn mặt mỉm cười trước mặt, đột nhiên ôm lấy cổ người này khóc lớn lên, giống như muốn đem mọi ủy khuất đều khóc ra. Tay cũng càng ôm càng chặt, sợ mình lại bị bỏ rơi.

“Ngoan, không sao rồi!” Nhẹ nhàng đỡ tiểu đông tây ở trong lòng (tiểu đông tây: vật nhỏ).

Nhị hoàng tử được người đỡ lên. “Đều cút ngay cho ta!” Hắc chưa từng bị đối đãi như thế, người kia lại dám đánh mình, còn tưởng nhiều người như vậy, “Người đâu, đem hai tạp chủng này kéo xuống loạn côn đánh chết cho bốn hoàng tử!” Nhị hoàng tử tức giận vô cùng đem thị vệ xung quanh đều gọi tới, hoàn toàn quên mất sự việc bọn họ mới vừa làm nếu bị phát hiện sẽ như thế nào...

Nghe thấy tiếng kêu bọn thị vệ đều chạy tới, thấy là hoàng tử và công tử của các đại thần, bọn thị vệ vội vàng quỳ xuống đất thỉnh an. Đây chính là hoàng tử hoàng thượng sủng ái nhất, nói không chừng sẽ nhậm chức quận vương.

“Ngẩn ở đó làm gì! Còn không đánh chết hai người bọn họ!” Nhị hoàng tử la lên.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!” Nghe được mệnh lệnh vội vàng vạy tới, phát hiện nhị hoàng tử kêu đánh chết lại là Nghệ công tử mà hoàng thượng sủng ái nhất. Lần này bọn thị vệ hoảng rồi, người của hai bên không phải là bọn họ có thể đắc tội.

Thượng Quan Nghệ thấy thị vệ do dự không quyết định, đương nhiên biết bọn họ sợ cái gì, mà mình cũng không muốn làm khó bọn họ. “Lục!” Thượng Quan Nghệ kêu lên, “Điểm huyết bọn họ!” Bây giờ phải có người đi thông báo cho Triển Đình Hiến rồi chứ.

“Đã biết, thiếu gia!” Không biết Lục xuất hiện từ chỗ nào, nhanh chóng điểm huyết toàn bộ thị vệ có mặt, “Không muốn chết cũng đừng động!” Đối với bọn công tử hấn ghét nhất cảnh cáo, sát khí toàn thân dọa đến mấy người nhất gan tiểu ươn quần.

“Chúng ta cùng nhau ở đây chờ cha của ‘tiểu tạp chủng’ này có được không, nhị hoàng tử?” Thượng Quan Nghệ nhìn về phía nhị hoàng tử nghe xong lời của hấn thì sợ đến nỗi mặt trắng bệch. “Ta vẫn muốn nhìn xem cha của ‘tạp chủng’ là cái thứ gì!”

Nghe xong lời của Thượng Quan Nghệ, không chỉ bọn thị vệ sợ choáng váng, ngay cả những vương tôn công tử cũng sợ ngây người. Trong tay hấn ôm rõ ràng là ngũ hoàng tử, vậy người hấn phải đợi không phải là...

Lục nhìn thoáng qua hài tử Thượng Quan Nghệ ôm trong lòng, rốt cuộc minh bạch nguyên nhân thiếu gia khác thường như vậy, bởi vì thiếu gia nhớ lại chuyện lúc còn nhỏ của hấn.

Ngự thư phòng.

“Bệ hạ, đây là người được chọn lão thần dự định bổ sung vào chức vị còn trống của triều đình.” Trịnh thái phó trình lên danh sách. “Những vị trí này đều là chức vị trọng yếu, vẫn là nhanh chóng an bài thì tốt hơn!”

“Thái phó nói có lý!” Nhận lấy danh sách nhìn một chút, phát hiện có một số đều là quan viên trẻ tuổi có tài, “Làm phiên thái phó rồi, cứ theo như ngài nói mà làm đi!”

“Vậy lão thần sẽ về làm ngay!”

“Cũng tốt, ngài cùng với Chu Sùng Văn bên kia đồng thời tiến hành, như vậy cũng giảm bớt chút thời gian.”

“Bệ hạ lần này làm tốt lắm, giết bọn họ trở tay không kịp.” Hải lòng nhìn môn sinh (học trò) ưu tú nhất của mình, “Lần này vì phục tư phóng, xem ra bệ hạ có rất nhiều thu hoạch?” (Vi phục tư phóng: cải trang lên ra ngoài)

“Ha ha ~” Nhắc tới thu hoạch, Triển Đình Hiến cũng nghĩ tới Thượng Quan Nghị, “Có rất nhiều thu hoạch, một số sự việc ta ở trên triều đình vĩnh viễn không nhìn thấy, không biết!”

Trịnh thái phó nghi hoặc nhìn Triển Đình Hiến tâm tình thật tốt, “Đúng rồi, phía dưới báo lại nói gần đây có một đạo tặc gọi là ‘nhất chi mai’, chuyên cướp của nhà tham quan và gian thương, sau đó đem của cải cướp được đều phân phát cho dân nghèo, bách tính đều gọi hắn là ‘hiệp đạo’.”

“Trẫm biết, thái phó cho là nên hạ chỉ tróc nã hắn sao?” Triển Đình Hiến hỏi lại.

Lão thần cho rằng lúc này nếu như triều đình hạ chỉ tróc nã ‘nhất chi mai’, nhất định sẽ kích thích dân oán, còn không bằng chiêu an hắn, dùng hắn để trấn an bách tính. Bất quá tội hắn đánh mệnh quan triều đình vẫn phải xử phạt, nếu không còn đâu pháp kỷ.

Hoàn hảo Bảo Bối hiện tại không có ở đây, lời này nếu để Bảo Bối nghe được sẽ phát điên lên! Triển Đình Hiến trong lòng vui mừng, “Không cần!”

“Không cần?” Trịnh thái phó không hiểu.

“Thái phó, kẻ đánh tri phủ lòng tham không đáy kia là ta.” Triển Đình Hiến thừa nhận.

“Bệ hạ!” Trịnh thái phó kích động đứng lên. Đường đường vua của một nước sao lại đi làm đạo tặc.

“Thái phó người trước tiên đừng kích động!” triển Đình Hiến trấn an Trịnh thái phó, “Dọc đường đi tham quan bị cướp đều là Sùng Văn làm, đương nhiên lúc đầu ‘nhất chi mai’ là trẫm.” Và Bảo Bối.

Triển Đình Hiến không nói ra Thượng Quan Nghị, là sợ sau này có người biết sẽ lấy việc này làm sớ tấu lên.

“Các người...đây là...”

“Không làm như vậy sao lấy được chứng cứ phạm tội nhiều năm qua của bọn họ, lại làm sao để cho bọn họ lơ là cảnh giác.”

“Quên đi, các người tùy tiện làm!” Dù sao mình cũng không quản được bọn họ. “Đây là cái gì?” Trịnh thái phó nhìn thấy một bức tranh kỳ quái đặt ở trên bàn.

Triển Đình Hiến cầm lên bức tranh đưa cho thái phó, “Một bức họa chân dung của ta!” Trong giọng nói đều là tự hào.

“Cái này...” Thật sự là kỳ diệu, hắn chưa từng thấy qua bức họa như vậy, thật sự là quá giống, nhất định chính là từ một cái khuôn khắc ra.

“Đây còn có một bức!” Triển Đình Hiến đem bức ‘Khánh Nguyên sơn hà đồ’ mà Thượng Quan Nghệ vẽ trong cuộc tranh tài ra, mở ra trước mặt thái phó.

Trịnh thái phó nhìn bức tranh cùng với đề tự trước mặt kích động vô cùng, đây là...đây thực sự là một bức tranh đẹp, họa công tinh xảo, đặc biệt là đề tự của bức tranh này càng làm chấn động lòng người. “Không có hai mươi mấy năm công lực là không thể vẽ ra được bức tranh thể này. Bệ hạ có thể tiến cử vị cao nhân này cho lão thần không?” Nếu như có thể gặp tác giả bức tranh này hấn chết cũng không tiếc!

“Cao nhân? Hai mươi mấy năm họa công? Ha ha...” Bảo Bối nếu như nghe được, còn không phải đem cái móng vuốt lên trời (đắc ý)! “Thái phó vừa mới gặp được!”

“Người nào?” Hấn vừa nãy không có thấy ai ...

“Chính là cái người vừa chạy ra lúc người tiến vào!” Triển Đình Hiến hảo tâm nhắc nhở.

“Không thể nào!” Người nọ mới bao lớn, nhiều nhất mười bảy mười tám, sao có thể là hấn. Trịnh thái phó không tin.

Đem bức họa cuộn lại, “Là thật, ta nhìn tận mắt hấn vẽ, hơn nữa tài đánh cờ của hấn càng là nhất tuyệt, liên tục năm ván ta cũng không thắng nổi hấn.” Một ván cuối cùng kia vẫn là Bảo Bối vì buồn ngủ mà cố ý thua.

“Thật sự! Vậy lão thần càng muốn lĩnh giáo một chút rồi!” Ngay cả hoàng thượng cũng thua, có thể thấy được tài đánh cờ của người kia cao siêu bao nhiêu.

“Nếu rãnh người có thể tìm hấn đánh một ván.” Triển Đình Hiến thu hồi bức tranh lại. “Trần Quốc hầu thế nào rồi?”

“Ai...” Vừa nhắc đến người bạn tốt này của hấn bản thân cũng chỉ có thể thở dài. “Hôm nay là sinh nhật con trưởng của hấn, hấn ở nhà...” Trịnh thái phó bực tức ngồi xuống. “Ta còn nhớ tiểu gia hỏa khả ái kia, ba tuổi biết chữ, năm tuổi xuất khẩu thành thơ. Trước kia lúc nào cũng chạy theo phía sau bệ hạ, nếu như còn ở, hiện tại hấn là hai mươi bảy rồi.”

“Ta còn nhớ, tiểu gia hỏa kia đáng đáp khả ái, hơn nữa học cái gì cũng nhanh, từ khi hấn ‘mất tích’ đến giờ đã hơn hai mươi năm rồi, Trần Quốc hầu còn chưa từ bỏ sao?”

“Lúc trước dựa theo lời người thị vệ kia, tìm được quan quán hấn bị bán đi, tiếc là sớm đã không còn ở đó, dù sao cũng đã qua mười mấy năm.”

“Tổng...tổng...tổng quản...không xong rồi...không xong rồi!” Một tiểu thái giám chạy té nhào tới.

“Làm sao vậy, hoảng loạn còn ra thể thống gì!” Lý Phúc giáo huấn quát lên.

“Nghệ...Nghệ...Nghệ công tử đánh nhị hoàng tử, mà nhị hoàng tử thì ra lệnh xử tử Nghệ công tử.”

“Cái gì! Cái này thì nguy rồi!” Lý Phúc vội vàng đi bấm báo Triển Đình Hiến.

“Hoàng thượng, hoàng thượng...”

“Làm sao vậy?” Triển Đình Hiến thấy Lý Phúc vội vàng chạy vào.

“Bảo Bối và nhị hoàng tử xung đột nhau ở ngự hoa viên, nhị hoàng tử hạ lệnh xử tử Bảo Bối.” Nhị hoàng tử gần đây ở trong hoàng cung hoành hành ngang ngược, Bảo Bối như thế nào chọc vào hấn chứ!

“Bọn họ ở đâu?” Triển Đình soát cái đứng lên.

“Tiểu Lý Tử còn không mau dẫn đường cho hoàng thượng!”

“Vâng...”

Triển Đình Hiến vội vàng lao ra, sợ Thượng Quan Nghệ xảy ra chuyện gì.

“Lý công công, Bảo Bối kia là ai vậy?” Nhị hoàng tử ngang ngược hấn có nghe nói, không nghĩ tới có người đi trêu chọc hấn.

“Trịnh đại nhân của ta, lão nô bây giờ cũng phải chạy đi, sau này sẽ nói cho người biết!” Lý Phúc cũng vội vã chạy ra ngoài.

“Người nào có thể làm cho bọn họ gấp như vậy.” Trịnh thái phó cũng vội vàng đi theo.

“Bảo Bối!” Lúc Triển Đình Hiến đi tới hiện trường chỉ thấy một đám thị vệ bị điểm huyết đứng tại chỗ, còn có mây hài tử của đại thần triều đình té xỉu dưới đất. Mà Bảo Bối của hấn mặt không thay đổi ôm một tiểu nam hài tám tuổi, trên mặt tiểu nam hài vẫn còn vết máu.

Nhị hoàng tử thấy Triển Đình Hiến tới, vội vàng nghênh đón. “Phụ hoàng! Người phải làm chủ cho nhi thần đây! Người này vậy mà dám dĩ hạ phạm thượng đánh ta!”

“Người đứng lên trước đi!” Triển Đình Hiến cho nhị hoàng tử đứng lên, sau đó đi tới trước mặt Thượng Quan Nghệ. “Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?” Duỗi tay sờ lên đầu Thượng Quan Nghệ, lại bị Thượng Quan Nghệ né tránh, khiến Triển Đình Hiến sững sốt,

“Chỉ có một mình ngươi tới sao?” Thượng Quan Nghê nhìn ra phía sau Triển Đình Hiễn.

“Ai?” Triển Đình Hiễn cũng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lý Phúc chạy tới cùng với thái phó.

“Phụ thân của hần ấy?” Thượng Quan Nghê chỉ chỉ tiểu hài trong lòng.

“Hần là?” Hài tử này là ai, Triển Đình Hiễn nhất thời không nhớ ra.

Lý Phúc vội vàng tiến tới, ở bên tai Triển Đình Hiễn nói: “Hoàng thượng hần là ngũ hoàng tử, mẫu phi hần vốn là thị nữ ở ngự thư phòng, sinh xong hài tử thì chết rồi!” Hoàng thượng bận rộn như vậy, làm sao sẽ nhớ tới chuyện nhỏ như vậy.

“Bảo Bối, đưa hần cho ta, ta chính là phụ thân của hần!” Đưa tay đón lấy tiểu nam hài trong lòng Thượng Quan Nghê. Hài tử này sao trên người đều là máu?

“Ngươi không phải là phụ thân của hần!” Thượng Quan Nghê ôm nam hài lui về phía sau một bước. “Hần sao có thể là nhi tử của ngươi? Bọn họ rõ ràng gọi hần là ‘tạp chủng’, vì phụ thân của ‘tạp chủng’ cũng phải là ‘tạp chủng’, không phải sao Hiễn ca ca?”

“Ngươi...” Triển Đình Hiễn không nghĩ tới Thượng Quan Nghê sẽ nói với mình như thế. Mà những người khác sớm đã sợ đến quỳ dưới đất, người này lại dám nói với hoàng thượng như vậy.

“Là ai nói?” Triển Đình Hiễn đề xuống tức giận.

“Là nhi tử ngươi sủng ái nhất, nhị hoàng tử đấy! Là hần nói cho ta biết tiểu nam hài này là một ‘tạp chủng’, nhưng Hiễn ca ca ngươi rõ ràng là một người, lại là vua của một nước, sao có thể là ‘thân đa’ của ‘tạp chủng’ mà bọn họ nói! Thượng Quan Nghê về mặt nghi hoặc hỏi Triển Đình Hiễn. (thân đa: cha ruột)

“Phụ hoàng, ta không có! Là hần nói càn...” Nhị hoàng tử quỳ trên mặt đất.

“Bảo Bối, ngươi hãy nghe ta nói...” Triển Đình Hiễn luống cuống, hần chưa từng gặp qua Bảo Bối như vậy, đây không phải là Nghê Bảo Bối kia suốt ngày cười hì hì, khoái lạc lạc.

“Hần là nhi tử ngươi sủng ái nhất sao?” Thượng Quan Nghê ngắt lời Triển Đình Hiễn.

“Bảo Bối, điều chúng ta nói hiện tại không phải cái này, điều hần cần bây giờ chính là ngự y!”

“Ha ha ~” Thượng Quan Nghê cười nhạt. “Ngươi chính là dạy nhi tử của ngươi như vậy, hoàng đế tương lai của Khánh Nguyên các ngươi!” Thượng Quan Nghê đề cao âm lượng. “Ngươi sẽ dạy hần làm thế nào khi dễ kẻ yếu, làm sao mang theo đám phế vật này cường bạo đệ đệ của mình!”

26. Quyển 2 - Chương 20: Bảo Bối Của Bảo Bối*

Người nói cái gì?” Triển Đình Hiễn kinh sợ, ngay cả Lý Phúc và Trịnh thái phó phía sau cũng kinh ngạc đến ngây người. Hắn vừa mới nói nhị hoàng tử lại để cho bọn họ...

“Nghe không hiểu sao, vậy ta sẽ nói thông tục cho dễ hiểu.” Nắm lấy cổ áo Triển Đình Hiễn kéo đến trước mặt mình. “Nhị tử ngươi sùng ái nhất sai người cường gian đệ đệ của mình, người lúc này nghe rõ chưa! Là ‘cường gian!’” Đẩy Triển Đình Hiễn ra.

“Ta...” Triển Đình Hiễn nhìn khuôn mặt dính máu trong lòng Thượng Quan Nghệ, y phục trên người bị xé rách, mơ hồ có thể thấy được vết thâm tím trên người tiểu nam hài. Điều này sao có thể, nhìn về phía người không ngừng run rẩy trên mặt đất. “Người đâu, đem những người này nhốt vào thiên lao cho trẫm!” Bọn hắn phản rồi, ngay cả hoàng tử cũng dám vũ nhục.

“Còn người!” Nhìn về phía nhị hoàng tử, “Quy gối trước đại điện cho ta, cho đến lâm triều ngày mai! Đến lúc đó ta sẽ xử phạt người!”

Thượng Quan Nghệ nhìn Triển Đình Hiễn nói: “Ta cho là ngươi biết một người thị độc bên cạnh hoàng tử trọng yếu thể nào, mà ngươi lại chỉ tìm cho hắn một đám phế vật như thế!” (thị: hầu hạ, độc: đi học, đến trường) Hít một hơi, tiếp tục nói: “Thái tử của bốn nước khác chỉ có bảy, tám tuổi nhưng bọn hắn đã bắt đầu tham chính rồi, học tập làm một hoàng đế phải có hành vi như thế nào, mà hoàng tử mười lăm tuổi của ngươi lại vẫn đang chơi trò ỷ lớn hiếp nhỏ. Đã bắt đầu hủ bại từ gốc rễ, vô luận ngươi có nỗ lực bao nhiêu cũng không thể nở ra đóa hoa xinh đẹp! Ngươi không cần nỗ lực khai sáng thịnh thế nữa rồi, bởi vì ngươi có nỗ lực hơn nữa, cuối cùng vẫn là sẽ bị tôn tử của ngươi chôn vùi hết! Lục, chúng ta đi!”

“Nga, đúng rồi!” Thượng Quan Nghệ dừng bước lại, xoay người hướng về phía Triển Đình Hiễn. “Lời khuyên từ một người bạn, hoàng đế của năm nước kia thích nhất là cướp sạch lăng tẩm của hoàng tộc, có vật đáng tiền nhanh lấy ra đi! Chúng ta hy vọng tốt nhất là không có một ngày như vậy!” Xoay người bỏ đi.

Lục hướng Triển Đình Hiễn hành lễ, theo sát Thượng Quan Nghệ rời đi.

“Hoàng thượng...” Lý Phúc đi tới bên người Triển Đình Hiễn. “Bảo Bối hắn không có ý đó, hắn là...”

“Không, hắn nói đúng!” Trịnh thái phó đi tới, “Hắn nói ra hết thấy những lời không dám nói. Chúng ta chỉ nhớ đi cắt bỏ lá cây mục nát, nhưng lại quên mất nó đã sớm bị thối rửa từ gốc rễ!” Người gọi là Bảo Bối này quả nhiên có thú vị.

Triển Đình Hiễn xoay người hướng ngự thư phòng đi tới. “Lý Phúc, gọi thái y đến tiểu viện của Bảo Bối trị thương cho ngũ hoàng tử.” Là hắn quá nóng vội, có lẽ là cần phải bắt đầu trị từ trong gốc.

“Lão nô tuân chỉ!”

Nghệ Bảo Bối sao? Có ý tứ, có lẽ hoàng cung này sẽ thay đổi không giống trước. “Đến, Lý Phúc nói cho ta

nghe một chút ‘Bảo Bối’ này có cái gì khác!” Cũng chưa từng có ai giáo huấn hoàng thượng như thế!

“Thiếu gia sao còn chưa về, không phải nói hắn sớm đã đi rồi sao?” Tử Nghiên đứng ở cửa viện nhìn xung quanh, thiếu gia rốt cuộc đi đâu chơi rồi, nếu như hắn không về thì mình sẽ đem toàn bộ một bàn thức ăn này ăn hết.

Thiệu Lam cũng đi tới cửa viện, “Chưa thấy thiếu gia và Lục sao? Cũng lâu rồi, sẽ không phải là lại cùng nương nương trong hậu cung cãi nhau đi? Nghe nói lần trước thiếu gia làm cho một vị nương nương tức đến nổi suýt nghẹt thở.”

“Sẽ không đâu!” Tử Nghiên rất khẳng định bác bỏ, “Thiếu gia sớm đã chán rồi, hơn nữa hôm nay đối với thiếu gia mà nói là ngày rất đặc biệt, bình thường vào ngày này hắn tuyệt đối là một con ‘tiểu bạch thỏ hiền lành.’” Không sát sinh, không nổi giận.

“Vì sao?”

“Hôm nay là sinh nhật thứ nhất của thiếu gia.” Võ võ Thiệu Lam còn chưa hiểu rõ, “Sau này ngươi sẽ biết.” Kia là ai? Tử Nghiên nheo mắt lại cố nhìn, thiếu gia nhà hắn sao lại ôm một người trở về, còn là một tiểu hài tử ‘quần áo rách nát’. “Thiếu gia rốt cuộc người đã về rồi!” Tử Nghiên chạy tới.

“Nghiên nhi đi lấy thuốc trị ngoại thương của chúng ta ra đây, Lam ngươi đi nấu nước nóng, ta phải tắm cho hắn.” Thượng Quan Nghệ ôm tiểu nam hài vừa đi vừa phân phó. “Lục, đóng cửa chính lại, ta bây giờ không muốn gặp ai hết.”

“Đã biết, thiếu gia!” Ba người lập tức chạy đi làm việc của mình.

Thượng Quan Nghệ ôm tiểu nam hài vào trong phòng đặt lên giường, đứng dậy đi lấy khăn tay lại bị một cái tay nhỏ nắm chặt, nắm lấy bàn tay nhỏ nắm chặt mình không buông, Thượng Quan Nghệ an ủi nói: “Ta đi lấy khăn tay giúp ngươi lau mặt.” Nhưng bàn tay nhỏ cũng không có buông ra, hết cách Thượng Quan Nghệ đành phải lần nữa ôm tiểu nam hài đi lấy khăn tay.

“Ngươi tên gì?” Nhẹ nhàng lau mặt cho tiểu nam hài.

“...” Tiểu nam hài không có lên tiếng, chỉ nhìn Thượng Quan Nghệ không thôi.

“Ngươi có thể gọi ta là Nghệ.” Lau sạch mặt và tay, Thượng Quan Nghệ cởi y phục tiểu nam hài. “Như thế ngươi có thể nói cho ta biết tên của ngươi rồi chứ?” Sờ đầu tiểu nam hài.

‘Oa’ một tiếng, vừa ôm Thượng Quan Nghệ vừa khóc lớn, cho đến khi đem mọi ủy khuất khóc ra hết, mới

nước nở nằm ở trong lòng Thượng Quan Nghệ không nhúc nhích.

Thấy Thiệu Lam nấu nước xong xách vào, bèn kêu hấn đổ vào trong mộc dũng (thùng tắm), nhận lấy được cao Tử Nghiên đưa tới đặt ở mép giường, “Các người ăn cơm trước đi, ta một chút sẽ ăn.” Đặt tiểu nam hài vào trong mộc dũng, tỉ mỉ giúp hấn tẩy rửa.

“Người nếu như còn không nói cho ta biết người tên gì, ta sẽ gọi người là ‘Tiểu Cường’!”

“Tiểu...Tiểu Cường...là cái gì?”

“Con gián! Người có hứng thú làm sao?”

“Ta không muốn làm con gián!” Tiểu nam hài lập tức lắc đầu.

“Con gián có cái gì không tốt, tối thiểu sức sống của bọn chúng tương đối ngoan cường. Nếu người không muốn làm ‘Tiểu Cường’ thì phải nói cho ta biết tên của người, nếu không người cứ làm ‘Tiểu Cường’ suốt đời.

“Cung nữ tỷ tỷ nói ta tên là Minh Vũ, lúc không có người ngoài bọn họ gọi ta là Tiểu Vũ.”

“Tiểu X!” Thượng Quan Nghệ sợ hãi kêu lên, hấn chỉ cần vừa nghe đến cái chữ này, trong đầu tràn đầy hình ảnh của nữ nhân biến thái kia. “Cái gì X?” Khẩn trương hỏi.

“‘Vũ’ của lòng vũ!”

“Cái gì!” Lần này là kêu sợ hãi đứng lên, vì sao hấn tránh cũng tránh không được. Sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn tiểu nam hài. “Biết vì sao người bị khi dễ không? Là bởi vì tên của người không tốt, ‘Vũ’ cái gì ‘Vũ’, đổi tên!”

“Nhưng...” Tên của bọn họ là không thể đổi.

“Người dám không đổi!” Thượng Quan Nghệ vẻ mặt hung ác cúi đầu tới gần, “Hoặc là đổi tên theo ở cùng ta, hoặc là ta sẽ đem người vứt bỏ! Tự chọn đi!” Rất có bộ dáng ‘không nghe ta người nhất định sẽ chết’.

“Ta đổi!” Hấn không muốn ly khai người này, ở trong hoàng cung này ngoại trừ cung nữ nuôi hấn cũng chỉ có người này đối với mình rất tốt. Chỉ cần không đuổi hấn đi kêu hấn làm cái gì cũng được.

Thượng Quan Nghệ cười hài lòng, cái này không sai biệt lắm, “Vậy thì đổi thành ‘Vũ’ này.” Viết ra trong lòng bàn tay tiểu nam hài. “Giống như đá ngọc thạch vậy, không chỉ vẻ ngoài đẹp, bên trong càng cứng rắn hơn. Chúng ta không làm ngọc khí dễ vỡ!” (: vũ, lòng vũ – : vũ, đá giống ngọc – ngọc khí: đồ bằng ngọc)

“Được!” Miễn là không bỏ lại mình là tốt rồi.

Thượng Quan Nghệ ôm người từ trong mộc đứng đi ra, lau khô, bắt đầu bôi thuốc. “Dù cho cái người gọi là phụ hoàng kia cũng không cần người, về sau cứ theo ta lăn lộn. Chỉ cần ta có một miếng bánh thì tuyệt đối sẽ không để cho người húp cháo. Cứ quyết định như vậy, trước gọi một tiếng cha nghe một chút!” Nhìn chằm chằm Triển Minh Vũ ‘vừa mới ra lò’.

Triển Minh Vũ nhìn người trước mắt cùng với người vừa nãy lúc khiển trách phụ hoàng hoàn toàn khác nhau, hoài nghi có phải trong nháy mắt hắn không chú ý bị đổi người khác hay không: “Phụ hoàng sẽ không đồng ý!” Tuy rằng hắn không có đi thư viện, nhưng vẫn là biết thân phận mình là hoàng tử không thể tùy tiện nhận thức người khác làm phụ thân, mặc dù bản thân hắn rất mong muốn.

“Quản hắn làm gì! Ta nói coi như xong! Người không nguyện ý?”

“Ta nguyện ý!”

“Vậy hãy mau gọi đi! Không, đợi đã. Vẫn gọi là tiểu cha đi, để tránh gọi ta là lão!” Hắn chính là rất coi trọng tuổi tác cùng với bảo dưỡng. Cho dù xé xuống cái mặt giả này, diện mạo thật của hắn tuyệt đối cũng không vượt quá 22 tuổi, tuyệt đối không thể nhìn ra hắn muốn ‘xấp xỉ 30’ rồi! Triển Đình Hiến lớn hơn diện mạo này của mình 3 tuổi. “Còn lại cứ giao cho ta!”

“Tiểu...tiểu cha!” Xấu hổ cúi đầu.

“Ngoan!” Ôm Triển Minh Vũ hôn rồi lại hôn, “Người ngủ đi, buổi tối ta cùng người ăn cơm!”

“Người sẽ không bỏ lại ta, có đúng không?”

“...” Thượng Quan Nghệ nghe Triển Minh Vũ nói, trong đầu hiện ra chính là trong đêm giao thừa một tiểu nam hài cũng từng hỏi qua người ôm chặt mình như vậy. “Sẽ không, không có ai bỏ lại người nhà của mình. Nằm xuống ôm Triển Minh Vũ, “Ngủ đi, ta bồi người.”

Triển Minh Vũ cũng chui vào trong lòng Thượng Quan Nghệ, “Chưa từng có ai ôm ta ngủ.”

“Sau này ta ôm người.” Võ võ lưng Triển Minh Vũ.

“Người có thể hát cho ta nghe không?” Trước đây hắn thấy mẫu phi của thất hoàng đệ chính là như vậy dỗ hài tử nàng ngủ.

“Được!” Đắp kín chăn, Thượng Quan Nghệ hát.

“Bảo bối của Bảo Bối ta,

Cho người một chút ngọt ngào

Cho người tối nay ngủ ngon.

Tiểu quý của tiểu quý ta

Trêu chọc khuôn mặt người một chút

Để người yêu thích thế giới này.

Oa la la la la la bảo bối của ta

Lúc mệt mỏi có người giúp đỡ.

Ai nha nha nha nha nha bảo bối của ta

Muốn người biết là người đẹp nhất

Cho người tối nay ngủ ngon.

Xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của người

Cho người yêu mến tương lai.

Khi cô đơn thì có người nhớ đến người

Oa la la la la la yeah ~ woo

Yeah ~ woo ~”

Nhìn Triển Minh Vũ ngủ thiếp đi, Thượng Quan Nghệ nhẹ nhàng xuống giường, rời phòng.

“Thiếu gia, đây là xảy ra chuyện gì, hẳn là ai vậy chứ?” Tử Nghiên chạy lên trước.

“Nhi tử của ta!”

“Cái...cái...gì, ở đâu ra?”

“Trước đây là của Triển Đình Hiến, bắt quá bây giờ là của ta rồi!” Hướng ra ngoài viện đi tới.

“Người rời đi làm gì chứ!” Thiệu Lam từ trù phòng đi ra thấy Thượng Quan Nghệ đi ra ngoài liền đuổi theo.

“Làm chứng nhận chuyển nhượng.”

“Lục!” Tử Nghiên lôi kéo Lục. “Thiếu gia chúng ta đã buồn chán đến nỗi phải đoạt nhi tử của người khác làm con nuôi của mình!” Không phải là làm hại đệ tử của người khác sao! (đệ tử: con cháu)

“Ta biết!” Xem ra trên đời này nhiều thêm một ma đầu rồi. Khánh Nguyên hoàng cung này phải loạn rồi.

“Làm sao bây giờ?”

“‘Lương’ phan!” (lương: lạnh, chán nản – phan:trộn lẫn,?)

Ngự thư phòng.

“Uy, ta có lời muốn nói với người!” Thượng Quan Nghệ một cước đá văng cửa thư phòng. Chỉ thấy đại thần quỳ đầy dưới đất, vòng qua đi tới trước mặt Triển Đình Hiến.

“Các người tất cả lui xuống đi!” Triển Đình Hiến thấy Thượng Quan Nghệ tiến vào, vẫy lui các đại thần vì nhi tử mà cầu tình. “Ý đồ vũ nhục hoàng tử, tội này các người tự xem mà xử lý đi!”

Cho đến khi trong thư phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Triển Đình Hiến hỏi: “Có chuyện?”

“Có!” Thượng Quan Nghệ đem một tờ giấy ném lên bàn, “Ký tên!”

“Đây là cái gì?” Triển Đình Hiến không có nhìn giấy trên bàn.

“Chuyển nhượng thư! Người đã không cần, vậy hẳn bây giờ là nhi tử của ta rồi!”

“Cần quấy!” Triển Đình Hiển vỗ bàn đứng lên, “Hắn là nhi tử của ta, Khánh Nguyên ngũ hoàng tử, ta sao có thể không cần! Bảo Bối người không nên náo loạn!”

Thượng Quan Nghệ vẫn đứng tại chỗ nhìn Triển Đình Hiển nổi giận đùng đùng, thản nhiên nói: “Hai canh giờ trước, người biết có một nhi tử như vậy sao? Người biết hắn trải qua tám năm như thế nào sao? Người biết hắn thậm chí ngay cả một con chó những nữ nhân trong hậu cung nuôi cũng không bằng sao? Người xứng đáng làm một phụ thân sao?”

“Ta...” Triển Đình Hiển bị Thượng Quan Nghệ chặn cho á khẩu không nói được.

“Vậy thì người cũng muốn tự mình bồi dưỡng được một ‘Mộc Đế’ hay ‘Tiêu Đế’ sao? Người khẳng định người có thể trả giá cao – Đó chính là máu của toàn bộ hoàng tộc!”

Triển Đình Hiển ngồi lại trên ghế. Trên đại lục này có ai không biết ‘Mộc quân’ Long Vũ và ‘Tiêu đế’ Viêm Hoa, hai người này tàn sát toàn bộ hoàng thất, bước lên vương tọa. Mà bọn họ trước khi xưng đế, bọn họ cũng chỉ là một con sâu ‘đáng thương’ ở trong lãnh cung mặc người lãng nhục. Chưa từng có ai nghĩ tới, hai người như thế vậy mà có thể nhắc lên một hồi tinh phong huyết vũ.

Tiến lên lấy mảnh giấy trên bàn mở ra, “Đến, ký vào đi, từ nay về sau hắn không còn là trách nhiệm của người!” Thượng Quan Nghệ đổi sang kiểu dáng ‘Nghệ Bảo Bối’ cười đùa cợt nhả. “Ký đi! Ký đi!”

“Bảo Bối!” Triển Đình Hiển kéo Thượng Quan Nghệ qua, ôm lên đùi mình. “Ta là một người phụ thân thất trách.” Hắn vậy mà thiếu chút nữa để cho nhi tử của hắn phải chịu ủy khuất như vậy.

“Người biết là tốt rồi! Bất quá nói với ta vô ích, người nên đi nói với nhi tử của người!” Thượng Quan Nghệ ngồi ở trên đùi Triển Đình Hiển lắc lư bút lông trên bàn, “Người ký tên nhanh lên!”

“Hoàng tử là không thể cho người ngoài hoàng tộc nhận làm con thừa tự để nối dõi.

“Ai nói là cho làm con thừa tự, ta nói là chuyển nhượng! Từ nay về sau cùng với người không có bất cứ quan hệ gì!”

Triển Đình Hiển sa sầm mặt, “Người đừng náo loạn, nếu không ta cũng sẽ tức giận!” Cái này quá hồ nháo rồi, “Trở về ngoan ngoãn đợi, ngày mai ta sẽ đi kiểm tra một chút, xem nữ nhân nào trong hậu cung không có hài tử, ta đem hắn đưa qua.” Đây là phương pháp giải quyết tốt nhất.

“Ta không đồng ý!” Thượng Quan Nghệ nhảy xuống. “Hài tử là của ta, người lại dám đem hắn giao cho nữ nhân khác! Người biết rõ các nàng muốn là sủng hạnh của người, từ đó sinh hạ hài tử của mình, một lòng tranh ngôi thái tử. Các nàng sao có thể sẽ thật tâm thật ý đối đãi Tiểu Vũ nhà ta!”

‘Tiểu Vũ nhà ta’, bốn chữ này khiến Triển Đình Hiển hai mắt chột lóe. Biết đâu đây là một cơ hội tốt, thế là Triển Đình Hiển lừa gạt nói: “Bảo Bối, kỳ thực còn có một loại phương pháp có thể giải quyết loại cục

diện này, để cho hần danh chính ngôn thuận trở thành ‘nhĩ tử’ của người.”

Thượng Quan Nghệ liếc mắt xem thường Triển Đình Hiến, khinh bỉ nói: “Được rồi, người là muốn để cho ta làm thị quân của người đúng không! Vậy ta quá lỗ vốn, không có lời.”

Hần làm sao biết? Triển Đình Hiến kéo Thượng Quan Nghệ qua trước mặt, rất nghiêm túc nói: “Bảo Bối, ở trong lòng người rốt cuộc xem ta là cái gì? Tâm ý ta người hẳn là biết, nhưng ta bây giờ muốn biết tâm ý người.” Triển Đình Hiến quyết định, ngày hôm nay bất luận như thế nào cũng làm cho Thượng Quan Nghệ tỏ rõ thái độ.

“Cuộc đời này chỉ thú một thê, giá phu quân không thể lại có thêm thê thiếp.” Thượng Quan Nghệ nhìn về phía Triển Đình Hiến. “Thượng Quan gia gia quy, người nên biết, cho nên chúng ta là không thể nào, người cần phải rõ ràng.”

“Người biết sự khó xử của ta, ta là vua của một nước, ta có trách nhiệm của ta!” Triển Đình Hiến ôm chặt lấy Thượng Quan Nghệ, “Người cũng không thể cho ta một cơ hội sao!”

“Không thể!” Thượng Quan Nghệ như đinh chặn sắt phủ quyết. “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, ta thật sự rất thích Tiểu Vũ, người nếu không giao cho ta, ta cứ mỗi ngày náo loạn, náo cho toàn bộ hậu cung của người chó gà không yên!” Rất vô lại nói.

“Bảo Bối...”

“Chúng ta có thể không đề cập đến việc này không?” Thượng Quan Nghệ ôm ngược lại Triển Đình Hiến. “Duy trì hiện trạng có thể không, ta cảm thấy chúng ta hiện tại tốt vô cùng, chuyện sau này để sau này tính đi..., trời ạ, đó là cái gì?” Vừa mới còn đang phiền tình Thượng Quan Nghệ bỗng nhiên trợn mắt há hốc mồm chỉ vào cửa.

“Cái gì?” Triển Đình Hiến theo bản năng nhìn sang.

Mà Thượng Quan Nghệ lúc này nhanh chóng cầm lấy ngọc tỷ trên bàn hướng mảnh giấy ấn lên, sau đó nắm chặt thật nhanh chạy ra ngoài cửa. Nhô ra một cái đầu nhỏ, cười nói: “Buổi tối qua đây, ta mời người ăn cơm!” Nhanh chóng chạy đi.

“Nghệ Bảo Bối!” Triển Đình Hiến tức giận ùng ùng chạy đến cửa, chỉ thấy Thượng Quan Nghệ chạy mất dạng. “Lý Phúc, kêu ngự trù phòng buổi tối không cần chuẩn bị, trầm tới chỗ Bảo Bối ăn.” Nhìn trong tay ‘dành riêng’(?), Triển Đình Hiến phát hiện mình có loại xung động muốn cười to.

Thượng Quan Nghệ mang theo mắt mát mát nhìn Triển Đình Hiến trở vào ngự thư phòng, vô lực tựa vào cây cột, nhắc nhở mình lần nữa không thể thích Triển Đình Hiến.

27. Quyển 2 - Chương 21: Tư Tưởng Giáo Dục***

“Đêm nay có người muốn qua đây sao?” Triển Minh Vũ nhìn y phục mới trên người, hỏi Thượng Quan Nghệ. Vả lại thật kỳ quái, miệng vết thương trên người hắn chỉ ngủ một giấc thì cũng không thấy nữa.

Thượng Quan Nghệ nghiêm túc giúp người trong ngực chải tóc, dùng một sợi dây tơ tằm buộc chặt. “Phụ hoàng người một lát sẽ qua đây, chúng ta cùng nhau ăn cơm tối.” Đợi một lát vẫn là tự mình đi làm mấy món ăn đi, nói thế nào thì mình cũng đoạt nhi tử của người ta, mặc dù là trước đó hắn không cần. “Cái này người cất kỹ, đừng làm mất!” Đem ‘chuyển nhượng thư’ giao cho Triển Minh Vũ.

Triển Minh Vũ nhìn một chút, hắn biết không nhiều chữ lắm, nhưng hắn nhận ra phía trên có tên của mình. “Đây là cái gì?” Kéo kéo ống tay áo Thượng Quan Nghệ.

“Chỉ cần tờ giấy này còn, người danh chính ngôn thuận là nhi tử của ta, cho nên nếu như người làm mất thì...ha ha!” Thượng Quan Nghệ cười xấu xa mấy tiếng, “Người cũng chỉ có thể chọn một trong những nữ nhân ở đây làm mẹ!”

Vừa nghe quan hệ đến vấn đề mình có thể không ở chỗ này, Triển Minh Vũ lập tức đem đồ vật cất kỹ. “Ta sẽ không làm mất nó!” Giống như cam đoan với Thượng Quan Nghệ.

“Vậy người cần phải cất kỹ, thứ trọng yếu nhất phải tự mình cất giữ!” Cầm lên một quyển sách trên bàn ném cho Triển Minh Vũ, “Lấy sách này xem qua một lần, buổi tối nói cho ta biết người có thể biết bao nhiêu chữ. Từ giờ trở đi người phải đem thiếu sót bù lại.”

“Đã biết!” Triển Minh Vũ gật đầu, ngoan ngoãn chạy đến trước bàn đọc sách.

Thượng Quan Nghệ lặng lẽ đi ra khỏi phòng, “Nghiên nhi người đi chuẩn bị chút thuốc bổ, đem thân thể hắn điều trị tốt. Bắt đầu từ ngày mai, hắn sẽ có nhiều thứ phải học.”

“Thiếu gia, người thật chuẩn bị đem hắn qua đây làm nhi tử?” Hoàng đế kia sao có thể sẽ giao cho.

“Đúng vậy!” Thượng Quan Nghệ hướng trù phòng đi tới, nhìn xem có cái gì có thể làm...

“Nhưng...”

“Được rồi Nghiên nhi.” Thượng Quan Nghệ cắt ngang. “Chỉ cần ta một ngày còn ở trong hoàng cung này, hắn một ngày phải gọi ta là cha, hắn chính là nhi tử của ta. Buổi tối chúng ta còn có hoạt động đấy, đừng quên dự tính ban đầu chúng ta tiến cung!”

“Được, đồ vật ta cũng chuẩn bị đủ rồi.”

“Vậy thì tốt!” Hôm nay chính là một ngày quan trọng, bọn họ đúng là đã nhiều năm không gặp rồi. Đêm nay cần phải thật tốt “ôn chuyện xưa”.

“Ăn đi chứ! Sao các ngươi không ăn, thủ nghệ của ta chính là nhất lưu!” Động thủ đem thức ăn trong mâm gấp cho hai phụ tử không được tự nhiên. “Các ngươi làm gì vậy, mọi người cũng không phải là người ngoài!” Võ võ Triển Minh Vũ ôm chặt không buông, nhìn vẻ mặt lúng túng của Triển Đình Hiến.

“Con mẹ nó! Các ngươi đủ rồi chứ!” Thượng Quan Nghệ ném đĩa xuống, “Ta kêu các ngươi tới là để ăn cơm, không phải mắt to trừng mắt nhỏ cho ta xem!” Chỉ vào hai người mắng.

“Bảo Bối!”

“Tiểu cha!”

Hai người nhìn người bỗng nhiên phát hỏa, vội vàng kêu lên.

Triển Đình Hiến kéo Thượng Quan Nghệ ngồi xuống, dụ dỗ nói: “Tới, ăn cơm! Ăn cơm!” Vội vàng gấp một cái đùi gà cho Thượng Quan Nghệ, nhìn một chút, sau đó gấp một cái đùi gà khác cho vào chén của Triển Minh Vũ.

“Cám...ơn...phụ hoàng!”

“Không có gì!” Triển Đình Hiến hơi hồ thẹn nhìn ngũ hoàng tử bị mình sao lãng 8 năm. “Tiểu Vũ năm nay 8 tuổi rồi, ngày mai phụ hoàng sẽ hạ chỉ cho ngươi đi thư viện đọc sách.”

“Không cần!” Thượng Quan Nghệ vút xương gà trong tay. “Ta tự mình dạy hần!” Ngộ nhờ những lão ngoan cố đó đem nhi tử bảo bối của hần dạy thành tiểu cổ hủ thì làm sao bây giờ.

“Bảo Bối chuyện này không thể hồ nháo, khi hoàng tử 5 tuổi nhất định phải đến hoàng tử viện đọc sách, tuyển chọn thị độc của họ.” Triển Đình Hiến kiên nhẫn giải thích.

“Ngươi cũng nói là 5 tuổi, hần bây giờ cũng 8 tuổi rồi. Dù sao cũng như vậy rồi, cũng không khác biệt lắm, để ta dạy hần.” Đoạt lấy đùi gà của Triển Minh Vũ chưa động tới cắn một miếng, “Hơn nữa, bây giờ chữ hần biết còn ít hơn tiểu hoàng đệ hần, hiện tại đi thư viện cũng chỉ để cho người khác coi thường.”

Triển Đình Hiến thở dài, hần biết tài hoa của Bảo Bối, để hần dạy Minh Vũ cũng không có quan trọng lắm, chỉ là...” Thị độc của hần thì làm sao bây giờ. Thị độc hiện tại sau này sẽ là mưu thần của hoàng tử.

Thượng Quan Nghệ nhếch mép cười to nói: “Nghe nói một tháng nữa là kỳ thi sát hạch của hoàng tử, Tiểu Vũ của chúng ta sẽ đứng đầu sau cuộc tuyển chọn. Người cũng biết không có người nào nguyện ý để cho hài tử của mình đi theo một hoàng tử không quyền không thế.”

“Người có lòng tin như vậy sao?”

“Đó là đương nhiên! Đến lúc đó ta muốn khen thưởng!”

“Vậy thì quyết định vậy đi!” Triển Đình Hiễn cùng Thượng Quan Nghệ vỗ tay thề. Ra một quyết định làm mình hối hận suốt đời.

Một bữa ăn đến trăng lên đầu canh, cuối cùng Thượng Quan Nghệ lấy lý do Triển Minh Vũ phải nghiêm túc đọc sách vì danh vọng, cố chấp đuổi Triển Đình Hiễn rời đi. Hai người đi tới bên ngoài viện, vẫy lui toàn bộ nô tài, kẻ vai cùng đi trên đường nhỏ.

“Cám ơn!” Thượng Quan Nghệ dừng bước, nói với Triển Đình Hiễn.

“Cám ơn cái gì?” Triển Đình Hiễn nghi ngờ.

“Ta rất thích quà sinh nhật hôm nay!”

“Hôm nay là sinh nhật của người sao? Người sao không nói sớm, ta có thể cho người...” Triển Đình Hiễn lời còn chưa dứt, trực tiếp bị Thượng Quan Nghệ hôn chặn lại.

“Đây là đáp lễ!” Cười ngọt ngào với Triển Đình Hiễn đang ngẩn ngơ. Vừa chạy trở về vừa hô: “Nhanh đi tìm các nương nương của người đi, ghen lâu đối với thân thể không tốt!”

“Nghệ Bảo Bối!” Triển Đình Hiễn tức giận lần nữa kêu to, tên tiểu yêu tinh chết tiệt này, một tay sờ lên đôi môi vẫn còn cảm giác.

“Thiếu gia, đã chuẩn bị xong rồi!” Tử Nghiên đem y phục giúp Thượng Quan Nghệ mặc vào.

Xé xuống lớp dịch dung trên mặt, Thượng Quan Nghệ để lộ ra một khuôn mặt tinh xảo khiến người ta hít thở không thông. “Đi thôi, đi xem trưởng công chúa chúng ta mười mấy năm không gặp!” Khuôn mặt mê hoặc chúng sinh hiện ra chế giễu làm người khác phát lạnh.

Huệ Hiền công chúa chính là Khánh Nguyên trưởng công chúa, cô cô của Triển Đình Hiễn. Hai mươi năm trước gả cho Trần Quốc hầu, Khánh Nguyên binh mã đại nguyên soái Lý Nguyên Nho làm thê tử. Bốn năm

sau khi thê tử nguyên phối của Trần Quốc hầu qua đời, ngồi lên vị trí đương gia chủ mẫu, cũng sinh hạ một nhi tử. Bởi vì lúc đầu tiểu hầu gia chỉ có 6 tuổi mất tích, cho nên nhi tử của nàng thuận lý thành chương (hợp lẽ) kế thừa vị trí tiểu hầu gia. Nhưng khi tất cả mọi người đang hâm mộ và chúc phúc đôi phu thê nâng đỡ lẫn nhau, khi Huệ Hiền công chúa ở một lần lên núi thắp hương bị người bắt đi, cùng bị bắt đi còn có nhi tử 7 tuổi của công chúa.

Vào ngày thứ ba Trần Quốc hầu phủ và triều đình toàn lực lục soát, công chúa bị người ta phát hiện toàn thân trần trụi treo ở trên cổng thành, trên người xam đầy tội chứng của nàng. Lúc này mọi người mới biết được chân tướng của sự thật. Nguyên lai công chúa cao quý của bọn họ lại là hung thủ thật sự năm đó sát hại Trần Quốc hầu phu nhân.

Nàng lệnh cho thị vệ nguy trang thành cường đạo, đem thê tử nguyên phối của hầu gia lăng nhục đến chết, lại đem tiểu hầu gia chỉ có 6 tuổi bán vào nam xướng quán lớn nhất của nước khác. Giấu kín chân tướng sự thật, nhiều năm sau mới được hậu thế phơi bày ra ngoài ánh sáng, toàn dân phản nộ, tất cả dân chúng đều vọt ra cổng thành, đem vật cầm trong tay hướng trưởng công chúa treo ở đó ném tới.

Văn Đế nghe đến chuyện này, lập tức đem thân muội muội của mình đón về trong cung. Từ nay về sau mọi người không còn nhìn thấy vị công chúa làm hoàng thất hổ thẹn này nữa. Sau khi Trần Quốc hầu đưa lên thư hưu thê (thư thôi vợ), liền treo ấu soái, từ đó đóng cửa không tiếp khách, cố gắng hết sức phái người đi tìm kiếm hai nhi tử bị mất tích. Nhưng biến người bao la, nhaoáng cái 10 năm trôi qua, vẫn không có bất kỳ manh mối nào, tất cả mọi người đều tin tưởng hai vị tiểu hầu gia đều đã chết rồi!

Mà Huệ Hiền công chúa kia vốn bị Văn Đế nhốt ở trong cung điện, để cho nàng giữ giới lễ phật, rửa sạch tội lỗi của mình.

Thượng Quan Nghệ làm hôn mê cung nữ và thái giám trong cung điện của công chúa, đi vào lúc đêm khuya còn truyền ra tiếng gõ mõ và tụng kinh của từ đường, đứng ở sau lưng nữ nhân đang chăm chú niệm kinh, “Người cho rằng như thế là có thể rửa sạch tội nghiệt của người, mẫu thân ta có thể sống lại sao?” Thượng Quan Nghệ nhìn tượng phật trước mặt.

“Người...là người...” Huệ Hiền nhìn về phía người tới, hoảng sợ làm rơi phật châu trong tay. Gương mặt này suốt đời nàng cũng không quên được. Là hắn đem tội trạng xam lên người mình, tự tay treo mình ở trên cổng thành, để cho nàng bị thế nhân phỉ nhổ, để cho nàng chỉ có thể ở nơi này niệm tụng kinh văn.

“Người có nhớ ta hay không, ‘nhị nương!’” Thượng Quan Nghệ cười với nữ nhân sợ đến nỗi bò đến bên cạnh phật án. “Hay là ta năm đó cần phải đem người cùng với nhi tử bảo bối của người cùng bán vào kỹ viện, người nhất định bán được giá cao!”

Vừa nghe Thượng Quan Nghệ nhắc đến nhi tử của mình, Huệ Hiền công chúa lập tức bò lên phía trước, túm vạt áo Thượng Quan Nghệ, liều mạng đập đầu. “Van cầu người, nói cho ta biết hắn ở đâu! Nhi tử của ta ở nơi nào?”

Một cước đá văng nữ nhân ôm chặt mình không tha, Thượng Quan Nghệ chán ghét nhìn thoáng qua. “Mẹ ta là chết như thế nào, người còn nhớ chứ? Nhưng ta vĩnh viễn không quên được, ngày hôm nay của hai mươi một năm trước, là người đích thân hạ lệnh để cho bọn họ ngay trước mặt ta, đem mẹ ta lăng nhục đến

chết, người có nhớ không?” Tiến lên lại là một cước. “Người nợ mẫu tử ta vĩnh viễn cũng không trả hết!”

“Không...không!” Huệ Hiền công chúa liều mạng dập đầu. “Để cho ta trả hết, van cầu người để cho ta trả đi! Buông tha cho hần, hần là vô tội, hần là đệ đệ của người mà!”

Thượng Quan Nghê nhắm mắt lại rồi mở ra, cười nói: “Cũng bởi vì hần là đệ đệ của ‘ta’, ta mới bán hần đến kỹ quán lớn nhất thiên hạ.”

“Không!” Công chúa tê thanh liệt phé kêu thảm thiết, nhi tử của nàng lại bị bán tới loại địa phương đó.

“Cái này có gì không tốt!” Thượng Quan Nghê tìm được một cái ghế ngồi xuống, nhấc một chân lên. “Người có biết hần làm rất tốt không? Hần chính là đầu bài, ân khách khắp thiên hạ, từ đại quan quý nhân, cho đến tiểu thương đầy tớ, cũng đều thượng qua giường của hần. Người nói có phải hần rất có thiên phú hay không!” Sau đó vẻ mặt tiếc hận nói: “Đây có phải gọi là đồng nghiệp không đồng mệnh hay không, ta thì bị người đánh đến chết khiếp trong ngày đại tuyết bị đem ra ngõ hẻm để cho tự sinh tự diệt, hần chỉ cần giang rộng hai chân ra bởi người ta ngoạn một đêm thì có cẩm y ngọc thực, người nói đây có phải là rất không công bằng hay không!”

Lúc này Huệ Hiền công chúa không nghe được gì nữa rồi, nhi tử của nàng vốn phải là thiên chi kiêu tử mọi người ngưỡng mộ, Trần Quốc hầu tiểu hầu gia, bây giờ lại là một kỹ nữ thấp hèn trong nam xướng quán.

“Ngày mai tới phủ Trần Quốc hầu đi, nói cho ‘trượng phu’ của người biết, biết đâu hần còn có thể tìm được nhi tử của các người, miễn là các người không ghét bỏ hần! Hy vọng người cân nhắc nghĩ cách để tiền phu (chồng trước) của người bằng lòng gặp mặt!” Thượng Quan Nghê đi ra ngoài cửa.

“Ma quỷ...người là ma quỷ...” Huệ Hiền công chúa hướng về phía bóng lưng Thượng Quan Nghê la hét, nam nhân này là cơn ác mộng của nàng, là gông xiềng cả đời.

“Từ hai mươi mốt năm trước người không có giết ta, mà lúc bị bán tới kỹ quán, ta đã quyết định phải trở thành ma quỷ!” Không quay đầu nhìn lại nữ nhân, chỉ là thì thầm nói: “Là người làm cho ngày giỗ của mẹ ta và sinh nhật của ta biến thành cùng một ngày. Nó cũng thành ác mộng cả đời ta!” Mỗi khi đến ngày này hần cũng không dám nhắm mắt lại, bởi vì trong đầu hần tràn đầy hình ảnh chết thảm của mẫu thân hần.

Đèn trong ngự thư phòng vẫn sáng như cũ, Thượng Quan Nghê ngồi ở trên cây, nhìn về phía Triển Đình Hiến vẫn còn đang phê duyệt tấu chương. Kỳ thật mình cũng không có tư cách lên án hành vi của nhị hoàng tử, bởi vì hần cũng không phải ca ca tốt, một người đem đệ đệ bán cho quan quán thì có tư cách gì đi chỉ trích người khác. Tối nay hần cần người đến bồi, nhưng lại không muốn để cho người khác nhìn thấy đáng vẻ nhu nhược của mình, hay là cứ ngồi như vậy cũng không tệ.

Triển Đình Hiến bên trong phòng luôn cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm, đi tới ngoài điện nhìn một vòng cũng không phát hiện gì. “Xem ra là ta quá nhạy cảm rồi!” Kéo cái thắt lưng mệt mỏi, lại ngồi vào bàn.

Hai người cứ như vậy một trong một ngoài ngồi đến hừng đông, cho đến khi Triển Đình Hiển thượng triều, Thượng Quan Nghệ mới trở lại viện của mình, biến trở lại ‘Nghệ Bảo Bối’ vô ưu vô lự.

“Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi!” Nhị hoàng tử quỳ gối trước đại điện, miệng nói biết sai nhưng trên mặt lại là không cam. Hắn vẫn không thể tin phụ hoàng yêu thương hắn lại vì một tên tiểu tạp chủng mà nghiêm phạt mình.”

“Hoàng thượng, hạ thần cũng biết sai rồi!” Những phụ huynh của các thị độc bị bắt giam cũng quỳ gối giữa điện.

Triển Đình Hiển nhìn về phía mọi người quỳ gối trên đại điện. “Minh Hoàng, ngươi biết ngươi sai ở đâu không?” Thương tâm hướng nhị hoàng tử hỏi, hắn không có nghĩ tới nhị tử mình sủng ái nhất lại trở thành như vậy. “Ngươi vẫn chưa nhận ra mình sai ở chỗ nào, sủng ái của trẫm lại làm cho ngươi biến thành như vậy.” Đứng lên, “Lý Phúc, đọc chỉ đi!” Đi ra đại điện.

Lão thái giám tay nâng thánh chỉ đi tới trước đài, mở ra, đọc to: “Người có ý đồ vũ nhục hoàng tử ngày đó toàn thể đầy đi biên cương làm nô. Phụ huynh của thị độc phạm thượng, người ở trong triều giáng 3 cấp, phạt bổng lộc 1 năm. Nhị hoàng tử Triển Minh Hoàng không có phẩm đức của hoàng tử, tước bỏ tư cách kế thừa đại thống, sau thọ yển của thái hậu mang ra hoàng cung. Ngũ hoàng tử Triển Minh Vũ do trẫm tự mình chăm sóc. Khâm thủ!”

“Không! Không! Ta không phục! Ta không phục! Ta muốn gặp phụ hoàng, phụ hoàng đã đáp ứng với mẫu hậu sẽ chiếu cố ta thật tốt!” Nhị hoàng tử hét lớn. Phụ hoàng vậy mà lại tước đoạt quyền kế thừa hoàng vị của hắn.

“Bãi triều!” Lão thái giám nhìn thoáng qua nhị hoàng tử đang gào thét, lắc đầu rời đi. Kỳ thật hắn nhìn ra được hoàng thượng rất thương tâm.

Triển Đình Hiển đi vào vườn hoa nhỏ của Thượng Quan Nghệ, thấy người hắn muốn tìm đang ngồi xổm ở đó cầm cái xẻng nhỏ xới đất. “Bảo Bối!” Triển Đình Hiển từ phía sau ôm lấy Thượng Quan Nghệ, “Ta là một người cha thất trách đúng không?”

“Ngươi làm sao vậy?” Thượng Quan Nghệ đưa lưng về phía Triển Đình Hiển không nhúc nhích, chỉ là cầm tay ôm mình.

“Đại hoàng tử vừa sinh ra thì chết yếu, cho nên Minh Hoàng là hài tử đầu tiên cho ta cảm giác làm cha. Lúc hoàng hậu qua đời để cho ta chiếu cố tốt hắn, ta đem tất cả tình thương của người cha cho hắn, thậm chí bởi vì như thế ta không để mắt đến những hài tử khác. Nhưng cũng không nghĩ đến hắn bây giờ lại trở thành...” Triển Đình Hiển ôm sát Thượng Quan Nghệ.

“Đây không phải là sai lầm, là hắn không biết cảm ơn, không biết quý trọng mọi thứ người cho hắn.” Vỗ vỗ

tay Triển Đình Hiến. “Làm một phụ thân là phải đối xử công bằng với mỗi hài tử, như vậy bọn họ mới cảm giác được công bằng, mới không có cảm giác ưu việt hoặc cảm giác tự ti.”

“Ta hiện tại sửa đổi còn kịp không?”

“Miễn là người biết sai rồi, thì vẫn kịp!”

“Phụ thân người chính là như vậy nói cho người biết?”

“...” Thượng Quan Nghệ cầm xẻng nhỏ tiếp tục xới đất, “Ta không có phụ thân!” Hắc không cần phụ thân, nhiều năm qua mấy tỷ đệ bọn họ cùng mẹ không phải là trải qua thật tốt sao.

“Vậy mẫu thân người nhất định là một người rất giỏi.”

“Đó là đương nhiên!”

“Ta...”

“Hoàng thượng!” Thị vệ đi tới, “Khởi bẩm hoàng thượng, Trấn Quốc hầu Lý đại nhân ở ngự thư phòng đợi ngài, nói là có chuyện quan trọng cần thảo luận.”

“Trẫm lập tức đi ngay!” Hôn Thượng Quan Nghệ một cái, “Ta đêm nay ghé qua bồi người ăn cơm!” Đi ra viện tử.

“Lục!”

“Thiếu gia!”

“Đi nghe xem bọn họ nói cái gì!”

“Vâng.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghe-bao-boi>